This perfect home has one rule.
Don't look behind closed doors…

THE HOUSEMAID'S SECRET

FREIDA McFADDEN

A totally gripping psychological thriller with a shocking twist

SECRETUL MENAJEI

UN THRILLER PSIHOLOGIC TOTAL PRINCIPANT, CU O ÎNVIERȚIUNE ȘOCANTĂ

CĂRȚI DE FREIDA MCFADDEN

SERIA MENAJERA

Menajera

Secretul servitoarei

Nu minti niciodata

Deţinutul

Vă amintiți?

Nu deranjați

Ușa Încuiată

Vrei să afli un secret?

Unul câte unul

Soția de la etaj

Fiul Perfect

Fostul

Mama surogat

Leziuni ale creierului

Baby City

Sinucidere Med

Diavolul Poartă Scrubs

Diavolul cunoscut

CUPRINS

PROLOG

În seara asta, voi fi ucis.

Fulgerele fulgeră în jurul meu, luminând camera de zi a micuței cabane în care îmi petrec noaptea și unde viața mea va ajunge în curând la un sfârșit brusc. Abia reușesc să disting scândurile de lemn de dedesubt și, pentru o fracțiune de secundă, îmi imaginez corpul întins pe acele scânduri, un bazin de roșu răspândindu-se sub mine într-un cerc neuniform, infiltrandu-se în lemn. Ochii mei se deschid, uitându-mă în nimic. Gura mea este ușor întredeschisă, un firicel de sânge curgându-mi pe bărbie.

Nu Nu.

Nu in seara asta.

Odată ce cabina se întunecă din nou, bâjbâi orbește în fața mea, îndepărtându-mă de confortul canapelei. Furtuna este rea, dar nu suficient de rea pentru a întrerupe curentul. Nu, altcineva este responsabil pentru asta. Cineva care și-a luat deja o viață în seara asta și se așteaptă ca eu să fiu următorul.

Totul a început cu o simplă lucrare de curățare. Și acum s-ar putea termina cu sângele meu să fie șters de pe podeaua cabinei.

Aștept un alt fulger care să-mi arate drumul, apoi mă mișc cu grijă în direcția bucătăriei. Nu am un plan în minte, dar bucătăria conține potențiale arme. Există un întreg bloc de cuțite acolo - în scurt timp, chiar și o furculiță ar putea fi utilă. Cu mâinile goale, sunt un dispărut. Cu un cuțit, șansele mele ar putea fi puțin mai bune.

Bucătăria conține ferestre mari, care aduc puțin mai multă lumină decât în restul cabinei. Pupilele mele se dilată, încercând să absoarbă cât mai mult posibil. Mă împiedic spre blatul din bucătărie, dar după ce am făcut trei pași pe linoleum, picioarele îmi alunecă de sub mine și cad greu pe podea, rupându-mi cotul suficient de rău încât să îmi aducă lacrimi în ochi.

Deși să fiu corect, deja erau lacrimi în ochi.

În timp ce încerc să mă ridic în picioare, îmi dau seama că podeaua bucătăriei este udă. Fulgerul fulgeră din nou și mă uit în jos la palmele mele. Ambele sunt pătate de purpuriu. Nu am alunecat pe o baltă de apă sau pe niște lapte vărsat.

Am alunecat pe sânge.

Stau acolo o clipă, făcând inventarul corpului meu. Nimic nu doare. sunt inca intacta. Asta înseamnă că sângele nu este al meu.

Nu încă, oricum.

Mișcare. Mută-te acum. Este singura ta șansă.

De data aceasta am mai mult succes să mă ridic în picioare. Ajung la blatul bucătăriei, răsuflând uşurat în timp ce degetele mele intră în contact cu suprafaţa rece şi tare. Bătrânesc după blocul de cuțite, dar se pare că nu-l găsesc. Unde este?

Și apoi aud pașii care se apropie. Este greu de judecat, mai ales că totul este atât de întunecat, dar sunt destul de sigur că acum este cineva în bucătărie cu mine. Toate firele de păr de pe gâtul meu se ridică în timp ce o pereche de ochi mă străpunge.

nu mai sunt singur.

Inima mi se cufundă în stomac. Am făcut un apel de judecată incredibil de prost. Am subestimat o persoană extrem de periculoasă.

Și acum voi plăti prețul final.

PARTEA I

UNU

MILLIE

Cu trei luni mai devreme

După o oră de spălare, bucătăria lui Amber Degraw este aproape impecabilă.

Având în vedere că, din câte îmi dau seama, Amber pare să-și mănânce aproape toate mesele din restaurantele din zonă, pare că efortul nu este chiar necesar. Dacă ar fi să pun bani jos, aș paria că nici măcar nu știe cum să-și aprindă cuptorul elegant. Are o bucătărie frumoasă, enormă, plină cu aparate pe care sunt sigur că nu le-a folosit nici măcar o dată. Are o oală instant, un aragaz de orez, o friteuză cu aer și chiar ceva numit deshidrator. Pare oarecum contradictoriu faptul că cineva care are opt tipuri diferite de creme hidratante în baie deține și un deshidrator, dar cine sunt eu să judec?

Bine, judec puțin.

Dar am curățat cu grijă fiecare dintre aceste aparate nefolosite, am curățat frigiderul, am pus deoparte câteva zeci de vase și am șters podeaua până când devine suficient de strălucitoare încât aproape să-mi văd reflexia. Acum tot ce trebuie să fac este să las ultima încărcătură de rufe și apartamentul penthouse al familiei Degraw va fi oficial curat ca un fluier.

„Millie!” Vocea fără suflare a lui Amber plutește în bucătărie și îmi șterg puțin transpirația de pe frunte cu dosul mâinii. „Millie, unde ești?”

"Aici!" strig. Chiar dacă este destul de evident unde mă aflu. Apartamentul - care a fuzionat două apartamente adiacente într-un singur apartament uber - este mare, dar nu este atât de mare. Dacă nu sunt în sufragerie, aproape sigur că sunt în bucătărie.

Amber plutește în bucătărie, arătându-și ea obișnuită, impecabil de elegantă, într-una dintre numeroasele sale rochii de designer. Acesta este imprimat cu zebră, cu un decolteu în V adânc și mâneci care se îngustează la încheieturile ei subțiri. Ea a împerecheat rochia cu cizme asortate cu imprimeu zebră și, deși arată dureros de frumoasă ca întotdeauna, o parte din mine nu este sigură dacă ar trebui să o complimentez pentru ținuta ei sau să o vânez în safari.

„Iată-te!” spune ea cu un strop de acuzație în voce, de parcă nu aș fi exact unde ar trebui să fiu.

„Tocmai am terminat”, îi spun. „Voi lua doar rufele și...”

„De fapt”, mă întrerupe Amber, „am să am nevoie să rămâi.”

Mă îngrozesc în interior. Îi fac curățenie pentru Amber de două ori pe săptămână, dar fac și alte sarcini pentru ea, inclusiv îngrijirea fiicei ei de nouă

luni, Olive. Încerc să fiu flexibil pentru că plata este fantastică, dar ea nu se pricepe să ceară în avans. Se pare că toate slujbele mele de babysitting aici sunt strict pe o bază strictă. Și se pare că nu trebuie să știu decât cu douăzeci de minute înainte.

„Am o pedichiură”, spune ea cu toată gravitatea cuiva care mă anunță că se va duce la spital pentru a opera o operație pe inimă. „Vreau să fii cu ochii pe Olive cât timp sunt plecat.”

Olive este o fetiță dulce. Nu mă deranjează să fiu cu ochii pe ea - de obicei. De fapt, există momente când aș profita de șansa de a câștiga puțini bani la rata exorbitantă pe oră pe care mi-o oferă Amber, ceea ce îmi permite să-mi țin un acoperiș deasupra capului și să mănânc mâncare care nu este strânsă dintr-un gunoi. poate sa. Dar acum, nu o pot face. „Am curs într-o oră.”

"Oh." Amber se încruntă, apoi își face repede din nou fața goală. Ea mi-a spus ultima dată când am fost aici că a citit un articol despre cum zâmbetul și încruntarea sunt principalele cauze ale ridurilor, așa că încearcă să-și facă expresia cât mai neutră posibil în orice moment. „Nu poți sări peste asta? Nu au cursurile înregistrate? Sau o transcriere pe care ai putea-o obține?”

Ei nu. În plus, am sărit peste două cursuri în ultimele două săptămâni din cauza solicitărilor de ultimă oră de la Amber. Am încercat să-mi iau diploma de facultate și am nevoie de o notă decentă la această clasă. Și oricum, îmi place cursul. Psihologia socială este distractivă și interesantă. Și o notă de trecere este crucială pentru diploma mea.

„Nu te-aș întreba”, spune Amber, „dacă nu ar fi important”.

Definiția ei pentru „important” poate diferi de a mea. Pentru mine, „important” este absolvirea facultatii și obținerea acelui grad de asistență socială. Nu sunt sigur cum ar putea fi o pedichiură atât de importantă. Adică, este încă capătul iernii. Cine o să-i vadă măcar picioarele?

„Amber”, încep să spun.

Ca la un semn, din camera de zi se aude un vaiet ascuțit. Chiar dacă nu o îngrijesc oficial pe Olive acum, de obicei o țin cu ochii pe ea ori de câte ori sunt aici. Amber o duce pe Olive la un grup de joacă de trei ori pe săptămână cu prietenii ei, iar în restul timpului, ea pare să comploteze modalități de a o scoate pe Olive de pe mâini. Ea mi-a plâns că domnul Degraw nu îi va permite să angajeze o dădacă cu normă întreagă pentru că ea însăși nu lucrează, așa că pune laolaltă îngrijirea copiilor printr-o serie de babysitter - mai ales eu. În orice caz, Olive era în tarcul ei când am început să fac

curățenie, iar eu am stat cu ea în sufragerie până când aspiratorul a adormit-o.

— Millie, spune Amber cu înțelepciune.

Oftez și las jos buretele pe care l-am ținut; se simte ca și cum s-a topit cu mâna mea în ultima vreme. Îmi spăl mâinile în chiuvetă, apoi le șterg pe blugii mei. — Vin, Olive! strig.

Când mă întorc în sufragerie, Olive s-a ridicat pe marginea tarcului și plânge atât de disperat, încât fața ei rotundă a devenit roșu aprins. Olive este genul de copil pe care l-ai putea vedea pe coperta unei reviste pentru copii. Este atât de perfect heruvică și frumoasă, până la buclele blonde moi care sunt acum zdrobite de partea stângă a capului din somnul ei. Momentan, nu este chiar atât de herubian, dar când mă vede, își ridică instantaneu brațele și suspinele se potolesc.

Întinz mâna în țarcul și o ridic în brațe. Ea își îngroapă fața udă în umărul meu și nu mă simt chiar atât de rău că nu lipsesc la oră, dacă trebuie. Nu știu ce este, dar în clipa în care am împlinit treizeci de ani, a fost ca și cum s-a pornit un comutator în mine, care m-a făcut să cred că bebelușii sunt cel mai adorabil lucru din întregul univers. Îmi place să petrec timpul cu Olive, chiar dacă nu este copilul meu.

— Apreciez asta, Millie. Amber își trage deja haina și își apucă poșeta Gucci de pe racla de lângă uşă. „Și crede-mă, degetele de la picioare vă mulțumesc.”

Da da. "Când te întorci?"

„Nu voi pleca prea mult timp”, mă asigură ea, despre care amândoi știm că este o minciună chel. „La urma urmei, știu că micuța mea prințesă îi va fi dor de mine!”

— Desigur, murmur eu.

În timp ce Amber caută cheile sau telefonul sau compactul ei în poșetă, Olive se apropie de mine. Ea își ridică fața rotundă și îmi zâmbește cu cei patru dinți albi. „Ma-ma”, declară ea.

Amber îngheață, cu mâna încă în poșetă. Tot timpul pare să stea pe loc. "Ce a spus ea?"

Oh nu. — Ea a spus... Millie?

Olive, fără să țină seama de necazurile pe care le provoacă, îmi zâmbește din nou și bolborosește mai tare de data aceasta: „Mamă!”

Fața lui Amber devine roz sub fondul de ten. „Tocmai ți-a spus mama?”

"Nu…"

„Mama!” Olive plânge veselă. Doamne, vrei să oprești, puștiule?

Amber își aruncă poșeta pe măsuța de cafea, cu fața răsucită într-o mască de furie care aproape sigur va provoca riduri. — Îi spui lui Olive că ești mama ei?

"Nu!" Plâng. „Îi spun că sunt Millie. Millie. Sunt sigur că devine confuză, mai ales că eu sunt cel care...”

Ochii ei se fac mari. „Pentru că ești în preajma ei mai mult decât mine? Asta aveai de gând să spui?”

"Nu! Desigur că nu!"

— Vrei să spui că sunt o mamă rea? Amber face un pas spre mine, iar Olive pare alarmată. „Crezi că ești mai mult o mamă pentru fetița mea decât mine?”

"Nu! Nu…"

— Atunci de ce îi spui că ești mama ei?

"Nu sunt!" Salariul meu exorbitant de babysitter se învârte prin scurgere. "Jur. Millie. Asta e tot ce spun. Sună ca mama, asta-i tot. Aceeași prima literă.”

Amber respiră adânc, liniștitor. Apoi mai face un pas spre mine. „Dă-mi copilul”.

"Desigur…"

Dar Olive nu face totul ușor. Când o vede pe mama ei venind spre ea cu brațele întinse, se lipește mai tare de gâtul meu. „Mama!” ea plânge în gâtul meu.

„Olive”, mormăi eu. „Nu sunt mama ta. Asta este mama ta.” Cine e pe cale să mă concedieze dacă nu mă dai drumul.

„Este atât de nedrept!” Amber plânge. „Am alăptat-o peste o săptămână! Asta nu merită nimic?”

"Îmi pare atât de rău…"

Amber o smulge în cele din urmă pe Olive din brațele mele, în timp ce Olive își urlă capul. „Mama!” țipă ea în timp ce se întinde spre mine cu brațele ei dolofane.

„Nu este mama ta!” Amber îl certa pe copil. "Eu sunt. Vrei să vezi vergeturile? Acea femeie nu este mama ta.”

„Mama!” ea se tânguie.

— Millie, o corectez eu. „Millie.”

Dar care este diferența? Ea nu are nevoie să-mi știe numele. Pentru că, după azi, nu voi mai avea voie să intru niciodată în această casă. Sunt atât de concediat.

DOUĂ

În timpul mersului meu de la gară la apartamentul meu cu un dormitor din South Bronx, țin un braț ferm strâns în jurul poșetei, iar celălalt ținând cutia de buzdugan îndesat în buzunar, chiar și atunci când este lumina zilei. Niciodată nu poți fi prea atent în acest cartier.

Astăzi mă simt norocos că am chiar și micul meu apartament în mijlocul unuia dintre cele mai periculoase cartiere din New York. Dacă nu găsesc un alt loc de muncă în curând pentru a înlocui venitul pe care tocmai l-am pierdut după ce Amber Degraw m-a lăsat să plec (fără nicio ofertă de referință), cel mai bun lucru la care aș putea spera este o cutie de carton pe stradă, în afara clădirii decrepite din cărămidă, unde În prezent locuiesc.

Dacă nu m-aș fi hotărât să merg la facultate, ar fi putut economisi niște bani până acum. Dar prost, am ales să încerc să mă perfecționez.

În timp ce merg pe ultimul bloc către clădirea mea, cu pantofii mei strivindu-mă de niște nămol de pe trotuar, am senzația că e cineva în spatele meu, care mă urmărește. Desigur, sunt mereu în alertă maximă pe aici. Dar sunt momente când simt că am atras un fel de atenție greșit.

De exemplu, chiar acum, pe lângă o senzație de înțepătură în ceafă, există pași în spatele meu. Pași care par să devină mai tari pe măsură ce merg. Cine e în spatele meu se apropie.

Dar nu mă întorc. Îmi îmbrățișez mai strâns haina neagră sensibilă în jurul corpului meu și trec mai repede, pe lângă o Mazda neagră cu farul din dreapta crăpat, pe lângă un hidrant roșu care curge apă pe toată strada și urc cele cinci trepte neuniforme din beton până la ușa mea. clădire.

Am cheile pregătite. Spre deosebire de clădirea elegantă de apartamente din Upper West Side a familiei Degraw, nu există nici un portar aici. Există un interfon și există o cheie pentru a deschide ușa. Când proprietara, doamna Randall, mi-a închiriat apartamentul, mi-a ținut o prelegere severă despre a nu lăsa pe nimeni să intre în spatele meu. Este o modalitate bună de a fi jefuit sau violat.

Pe măsură ce introduc cheia în broasca care pare să se lipească mereu, pașii cresc din nou. O secundă mai târziu, există o umbră care planează asupra mea pe care nu o pot ignora. Îmi ridic ochii și identific un bărbat în

vârstă de douăzeci de ani, purtând un trenci negru, cu părul negru ușor umed. Arată vag familiar – în special cicatricea de pe sprânceana stângă.

„Locuiesc la etajul doi”, îmi amintește el când vede ezitarea de pe fața mea. „Doi-C.”

„Oh”, spun eu, deși încă nu sunt încântat să-i permit să intre.

Bărbatul scoate un set de chei din buzunar și mi le zvâcnește în față. Una dintre ele are aceleași gravuri ca ale mele. „Doi-C”, repetă el. „Chiar sub tine.”

În cele din urmă, cedez și intru pentru a-i permite bărbatului cu cicatricea peste sprânceana stângă să intre în clădirea mea, având în vedere că și-ar putea împinge cu ușurință înăuntru dacă ar vrea. Îți conduc drumul, urcând treptat scările una câte una, în timp ce mă întreb în sinea mea cum naiba o să plătesc chiria luna viitoare. Am nevoie de un nou loc de muncă, acum. Am avut un barman cu jumătate de normă pentru o perioadă și am renunțat prostesc la asta pentru că dădaca lui Olive plătea mult mai bine, iar programarea de ultimă oră făcea jonglarea cu a doua slujbă dificilă. Și nu este ușor pentru cineva ca mine să-și găsească un alt loc de muncă. Nu cu istoria mea.

„Avem vreme frumoasă”, comentează bărbatul cu cicatricea deasupra sprâncenei stângi, urmând un pas în spatele meu, pe scări.

„Uh-huh”, spun eu. Ultimul lucru pe care vreau este să vorbesc despre vreme chiar acum.

„Am auzit că va ninge din nou săptămâna viitoare”, adaugă el.

"Oh?"

"Da. Sunt prognozați opt inci. O ultimă ura înainte de primăvară.”

Nici măcar nu mai pot încerca să prefac interes. Când ajungem la etajul doi, bărbatul îmi zâmbește. „Atunci să ai o zi bună”, spune el.

— Și tu, mormăi eu.

În timp ce merge pe hol spre propriul său apartament, nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a spus când l-am lăsat să intre. Două-C. Chiar sub tine.

De unde a știut că locuiesc în Three-C?

Mă strâmb și merg puțin mai repede pe scări spre propriul meu apartament. Am cheile gata din nou, iar în secunda în care intru înăuntru, trântesc ușa în urma mea, învârt încuietoarea și apoi arunc zăvorul. Probabil că fac prea mult din comentariul lui, dar nu poți fi niciodată prea atent. Mai ales când locuiești în South Bronx.

Stomacul meu mârâie, dar chiar mai mult decât mâncare, îmi este poftă

de un duș fierbinte. Mă asigur că jaluzelele sunt trase înainte să mă dezbrac și să sar la duș. Știu din experiență că există o gamă mică între apa fierbinte sau rece ca gheața. În timpul cât am trăit aici, am devenit un expert în reglarea temperaturii. Dar poate scădea sau crește cu douăzeci de grade într-o fracțiune de secundă, așa că nu zabovesc prea mult. Trebuie doar să-mi spăl o parte din murdăria de pe corp. După o zi de plimbare prin oraș, corpul meu este mereu acoperit de un strat de praf negru. Urăsc să mă gândesc la cum arată plămânii mei.

Nu pot să cred că am pierdut acel job. Amber s-a bazat atât de mult pe mine, încât m-am gândit că voi fi bună cel puțin până când Olive va fi la grădiniță, poate mai mult. Aproape că începeam să mă simt confortabil, ca și cum aș avea un loc de muncă stabil și un venit pe care mă puteam baza.

Acum trebuie să caut altceva. Poate mai multe alte locuri de muncă pentru a o înlocui pe aceea. Și nu este la fel de ușor pentru mine ca majoritatea oamenilor. Nu pot pune exact un anunț în aplicațiile populare de îngrijire a copiilor, deoarece toate necesită o verificare a antecedentelor. Și de îndată ce se întâmplă asta, orice perspective de angajare nu sunt disponibile. Nimeni nu vrea ca cineva ca mine să lucreze la ei acasă.

Momentan, sunt puțin scurt în referințe. Pentru că pentru o vreme, lucrările de curățenie pe care le-am luat nu erau doar curățarea. Mai făceam un serviciu pentru mai multe dintre familiile pentru care făceam curățenie. Dar nu mai fac asta. nu am de ani de zile.

Ei bine, nu are rost să ne oprim asupra trecutului. Nu atunci când viitorul pare atât de sumbru.

Nu te mai milă de tine, Millie. Ai fost în situații mai rele decât aceasta și ai ieșit din ea.

Temperatura din duș scade brusc și am scos un țipăt involuntar. Mă întind după robinet și închid apa. Am ajuns în zece minute bune. Mai bine decât mă așteptam.

Îmi înfășor halatul de baie din țesătură, fără să mă deranjez cu o pereche de papuci. Urmăresc mici urme umede în bucătărie, care este doar o ramură a sufrageriei. În uber-apartamentul lui Degraw, bucătăria și camera de zi și sufrageria lor erau toate spații separate. Dar în acest apartament, toate au fuzionat într-o singură cameră multifuncțională, care, în mod ironic, este mult mai mică decât oricare dintre camerele de la familia Degraw. Chiar și baia de acolo este mai mare decât tot spațiul meu de locuit.

Am pus o oală cu apă pe aragaz la fiert. Nu știu ce voi face pentru cină,

dar probabil că va implica un fel de tăiței fierți în apă, fie că este vorba de ramen sau spaghete sau de soi de tăiței spiralați. Îmi examinez opțiunile când aud bătăi în uşă.

Ezit, strângându-mi centura halatului în jurul taliei. Scot o cutie de spaghete din dulap.

„Millie!” Vocea sună înăbușit în spatele ușii. — Lasă-mă să intru, Millie!

tresar. Oh nu.

Apoi: „Știu că ești acolo!”

TREI

Nu-l pot ignora pe bărbatul care lovește în ușă.

Picioarele mele lasă în urmă o dâră de urme umede când traversez cei câțiva metri până la ușa mea. Îmi aduc ochii aproape de vizor. Un bărbat stă în fața ușii mele, cu brațele încrucișate peste buzunarele de la piept ale costumului său de afaceri Brooks Brothers.

„Millie.” Vocea a devenit un mârâit scăzut. „Lasă-mă să intru. Acum.”

Fac un pas înapoi de la uşă. Pentru o clipă, îmi apăs vârfurile degetelor pe tâmple. Dar acest lucru este inevitabil – trebuie să-l las să intre. Așa că întind mâna, deschid blocajul, rotesc încuietoarea și deschid ușa cu grijă.

„Millie.” Împinge ușa în restul drumului și se alunecă în casa mea. Degetele lui îmi înconjoară brațul. "Ce naiba?"

Umerii mi se lasă. „Îmi pare rău, Brock. „

Brock Cunningham, cu care mă întâlnesc în ultimele șase luni, îmi aruncă o privire. „Am avut planuri de cină în seara asta. nu te-ai prezentat. Și nu ți-ai răspuns la mesaje sau nu ți-ai luat telefonul.”

Are dreptate din toate punctele de vedere. Sunt aproape cea mai proasta iubita din toate timpurile. Brock și cu mine trebuia să ne întâlnim la un restaurant din Chelsea după ce mi-am terminat cursurile pentru astăzi, dar după ce Amber m-a concediat, abia m-am putut concentra pe cursul meu – și cu siguranță nu aveam chef să iau cina afară – așa că m-am dus direct acasă. Dar știam că dacă l-aș suna pe Brock și i-aș spune că nu vreau să merg, el s-ar fi simțit obligat să mă convingă – și, ca avocat, este foarte convingător. Așa că aveam acest plan să-i trimit un mesaj text pe care să îl anulez, dar l-am tot amânat și eram atât de ocupat să-mi pară rău pentru mine, încât apoi am uitat complet.

Așa cum am spus, cea mai rea prietenă din toate timpurile.

„Îmi pare rău”, spun din nou.

„Mi-am făcut griji pentru tine”, spune el. „M-am gândit că ți s-ar fi întâmplat ceva groaznic.”

"De ce?"

O sirenă asurzitoare se stinge chiar în afara ferestrei, iar Brock îmi aruncă o privire de parcă aș fi pus o întrebare foarte stupidă. Simt un pic de

vinovăție. Probabil că Brock a avut multe de făcut în seara asta și nu numai că l-am pus să mă aștepte la restaurant ca pe un idiot, dar acum și-a irosit restul nopții venind până în South Bronx pentru a se asigura că eu. sunt bine.

Cel puțin, îi datorez o explicație.

— Amber Degraw m-a concediat, spun eu. „Deci, în principiu, sunt înnebunit."

"Într-adevăr?" Sprâncenele i se ridică. Brock are cele mai perfecte sprâncene pe care le-am văzut vreodată la un bărbat și sunt convins că trebuie să le modeleze profesional, dar nu va admite așa ceva. „De ce te-a concediat? Credeam că ai spus că nu ar putea funcționa fără tine. Ai spus că practic îi crești copilul."

— Exact, spun eu. „Copilul ei nu s-a lăsat să-mi spună mama și Amber s-a speriat."

Brock se uită la mine o clipă, apoi, pe neașteptate, izbucnește în râs. La început, sunt jignit. Tocmai mi-am pierdut slujba. Nu înțelege cât de nasol este asta?

Dar apoi o secundă mai târziu, mă trezesc să mă alătur. Îmi arunc capul pe spate și râd de cât de ridicol a fost toată treaba. Îmi amintesc că Olive se întinsese spre mine și plângea „mamă" în timp ce Amber era din ce în ce mai supărată. Până la sfârșit, am crezut serios că Amber o să-i facă un anevrism în creier.

După un minut, amândoi ne ștergem lacrimile de pe ochi. Brock își pune brațele în jurul meu și mă trage mai aproape de el, nemaifiind supărat că l-am ridicat în picioare. Brock nu se enervează ușor. Majoritatea oamenilor ar număra asta printre calitățile sale bune, deși sunt momente în care mi-aș dori să-și arate puțin mai multă pasiune.

În general, totuși, suntem în punctul ideal pentru relația noastră. Șase luni. Există vreun moment mai bun într-o relație decât șase luni? Cu adevărat nu știu pentru că este doar a doua oară când ajung la acel reper. Dar se pare că șase luni este momentul perfect când ați renunțat la stângaciul din prima relație, dar încă vă arătați unul altuia cea mai bună parte.

De exemplu, Brock este un avocat frumos, în vârstă de treizeci și doi de ani, dintr-o familie înstărită. Pare aproape perfect. Sunt sigur că Brock are obiceiuri proaste, dar nu știu care sunt. Poate curăță ceara din canalul urechii cu degetul și apoi o șterge pe blatul din bucătărie sau pe canapea. Sau poate mănâncă ceara. Spun doar că există o mulțime de obiceiuri proaste pe care le-ar putea avea despre care nu știu, unele dintre ele nici măcar nu implică ceară

de urechi.

Ei bine, el are o imperfecțiune. În ciuda faptului că este un tânăr cu curele, a cărui față este îmbujorată de sănătate, are de fapt o afecțiune cardiacă pe care a dezvoltat-o în copilărie. Dar nu pare să-l afecteze deloc. El ia o pastilă în fiecare zi și asta pare să fie măsura. Dar pilula este suficient de importantă încât să păstreze o sticlă de rezervă în dulapul meu cu medicamente. Iar boala și nesiguranța cu privire la speranța de viață l-au făcut puțin mai dornic să se stabilească decât majoritatea băieților.

— Lasă-mă să te duc la cină, spune Brock. „Vreau să te înveselesc."

Eu dau din cap. „Vreau doar să stau acasă și să-mi pară milă de mine. Și atunci poate căutăm online locuri de muncă."

"Acum? Ți-ai pierdut locul de muncă doar acum câteva ore. Nu poți aștepta măcar până mâine?"

Ridic ochii ca să mă uit la el. „Unii dintre noi au nevoie de bani pentru a plăti chiria."

El dă încet din cap. „Bine, dar dacă nu ar trebui să-ți faci griji pentru chirie?"

Am un sentiment rău că știu unde se duce asta. „Brock…"

— Haide, de ce nu vrei să te muți cu mine, Millie? Se încruntă. „Am un apartament cu două dormitoare, cu vedere la Parcul Central, într-o clădire în care nu îți vei tăia gâtul în timpul nopții. Și oricum vii tot timpul..."

Nu este prima dată când sugerează să se mute cu el și nu pot spune că nu face un argument persuasiv. Dacă m-aș muta cu Brock, aș trăi în poala luxului și nu ar trebui să plătesc un ban pentru asta. Nici măcar nu m-ar lăsa să contribui dacă aș fi vrut. M-aș putea concentra pe obținerea diplomei de facultate, astfel încât să pot deveni asistent social și să fac ceva bine în lume. Pare a fi o idee deloc.

Dar de fiecare dată când mă gândesc să-i spun da, o voce în ceafă îmi țipă: Nu o face!

Vocea din capul meu este la fel de persuasivă ca a lui Brock. Există o mulțime de motive întemeiate să te muți la el. Dar există un motiv bun să nu o facă. Habar nu are cine sunt eu cu adevărat. Chiar dacă chiar își mănâncă propria ceară, secretele mele sunt mult mai rele.

Așa că iată-mă, în cea mai normală și sănătoasă relație din viața mea de adult și se pare că sunt hotărâtă să dau peste cap totul. Dar sunt cam într-o blocaj. Dacă îi spun adevărul despre trecutul meu, s-ar putea să mă părăsească și nu vreau asta. Dar daca nu ii spun...

Într-un fel sau altul, el va afla totul. Pur și simplu nu sunt pregătit pentru asta.

„Îmi pare rău”, spun eu. „După cum am spus, am nevoie de propriul meu spațiu chiar acum.”

Brock deschide gura să protesteze, dar apoi se gândește mai bine la asta. Mă cunoaște suficient de bine încât să știe cât de încăpățânat pot fi. Vedea? El învață deja unele dintre cele mai rele calități ale mele. — Măcar spune-mi că te vei gândi la asta.

„Mă voi gândi la asta”, mint.

PATRU

Am al zecelea interviu de angajare în ultimele trei săptămâni și încep să devin nervos.

Nici măcar nu am suficienți bani în contul meu bancar pentru a acoperi o lună de chirie. Știu că ar trebui să ai un tampon de șase luni în bancă, pentru orice eventualitate, dar asta funcționează mai bine în teorie decât în practică. Mi-ar plăcea să am un tampon de șase luni în bancă. La naiba, mi-ar plăcea să am un tampon de două luni. În schimb, am mai puțin de două sute de dolari.

Nu știu ce am greșit în celelalte nouă interviuri pentru posturi de curățenie sau babysitting. Una dintre femei m-a asigurat de-a dreptul că plănuia să mă angajeze, dar a trecut o săptămână și nu am auzit nimic de la ea. Sau oricare dintre celelalte. Presupun că a făcut o verificare a antecedentelor și asta a fost sfârșitul.

Dacă aș fi orice altă persoană, aș putea pur și simplu să mă alătur unui fel de serviciu de curățare și nu ar trebui să trec prin acest proces. Dar niciunul dintre ei nu mă va angaja. Am încercat. Verificarea antecedentelor face imposibilă - nimeni nu vrea pe cineva cu antecedente penale în casa lor. De aceea pun reclame online și sper să fie mai bine.

Nici eu nu am prea multe speranțe pentru interviul de astăzi. Mă întâlnesc cu un bărbat pe nume Douglas Garrick, care locuiește într-un bloc de apartamente din Upper West Side, chiar la vest de Central Park. Este una dintre acele clădiri gotice cu mini turnuri care se ridică din orizont. Vag arată că ar trebui să fie înconjurat de un șanț și păzit de un dragon, în loc să fie un loc în care poți merge chiar pe stradă.

Un portar cu părul alb ține ușa de la intrare deschisă pentru mine cu un vârf de șapcă neagră. În timp ce îi zâmbesc, am din nou acea senzație de înțepătură în ceafă. Ca și cum cineva mă urmărește.

Din acea noapte în care am venit acasă după ce am fost concediat, am avut această senzație de mai multe ori. Avea sens în cartierul meu din South Bronx, unde probabil că sunt tâlhari la fiecare colț care așteaptă să sară afară dacă arătam că am ceva bani, dar nu aici. Nu într-unul dintre cele mai elegante cartiere din Manhattan.

Înainte să intru în bloc, mă învârt să mă uit în spatele meu. Sunt zeci de

oameni pe stradă, dar niciunul nu mă bagă în seamă. Există o mulțime de oameni unici și interesanți care se plimbă pe străzile din Manhattan, iar eu nu sunt unul dintre ei. Nu are niciun motiv ca cineva să se holbeze la mine.

Apoi văd mașina.

Este un sedan Mazda negru. Probabil că sunt mii de mașini la fel în oraș, dar când mă uit la el, am acest sentiment ciudat de déjà vu. Îmi ia o secundă să-mi dau seama de ce. Masina are farul dreapta crapat. Sunt sigur că am văzut o Mazda neagră cu farul crăpat în dreapta parcat lângă blocul meu din South Bronx.

nu am făcut-o?

Mă uit prin parbriz. Mașina este goală. Îmi cobor privirea să mă uit în jos la plăcuța de înmatriculare. Este o farfurie din New York – nimic interesant acolo. Îmi iau un moment să memorez numărul: 58F321. Numărul plăcuței nu înseamnă nimic pentru mine, dar dacă îl văd din nou, îl voi aminti.

„Domnișoară?” mă întreabă portarul, scoțându-mă din transă. „Vrei să intri înăuntru?”

"Oh." Tușesc în mână. "Da. Da, îmi pare rău pentru asta.”

Intru în holul clădirii. În loc de lumini suspendate, holul este iluminat de candelabre și lămpi de pe părțile laterale ale pereților care sunt menite să semene cu torțe. Tavanul scăzut se curbează într-o cupolă, ceea ce mă face să mă simt ușor ca și cum aș intra într-un tunel. Operele de artă împodobesc pereții, toate probabil neprețuite.

— Pe cine ești aici să vezi, domnișoară? mă întreabă portarul.

„The Garrick. Douăzeci și A.”

"Ah." Îmi face cu ochiul. „Penthouse-ul.”

O, grozav, o familie penthouse. De ce mă deranjez?

După ce portarul sună la etaj pentru a-mi confirma programarea, trebuie să intre în lift și să introducă o cheie specială, ca să pot ajunge la penthouse. După ce ușile liftului se închid, fac un inventar rapid al aspectului meu. Îmi netezesc părul blond pe care l-am tras înapoi într-un coc simplu. Port cea mai frumoasă pereche a mea de pantaloni negri și o vestă pulover. Încep să-mi ajustez sânii, dar apoi observ că este o cameră în lift și aș prefera să nu-i ofer portarului un spectacol.

Ușile liftului se deschid direct în foaierul apartamentului penthouse al familiei Garrick. Când ies din lift, respir adânc și aproape pot simți mirosul de bogăție din aer. Este o combinație de apă de colonie scumpă și bancnote

clare de o sută de dolari. Stau o clipă în foaier, nu sunt sigur dacă ar trebui să mă aventurez fără să fiu întâmpinat oficial, așa că, în schimb, îmi concentrez atenția asupra unui podium alb care prezintă o statuie cenușie care este în esență doar o piatră mare și netedă verticală - una pe care ai putea-o putea face. găsiți în orice parc din oraș. În ciuda acestui fapt, probabil că valorează mai mult decât tot ce am deținut vreodată în întreaga lume.

„Millie?” Aud vocea cu câteva secunde înainte ca un bărbat să se materializeze în foaier. — Millie Calloway?

Domnul Garrick m-a invitat astăzi la interviu. Este neobișnuit să fii sunat de omul casei. Aproape 100 la sută dintre principalii mei angajatori din industria de curățenie au fost femei. Dar domnul Garrick pare dornic să mă salute. Se repezi în foaier, cu un zâmbet pe buze, cu mâna deja întinsă.

"Domnul. Garrick?” Spun.

„Te rog”, spune el în timp ce mâna lui puternică alunecă în a mea, „sună-mi Douglas”.

Douglas Garrick arată exact ca genul de bărbat care ar locui într-un penthouse din Upper West Side. Are patruzeci de ani și arătos într-un fel clasic, cizelat. Poartă un costum care arată extrem de scump, iar părul lui castaniu închis este lucios și tuns și coafat cu experiență. Ochii săi căprui adânci sunt perspicaci și fac exact contactul vizual cu ai mei.

— Mă bucur să te cunosc... Douglas, spun eu.

„Vă mulțumesc foarte mult că ați venit astăzi.” Douglas Garrick îmi aruncă un zâmbet recunoscător în timp ce mă conduce în camera de zi întinsă. „Soția mea Wendy face de obicei treburile casnice – se mândrește că încearcă să facă totul singură – dar nu s-a simțit bine, așa că am insistat să obțin ajutor.”

Ultima lui afirmație mi se pare ciudată. Femeile care locuiesc în apartamente penthouse uriașe ca acesta, în general, nu „încearcă să facă totul” singure. De obicei, astfel de femei au servitoare pentru slujnicele lor.

— Desigur, spun eu. „Ați menționat că căutați să gătiți și să faceți curățenie...?”

El dă din cap. „Chestii generale de menaj, cum ar fi curățarea prafului, curățarea și spălarea rufelor, desigur. Și pregătirea mesei câteva seri pe săptămână. Crezi că asta ar fi o problemă?”

"Deloc." Sunt dispus să fiu de acord cu orice. „Curățem apartamente și case de mulți ani. Îmi pot aduce propriile materiale de curățenie și...

„Nu, nu va fi necesar”, mă întrerupe Douglas. „Soția mea... Wendy este

foarte atentă la articolele de curățenie. Este sensibilă la mirosuri, vezi. Îi declanșează simptomele. Trebuie să folosiți produsele noastre speciale de curățare, sau altfel...”

— Absolut, spun eu. „Orice ai vrea.”

"Minunat." Umerii lui se relaxează. „Și am avea nevoie să începi imediat.”

"Asta nu-i o problema."

"Bine bine." Douglas zâmbește scuzându-se. „Pentru că, după cum puteți vedea, locul ăsta este puțin dezordonat.”

În timp ce intru în sufragerie, iau în împrejurimi. La fel ca și restul clădirii, acest penthouse mă face să simt că am fost transportat în trecut. În afară de superba canapea din piele, cea mai mare parte a mobilierului pare construită cu sute de ani în urmă și apoi înghețată în timp pentru a fi transportată special în această cameră de zi. Dacă aș ști mai multe despre decorul casei, aș putea să remarc că măsuța de cafea a fost sculptată manual la începutul secolului al XX-lea sau că biblioteca cu ușile de sticlă provine, nu știu, din perioada renașterii neoclasice franceze sau ceva de genul. ca asta. Tot ce pot spune cu siguranță este că fiecare articol a costat o mică avere.

Și un alt lucru pe care îl știu este că acest apartament nu este o mizerie. Este opusul unei mizerie. Dacă ar fi să încep curățenia, nici nu sunt sigur ce aș face. Mi-ar trebui un microscop ca să găsesc un fir de praf.

„Sunt bucuros să încep oricând vrei”, spun eu cu grijă.

"Fantastic." Douglas dă din cap în semn de aprobare. „Sunt atât de încântat să aud asta. De ce nu ai un loc ca să putem vorbi în continuare?”

Mă așez lângă Douglas pe secțiune, cufundându-mă adânc în pielea moale. Doamne, acesta este cel mai frumos lucru pe care l-am simțit vreodată pe pielea mea. Aș putea să-l părăsesc pe Brock și să mă căsătoresc cu această canapea și toate nevoile mi-ar fi satisfăcute.

Douglas se uită la mine cu atenție, cu ochii săi adânci sub o pereche de sprâncene groase, maro închis. — Așa că spune-mi despre tine, Millie.

Apreciez de la început că nu există nicio urmă de flirt în vocea lui. Ochii lui rămân ațintiți cu respect asupra ai mei și nu coboară în sânii sau picioarele mele. M-am implicat cu angajatorul meu o singură dată înainte și nu voi mai merge niciodată, niciodată pe acel drum. Prefer să-mi smulg propriul dinte cu un clește.

"Bine." îmi dresesc glasul. „În prezent sunt student la colegiul comunitar. Plănuiesc să devin asistent social, dar, între timp, îmi plătesc

școala.”

„Este admirabil.” Zâmbește, arătând un rând de dinți drepți, albi. „Și ai experiență în gătit?”

Dau din cap. „Am gătit pentru multe dintre familiile pentru care lucrez. Nu sunt un profesionist, dar am urmat câteva cursuri. Și eu...” Mă uit în jur, incapabil să văd nicio jucărie sau semne ale unui copil care trăiește aici. „Sunt dădacă?”

Douglas tresări. „Nu este nevoie de asta.”

Tresesc, blestemându-mi gura mare. Nu a pomenit niciodată de babysitting. Probabil i-am amintit de niște probleme oribile de infertilitate. „Îmi pare rău”, spun eu.

El ridică din umeri. "Nu vă faceți griji. Ce zici de un tur?”

Penthouse-ul lui Garrick face de rușine uber-apartamentul lui Amber. Acest penthouse este o specie complet diferită de apartament. Camera de zi are cel puțin dimensiunea unei piscine olimpice. Colțul conține un bar cu o jumătate de duzină de scaune de bar de epocă montate în jurul lui. În ciuda temei învechite a sufrageriei, bucătăria are toate cele mai noi aparate, inclusiv, sunt sigur, cel mai bun deshidrator de pe piață.

„Acesta ar trebui să aibă tot ce ai nevoie”, îmi spune Douglas în timp ce își întinde mâna peste întinderea imensă a bucătăriei.

„Arata perfect”, spun, încrucișându-mi degetele că cuptorul vine cu un fel de manual pentru a explica ce trebuie să facă fiecare dintre cele două duzini de butoane de pe afișaj.

„Excelent”, spune el. „Acum lasă-mă să-ți arăt etajul al doilea.”

Etajul doi?

Apartamentele din Manhattan nu au două etaje. Dar se pare că acesta o face. Douglas mă duce într-un tur al etajului, conducându-mă la cel puțin o jumătate de duzină de dormitoare. Dormitorul principal este atât de mare încât am nevoie de un binoclu pentru a vedea patul king-size de la celălalt capăt al camerei. Există o cameră care este în întregime cărți și îmi amintesc vag de scena din Frumoasa și Bestia când Belle este dusă în camera de cărți. O altă cameră pare să includă un perete plin de perne. Bănuiesc că asta e camera cu perne.

După ce mă duce într-o cameră care conține ceea ce trebuie să fie un șemineu artificial și un perete întreg este o fereastră uriașă cu o vedere uluitoare asupra orizontului orașului New York, ajungem la o ultimă ușă. El ezită, cu pumnul gata să bată.

„Acesta este dormitorul nostru de oaspeți”, îmi spune el. „Wendy a fost aici recuperându-se. Probabil ar trebui să o las să se odihnească.”

„Îmi pare rău să aud că soția ta este bolnavă”, spun eu.

„Ea a fost bolnavă în cea mai mare parte a căsniciei noastre”, explică el. „Suferă de o... o boală cronică. Are zile bune și zile proaste. Uneori este ea obișnuită, iar alte zile abia se poate ridica din pat. Și în alte zile…”

"Ce?"

"Nimic." El oferă un zâmbet slab. „Oricum, dacă ușa este închisă, las-o în pace. Are nevoie de odihnă.”

„Înțeleg perfect.”

Douglas se uită fix la uşă pentru o clipă, cu o expresie tulburată pe chip. Atinge ușa cu vârful degetelor, apoi dă din cap.

„Deci, Millie”, spune el, „când poți începe?”

CINCI

În 1964, o femeie pe nume Kitty Genovese a fost ucisă.

Kitty era un barman de douăzeci și opt de ani. A fost violată și înjunghiată la aproximativ trei dimineața, la o sută de metri de apartamentul ei din Queens. Ea a țipat după ajutor, dar în timp ce mai mulți vecini au auzit-o plângând, nimeni nu i-a venit în ajutor. Atacatorul ei, Winston Moseley, a părăsit-o pentru scurt timp și s-a întors zece minute mai târziu, moment în care a mai înjunghiat-o de câteva ori și i-a furat cincizeci de dolari. A murit din cauza rănilor de cuțit.

„Kitty Genovese a fost atacată, violată și ucisă în fața a treizeci și opt de martori", anunță profesorul Kindred în sala de curs. „Treizeci și opt de persoane au văzut-o atacul și nicio persoană nu i-a venit în ajutor sau a chemat poliția".

Profesorul nostru, un bărbat în vârstă de șaizeci de ani, cu părul care pare să fie mereu în sus, se uită la fiecare dintre noi, acuzați în ochii lui de parcă am fi fost cei treizeci și opt de oameni care au lăsat acea femeie să moară. „Acesta", spune el, „este efectul privitorului. Este un fenomen de psihologie socială în care indivizii sunt mai puțin probabil să ofere ajutor unei victime atunci când sunt prezenți alți oameni."

Elevii din sală își scriu notițe sau tastează pe laptop. Mă uit doar la profesor.

„Gândește-te la asta", spune profesorul Kindred. „Peste trei duzini de oameni au permis ca o femeie să fie violată și ucisă și au privit și nu au făcut nimic. Acest lucru demonstrează perfect răspândirea responsabilității într-un grup."

Mă zvârcolesc pe scaun, imaginându-mi ce aș face în acea situație – dacă m-aș uita pe fereastră și aș vedea un bărbat atacând o femeie. Nu aș sta pe loc și nu aș face nimic, asta e al naibii de sigur. Aș sări chiar pe fereastră dacă ar fi nevoie.

Nu. Nu aș face asta. Am învățat să mă controlez mai bine decât atât. Dar sunam la 911. Ieșeam afară și aduceam un cuțit cu mine. Nu aș face nimic cu el, dar ar putea fi suficient pentru a speria un atacator.

Încă mă simt zguduit gândindu-mă la acea sărmană fată care a fost ucisă

cu peste jumătate de secol în urmă, când ies din sala de curs. Când ies pe stradă, aproape că trec chiar pe lângă Brock. Trebuie să mă urmărească și să mă apuce de braț.

Desigur. Ne-am făcut planuri de cină.

"Hei." Îmi rânjește cu cei mai albi dinți pe care i-am văzut vreodată. Nu l-am întrebat niciodată dacă le albește profesional, dar trebuie. Dinții nu pot fi în mod natural atât de albi – sunt inumani. „Sărbătorim în seara asta, nu? Noul tău loc de muncă.”

"Dreapta." Reușesc să zâmbesc. „Îmi pare rău.”

"Te simți bine?"

„Sunt doar... sunt zguduit de prelegerea pe care tocmai am ținut-o. Aflăm despre această femeie în anii ’60 care a fost violată în fața a treizeci și opt de trecători, care nu au făcut nimic. Cum s-ar putea întâmpla așa ceva?”

„Kitty Genovese, nu?” Brock pocnește din degete. „Îmi amintesc de la ora mea de psihologie de la facultate.”

"Dreapta. Și este îngrozitor.”

„Totuși este o prostie.” Își alunecă mâna în a mea. Palma i se simte caldă. „Povestea a fost senzaționalizată de New York Times. Au fost mult mai puțini martori decât a raportat Times. Și în funcție de locul în care se aflau apartamentele, cei mai mulți dintre ei nu au putut vedea ce se întâmplă cu adevărat și au crezut că este doar o ceartă a îndrăgostiților. Și mulți dintre ei au sunat la poliție. Cred că era legănată de unul dintre vecinii ei când a venit ambulanța.”

"Oh." Mă simt ușor inadecvat, așa cum fac adesea când Brock știe mai multe despre ceva decât mine. Ceea ce se întâmplă des, de fapt. Din câte îmi dau seama, tipul știe cam tot. Este unul dintre multele lucruri care îl fac atât de perfect.

„Totuși, nu este o poveste la fel de senzațională, nu-i așa?” Brock îmi dă drumul la mână și îmi pune un braț în jurul umerilor. Privesc reflectarea noastră în vitrina unui magazin și nu pot să nu cred că arătăm bine împreună ca cuplu. Arătăm ca genul de cuplu care ar invita cinci sute de invitați la nunta noastră și apoi ar obține o casă cu un gard alb în suburbii și apoi procedează să o umple cu copii. „Oricum, nu ar trebui să te simți rău pentru ceva ce s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă. Ești doar... Ești puțin prea drăguț, știi?”

Întotdeauna am avut această mâncărime să ajut oamenii care au probleme. Din păcate, uneori mă bagă în probleme. Dacă aș fi atât de drăguț

pe cât crede Brock că sunt — habar n-are. „Îmi pare rău, nu mă pot abține.”

„Bănuiesc că de aceea vrei să devii asistent social.” Îmi face cu ochiul. — Dacă nu te pot convinge într-o carieră mai profitabilă.

Ultimul meu iubit a fost cel care m-a convins să urmez cariera către asistență socială, astfel încât să pot ajuta oamenii aflați în nevoie, rămânând în limitele legii. Trebuie să-i ajuți pe toată lumea, Millie. Este ceea ce iubesc la tine. Chiar m-a înțeles. Din păcate, el nu mai este prin preajmă.

"Oricum." Brock îmi strânge umerii. „Să nu ne gândim la femeile care au fost ucise în anii ’60. Povestește-mi despre noul tău job.”

Îl completez cu detaliile impresionantului penthouse Garrick. Când îi spun despre priveliște, locație și etajul al doilea, scoate un fluier scăzut.

„Apartamentul acela trebuie să fi costat o avere”, spune el, în timp ce pășim în stradă, evitând să fim trântiți de o bicicletă. Din câte îmi dau seama, bicicliștii din oraș nu au absolut nicio atenție față de semafoare sau pietoni. „Pariez că au plătit cam douăzeci de milioane. Macar."

"Wow. Crezi?"

"Categoric. Ar fi bine să te plătească bine.”

"Sunt." Când Douglas a discutat despre tariful orar, aproape că am simțit că mi-au apărut semnele dolarului în globii oculari.

„Cum ai spus că se numește tipul care te-a angajat?”

„Douglas Garrick.”

„Hei, el este CEO-ul Coinstock.” Brock pocnește din degete. „L-am întâlnit o dată când mi-a angajat firma să ajute cu un brevet. Un tip cu adevărat drăguț.”

„Da. Părea drăguț.”

Părea drăguț. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la acea ușă închisă de la etajul doi. Soția care nici măcar nu a putut să iasă în întâmpinarea mea. Oricât de încântat sunt de această meserie, ceva în legătură cu asta mă neliniștește.

„Și știi ce altceva?” Brock mă trage într-o trecere de pietoni — lumina clipește, pe cale să devină roșie și trecem exact la timp. „Clădirea este la doar cinci străzi de locul unde locuiesc.”

Sugestie, indiciu.

Știam despre apropierea penthouse-ului de apartamentul lui Brock, desigur. Mă zvârcolesc, simțindu-mă la fel de inconfortabil ca și în sala de clasă. Brock a devenit un câine cu os. Vrea să mă mut cu el și nu pare să-i dea drumul. Pur și simplu nu pot scăpa de sentimentul că, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, nu și-ar dori asta. Îmi place să fiu cu Brock și nu vreau să-l stric.

„Brock…”, spun eu.

"Bine bine." Își dă ochii peste cap. „Uite, nu vreau să te presez. Dacă nu ești pregătit să te muți, e în regulă. Dar, pentru consemnare, cred că facem o echipă bună. Și oricum îți petreci jumătate din nopți la mine, nu?

„Uh-huh”, spun eu în cel mai lipsit de angajare posibil.

„De asemenea...” Îmi aruncă cu fulger albe albe sidefate. „Părinții mei ar dori să te cunoască.”

Bine, acum voi vomita. Chiar dacă m-a deranjat să mă mut cu el, tot nu mi-a trecut prin minte că le-ar fi spus părinților lui despre mine. Dar bineînțeles că a făcut-o. Probabil că îi sună o dată pe săptămână, duminică la ora 20, și le completează cu toate detaliile pertinente ale vieții sale perfecte.

„Oh”, spun eu slab.

„Și mi-ar plăcea să vă cunosc și părinții”, adaugă el.

Acesta ar putea fi un moment grozav să-i spun că sunt înstrăinat de părinții mei. Dar cuvintele nu vin.

Este atât de greu. Ultimul tip cu care m-am întâlnit știa totul despre mine de la început, așa că nu a trebuit niciodată să-mi dezvălui trecutul complicat – nu a existat niciodată un moment terifiant în care să așez totul pe masă. Și așa cum am spus, Brock este atât de... perfect. Singurele lucruri despre el care nu sunt perfecte sunt micile detalii nesemnificative, cum ar fi odată ce a lăsat scaunul de toaletă în apartamentul meu. Și chiar și asta este ceva ce a făcut o singură dată.

Problema cu Brock este că este gata să se stabilească. Și chiar dacă am aceeași vârstă, nu sunt încă acolo. Nici el nu vrea să aștepte. Are o slujbă grozavă la firma de avocatură de top și câștigă mai mult decât suficient pentru a întreține o familie. Chiar dacă ultima sa vizită la cardiologie i-a dat o stare de sănătate curată, el își face griji că nu va trăi durata de viață așteptată pentru un bărbat caucazian din această țară. Vrea să se căsătorească și să aibă copii cât încă se poate bucura de asta.

Între timp, simt că sunt încă în proces de creștere. La urma urmei, sunt încă la școală. Nu sunt pregătit să mă căsătoresc. Eu doar... nu pot.

"E în regulă." Se oprește din mers pentru o clipă pentru a mă privi — un bărbat care merge în spatele nostru aproape că se ciocnește de noi și înjură în timp ce merge pe drum. „Nu vreau să te grăbesc. Dar trebuie să știi că sunt înnebunit după tine, Millie.

— Și eu sunt înnebunit după tine, spun.

Îmi ia ambele mâini în ale lui în timp ce mă privește în ochi. „De fapt, te

cam iubesc.”

Inima mea se accelerează puțin. Mi-a mai spus că este înnebunit după mine, dar nu mi-a spus niciodată că m-a iubit înainte. Chiar și cu un „tip de” modificator.

Deschid gura, nu sunt în totalitate sigură ce voi spune. Dar înainte de a putea ieși orice cuvânt, am acea senzație de înțepătură în ceafă.

De ce simt că cineva mă urmărește? Îmi pierd mințile?

„Ei bine”, spun în cele din urmă, „e cam dulce”.

Nu sunt gata să spun înapoi. Nu pot face următorul pas în relația noastră când sunt atât de multe despre mine pe care Brock încă nu le știe. Din fericire, el nu pune problema.

„Hai”, spune el. „Hai să luăm niște sushi.”

La un moment dat, probabil că trebuie să-i spun că nu-mi place sushi.

ŞASE

Este prima zi când lucrez pentru familia Garrick.

Douglas i-a spus deja portarului să mă lase să intru și mi-a lăsat o copie a cheii, astfel încât să o pot introduce în fanta din lift. Liftul scârțâie și geme în timp ce își urcă douăzeci de etaje. Ei bine, nouăsprezece povești. Chiar dacă apartamentul are douăzeci și A, imobilului îi lipsește etajul treisprezece. Nici un ghinion aici.

Treptele din lift se opresc zgomotos când ajung la destinație. Încă o dată, ușile se deschid spre apartamentul impresionant al familiei Garrick. În ciuda faptului că Douglas spune că vor avea nevoie de serviciile mele de mai multe ori pe săptămână, apartamentul nu pare să aibă nevoie de ele. Este prăfuit, ca orice apartament din oraș, dar în afară de asta, este relativ ordonat.

"Buna ziua?" strig. „Douglas?”

Nici un raspuns.

Încerc din nou: „Dna. Garrick?”

Mă aventurez în camera de zi, ceea ce mă face încă o dată să simt că m-am rătăcit într-o casă de acum un secol sau două. Nu mi-aș putea permite niciodată nici măcar o singură piesă din acest mobilier antic, chiar dacă mi-aș cheltui economiile vieții. Cea mai mare parte a mobilierului meu venea de pe bordura din afara blocului meu.

Mă îndrept spre mantaua care este poziționată peste ceea ce trebuie să fie un șemineu fals. Există aproximativ o jumătate de duzină de fotografii aliniate. Fiecare dintre ei îl prezintă pe Douglas Garrick și o femeie subțire ca un băț, cu părul castaniu lung. Unul dintre ei este pe o pârtie de schi, un alt post în haine formale și altul în fața a ceea ce pare o peșteră. O studiez pe femeie, probabil pe Wendy Garrick. Mă întreb dacă o voi întâlni în curând sau dacă va rămâne închisă în acea cameră de fiecare dată când vin. Totuși, nu am nicio problemă cu asta – am avut o mulțime de clienți pe care nu i-am pus niciodată ochii pe tot timpul în care am făcut curățenie pentru ei.

De la etaj răsună o bătaie puternică, iar eu sar departe de manta. Nu vreau ca nimeni să creadă că am isprăvit. Cu siguranță nu ar fi o introducere bună pentru Wendy Garrick.

Mă îndepărtez de manta, uitându-mă la picioarele scărilor. Nimeni nu

este pe casa scării și nu aud niciun pași. Nu pare să vină cineva.

Mă hotărăsc să încep cu spălătoria. Douglas a arătat coșul de răchită în care își păstrează rufele murdare în dormitorul matrimonial. Odată ce mașina de spălat pornește, pot începe să mă ocup de unele dintre celelalte treburi.

Urc scările din lemn lustruit către dormitorul matrimonial masiv. În dressing, găsesc coșul mare de răchită pe care mi l-a arătat Douglas zilele trecute. Dar când deschid coșul de rufe, sunt uluit.

Pe vremea când spălau rufele altora, am văzut o mulțime de lucruri nebunești. Am văzut rufe care nu prea au ajuns în coș și, în schimb, au fost împrăștiate într-un cerc în jurul coșului. Am văzut orice fel de pete, de la ciocolată la ulei până la câteva pete despre care sunt destul de sigur că erau sânge. Dar nu am mai văzut asta până acum.

Toate rufele murdare sunt pliate.

Mă uit la el pentru o clipă, încercând să-mi dau seama dacă am greșit. Poate că aceasta este rufele care au fost deja făcute și trebuie puse deoparte. Pentru că de ce ar fi îndoit rufele murdare?

Dar acesta este coșul de rufe pe care mi l-a arătat Douglas. Deci trebuie să presupun că trebuie să fie rufe murdare.

Iau coșul și îl scot din dormitorul matrimonial. În momentul în care mă îndrept pe hol către unitățile de spălat și uscător, observ că ușa dormitorului pentru oaspeți este crăpată.

"D-na. Garrick?” strig.

Strâng ochii la crăpătura ușii. Abia reușesc să disting un ochi verde. Privind la mine.

„Eu sunt Millie.” Încep să ridic mâna și apoi realizez că nu va fi posibil în timp ce țin coșul de rufe, așa că l-am lăsat jos. „Sunt noul tău curățător.”

Încep să merg spre uşă, cu mâna întinsă, dar înainte să ajung chiar la jumătatea drumului, crăpătura deschisă dispare. Ușa s-a închis.

Bine…

Înțeleg că unii oameni nu sunt foarte sociabili și, mai ales, nu le place să fie sociabili cu personalul de curățenie. Dar nu ar fi putut ea măcar să salută? Doar ca să nu stau stânjenit aici în mijlocul holului?

Apoi, din nou, este casa ei. Și Douglas mi-a spus că are o boală. Așa că nu am de gând să o fac să mă întâlnească.

Deși ar fi cu adevărat groaznic dacă aș bate la ușă și să-i spun doar numele meu?

Dar nu — Douglas mi-a spus să nu o deranjez. Deci nu voi face. O să

termin rufele, le voi pregăti cina și apoi voi fi pe drum.

ȘAPTE

După ce pornesc rufele și fac un pic de îngrijire la etaj (deși, desigur, nu sunt multe de făcut), cobor în bucătărie să mă ocup de cină.

Din fericire, există o listă pe ușa frigiderului care mi-a fost lăsată. Este un meniu tipărit pentru săptămâna, care include rețete și instrucțiuni specifice despre cum să faci cumpărături. O parte din scris este de mână – pare a fi un scris de mână mai feminin, dar este greu de spus. Pe măsură ce citesc instrucțiunile, încep să devin din ce în ce mai puțin entuziasmat de jobul meu:

> *Pateul trebuie achiziționat marți de la Oliver's Delicatessen înainte de ora 16:00.*
>
> *Dacă numai terină este disponibilă, nu cumpărați. În acest caz, cumpărați pate de la Francois.*
>
> *Pateul trebuie servit pe pâine țărănească obținută de la piața din Londra. Luați o placă și întindeți ușor. Top cu cornichon, obtinut de la Mr. Royal.*

Tot ce mă pot gândi este, ce dracu este pateul? Și ce este cornichon? Cel puțin eu știu ce este pâinea. Doar de ce trebuie să merg la patru magazine pentru a cumpăra aceste trei articole? Și domnul Royal este o persoană sau un loc?

În plus, puțin mai rămâne imaginației. Rețetele sunt sortate după dată, așa că pur și simplu găsesc data de astăzi și încep cu cina de diseară de...

Găină din Cornish. Bine, asta va fi interesant.

Două ore mai târziu, am pus rufele deoparte. Găina de vânat din Cornish se gătește la cuptor și miroase destul de bine dacă spun asta. Am pus deja două seturi de loc în sufragerie, așa că acum stau doar în bucătărie, îmi răsucesc degetele și aștept ca mâncarea să fie gata. Să sperăm că va coincide cu ora mesei, care este strict la 19:00.

Tocmai când deschid cuptorul să mă uit la găină, ușile liftului se deschid – le poți auzi la o milă depărtare. Pași grei vin pe hol, din ce în ce mai puternici. „Wendy!” Este vocea lui Douglas care răsună prin apartament. „Wendy, sunt acasă!”

Trec la intrarea în bucătărie și mă uit la casa scărilor de la etajul doi. Aștept o clipă, ascultând sunetele ușii de la dormitorul de oaspeți care se

deschide, sperând că în sfârșit voi reuși să o văd pe infama doamnă Garrick, dar nu aud nimic.

"Buna ziua." Îmi șterg mâinile pe blugi când ies din bucătărie. „Cina ta este aproape gata, promit.”

Douglas stă în sufragerie, cu ochii pe casa scării. "Excelent. Mulțumesc foarte mult, Millie.”

"Cu plăcere." Îi urmăresc privirea în sus pe scări. — Vrei să o iau pe doamna Garrick?

„Hmm.” Se uită în jos la cele două locuri de pe masa de sufragerie din stejar în stil victorian, care arată ca locul unde i s-ar fi putut servi cina reginei însăși. „Am senzația că nu mi se va alătura în seara asta.”

— Ar trebui să aduc o farfurie sus pentru ea?

"Nu este nevoie. O să i-o aduc.” Aruncă un zâmbet deformat. „Ea încă se simte sub vreme, sunt sigur.”

— Desigur, murmur eu. „Lasă-mă să scot mâncarea din cuptor.”

Mă grăbesc înapoi în bucătărie să verific mâncarea. Scot o găină din Cornish din cuptor și arată destul de uimitor. Adică, având în vedere că nu l-am gătit niciodată până acum și nici măcar nu am auzit de el până acum decât într-un mod complet teoretic.

Îmi ia încă zece minute să tai prostia conform instrucțiunilor specifice, dar în sfârșit, am două farfurii frumoase cu mâncare. Îi duc în sufragerie, tocmai la timp să-l văd pe Douglas coborând scara.

"Ea ce mai face?" îl întreb în timp ce pun farfuriile pe masa.

Tace o clipă, ca și cum ar fi gândit răspunsul meu. „Nu este o zi bună. „

"Îmi pare atât de rău."

El ridică un umăr. "Este ceea ce este. Dar îți mulțumesc pentru ajutorul tău astăzi, Millie.”

"Nici o problemă. Vrei să aduc farfuria doamnei Garrick la ea?

Nu știu dacă este imaginația mea, dar buzele lui Douglas se strâng la sugestia mea. — Te-ai oferit deja și am spus că o voi face, nu-i așa?

„Da, dar...” Mă opresc înainte să spun ceva prostesc. El crede că sunt năzdrăvan și nu greșește complet. „Oricum, o seară bună.”

— Da, spune el vag. „Noapte bună, Millie. Mulțumesc din nou."

Îmi iau haina și mă îndrept spre lifturi. Îmi țin respirația, așteptând ca ușile liftului să se închidă, apoi umerii mi se lasă. Nu știu ce este, dar există ceva în acel apartament care mă neliniștește.

OPT

„Poate,” spune Brock, „ea este un vampir. Și nu poate ieși din camera ei în timpul zilei, altfel se va transforma în praf.”

I-am povestit lui Brock totul despre familia Garrick, iar la un cocktail după cină în apartamentul lui, el oferă niște explicații foarte inutile pentru ce am fost acolo de o jumătate de duzină de ori, iar Wendy Garrick nu a ieșit nici măcar o dată din asta. dormitor de oaspeți, chiar dacă sunt sigur că ea e înăuntru. Acea dată când ușa s-a deschis este cel mai aproape în care am ajuns să o văd.

„Nu este un vampir”, spun eu, mutându-mi picioarele sub mine pe canapeaua lui Brock.

„Nu știi asta.”

"Fac. Pentru că vampirii nu sunt reali.”

— Atunci un vârcolac?

Îl lovesc pe Brock în braț, ceea ce aproape îl face să verse paharul de vin pe care îl ține în mână. „Asta nici măcar nu are sens. De ce ar trebui să stea în dormitorul ei dacă este un vârcolac?

„Bine, atunci poate...”, spune el gânditor. „Poate că are o mică panglică verde în jurul gâtului și, dacă cineva o dezleagă, îi va cădea capul?”

Iau o înghițitură din vinul scump pe care mi-a turnat Brock. Sticlele scumpe sunt cu mult mai bune decât cele ieftine, dar nu pot detecta niciodată toate notele subtile de miere sau levănțică sau orice altceva. Mă tot întreabă, iar acum mint și îi spun că pot spune, dar chiar nu pot. prefac vinul.

„Am doar o atmosferă ciudată”, spun. "Asta e tot."

„Ei bine, ți-am spus toate cele mai bune idei ale mele.” Își pune brațul în jurul meu, aducându-mă mai aproape de el. „Deci dacă nu este un vampir, un vârcolac sau un cap tăiat, ce crezi că se întâmplă?”

„Eu...” Îmi așez paharul de vin pe măsuța de cafea și îmi mestec buza de jos. „Sincer, habar n-am. Este doar un sentiment rău.”

Brock pare distras pentru o clipă, uitându-se la paharul meu aproape plin care stă pe masă. „Nu ai terminat asta?”

"Nu știu. Cred ca nu."

„Dar acesta este un Giuseppe Quintarelli”, spune el, de parcă asta ar

explica absolut orice.

„Bănuiesc că nu mi-e sete.”

"Însetat?" Pare traumatizat de declarația mea. „Millie, nu bei vin pentru că ți-e sete.”

"Bine." Iau paharul și mai iau o înghițitură. Uneori mă întreb de ce se întâlnește cu mine, în afară de faptul că spune că mă crede drăguță. Se comportă de parcă ar fi atât de norocos să fie cu mine. Dar asta e o nebunie. Nu eu sunt prinderea — el este. "Ai dreptate. Asta e chiar bună."

Termin restul paharului de vin, dar adevărul este că tot timpul mă gândesc la Garrick.

NOUĂ

Mi-am luat obiceiul să ascult de fiecare dată când trec pe lângă ușa dormitorului pentru oaspeți.

Este cofiind. Știu că este — nu o voi nega — dar nu mă pot abține. Lucrez pentru Garrick de o lună și încă nu am cunoscut-o oficial pe Wendy Garrick. Dar am auzit zgomote venind din camera aceea. Și de cel puțin trei ori, am observat că ușa s-a deschis. Dar de fiecare dată, s-a închis înainte să reușesc să mă prezint.

Nu ar fi un eufemism să spun că imaginația mea se dezlănțuie. Am văzut o mulțime de lucruri ciudate în anii mei făcând curățenie în case. De asemenea, multe lucruri rele. Pentru o vreme, am încercat să repar unele dintre acele lucruri rele. Dar nu am mai făcut asta de mult timp.

Nu de când a plecat Enzo.

De data aceasta, în timp ce merg pe hol, cu siguranță aud ceva venind din dormitorul de oaspeți. De obicei, este destul de liniștit acolo, așa că este ceva diferit. Fac o pauză, trag aspiratorul în mână și îmi apăs urechea de ușă. Și de data aceasta pot auzi sunetul mult mai clar.

Plânge.

Cineva plânge acolo.

I-am promis lui Douglas că nu voi bat la uşă. Dar dintr-un motiv oarecare, Kitty Genovese îmi apare în cap. Chiar dacă Brock spune că întreaga poveste a fost o exagerare excesivă, știu că lucrurile rele se întâmplă atunci când oamenii normali trec pe acolo.

Așa că îmi lovesc degetele de ușă.

Instantaneu, plânsul încetează.

"Buna ziua?" strig. "D-na. Garrick? Esti in regula?"

Nu există niciun răspuns.

"D-na. Garrick?” spun din nou. "Esti bine?"

Nimic.

Încerc o altă tactică: „Nu plec până nu văd că ești bine. Voi sta aici toată ziua dacă va trebui.”

Și apoi stau acolo și aștept.

După câteva secunde, aud pași moi în spatele ușii. Fac un pas înapoi în

timp ce ușa se deschide cam 2 centimetri până pot vedea acel ochi verde care se uită la mine. Desigur, albul ochiului este pătat de vene roșii, iar pleoapa este umflată.

"Ce. Do. Tu. Vrei?" stapanul ochiului suiera la mine.

„Sunt Millie”, vorbesc eu. „Curățenia ta.”

Ea nu răspunde la asta.

„Și am auzit plâns”, adaug.

„Sunt bine”, spune ea strâns.

"Esti sigur? Pentru că eu-"

„Sunt sigur că soțul meu ți-a spus că nu mă simt bine.” Tonul ei este tăiat. „Vreau doar să mă odihnesc.”

"Da, dar-"

Înainte să mai pot spune un cuvânt, Wendy Garrick îmi închide ușa în față. Atât de mult pentru a ajunge la ea. Cel putin am incercat.

Cobor treptat pe scări, ducând cu mine aspiratorul. Îmi pierd timpul chiar și încercând să mă implic. De fiecare dată când îl aduc în discuție lui Brock zilele astea, el îmi spune că trebuie să mă ocup de treaba mea.

Sunt ocupat să pun deoparte aspiratorul când ușile liftului se deschid. Douglas intră în sufragerie, fluierând pe sub răsuflare, purtând încă unul dintre costumele sale dureros de scumpe. El ține un buchet de trandafiri într-o mână și o cutie dreptunghiulară albastră în cealaltă.

„Bună, Millie.” Pare ciudat de ciocănit, având în vedere că soția lui plânge sus. "Ce se întâmplă? Aproape terminat?"

„Da...” Nu sunt sigur dacă ar trebui să-i spun ce am auzit sus. Dar dacă soția lui plânge, ar vrea să știe, nu? „Soția ta pare puțin abătută. Am auzit-o plângând în dormitor.”

Pe pomeți îi apar pete roșii. — N-ai... vorbit cu ea, nu-i așa?

Nu sunt înclinat să mint, dar, în același timp, mi-a spus în mod explicit să nu o deranjez pe Wendy. "Nu, desigur că nu."

"Bun." Umerii lui se relaxează. „Ar trebui să o lași în pace. După cum am spus, nu este bine.”

"Da, ai spus asta..."

„Și...” ridică cutia dreptunghiulară albastră. „Am un cadou pentru ea.” Pune florile jos ca să poată deschide cutia de catifea și o ține lângă mine ca să pot arunca o privire înăuntru. „Cred că o să-i placă asta.”

Mă uit în jos la conținutul cutiei. Este cea mai frumoasă brățară pe care am văzut-o vreodată, împânzită cu diamante impecabile.

„Este inscripționat”, spune el mândru.

„Sunt sigur că îi va plăcea.”

Douglas smulge florile și urcă scările. Îl văd dispărând pe hol, apoi zgomotul unei uși care se deschide și se închide.

Nu prea îmi pot da seama de asta. Douglas pare un soț minunat și devotat. Wendy, pe de altă parte, nu-și părăsește niciodată dormitorul. S-ar putea să iasă când eu nu sunt prin preajmă, dar nici măcar nu i-am văzut toată fața, cu excepția fotografiilor.

Este ceva anormal în această situație și nu știu ce este.

Dar, așa cum spune Brock, nu este treaba mea. Ar trebui să o las în pace.

ZECE

Vei fi peste diseară?

Chiar dacă deja am aranjat cu Douglas să vină la penthouse în seara asta să aduc cumpărături și să facă curățenie, el confirmă întotdeauna printr-un mesaj text. Este extrem de organizat. Având în vedere cât mă plătesc, răspund întotdeauna imediat.

Da, voi fi acolo!

Nu am nicio clasă azi, așa că după-amiaza mea va consta în a merge la cumpărături pentru Garrick, apoi a merge la casa lor pentru a le curăța murdăria invizibilă și a găti cina. Lucrez pentru gospodăria lor de mai bine de o lună și cunosc rutina. Am lista de cumpărături în mână, dar trebuie să mă îndrept în Manhattan pentru a obține tot ce își doresc.

Brock mi-a cerut să stau noaptea trecută și am petrecut multe nopți acolo, pentru că el locuiește atât de aproape de penthouse și destul de aproape de facultate, dar acesta este un motiv în plus pentru a spune nu. Dacă sunt mai des în apartamentul lui, practic voi locui cu el. Și asta e ceva ce nu pot face.

Nu încă, oricum. Nu până când nu-i spun adevărul. El merită atât de mult.

Dar mi-e frică. Mi-e teamă că Brock se va speria și mă va lăsa pe loc dacă știe totul despre mine. Și sunt și mai speriat că atunci când vor afla părinții lui bogați, din clasa superioară, îl vor convinge să mă abandoneze. Brock este perfect, iar familia lui este perfectă, iar eu sunt atât de departe de a fi perfect, nici măcar nu este amuzant.

Ultima mea relație a fost opusul perfectului. Și cumva asta s-a părut mai potrivit pentru mine. Nu sunt sigur ce spune despre mine că perechea mea perfectă a fost un tip ca Enzo Accardi.

Eu și Enzo am început acum patru ani ca prieteni, după ce un job de-al meu s-a încheiat extrem de neașteptat. Nu aveam mulți prieteni, așa că am fost obscen recunoscător pentru sprijinul pe care mi l-a oferit. Am ajuns la

punctul în care ne petreceam aproape tot timpul liber împreună și, pe deasupra, am ajutat aproximativ o duzină de femei să scape din relațiile lor abuzive. De multe ori, ar implica doar obținerea resurselor adecvate pentru ei, dar alteori trebuia să fim creativi. Enzo a făcut conexiuni care i-au permis să obțină o nouă identificare, telefoane arzătoare care nu au putut fi urmărite și bilete de avion către locuri îndepărtate. Am scos femeile din relațiile lor toxice fără a fi nevoie să recurgă la violență.

Ei bine, nu, nu este adevărat. Dacă sunt pe deplin sincer, au fost câteva momente când lucrurile au devenit puțin... dezordonate. Eu și Enzo am fost de acord să nu mai vorbim niciodată despre acele vremuri. Am făcut ce trebuia să facem,

Enzo a fost cel care m-a convins să mă întorc la facultate pentru a obține o diplomă de asistență socială. Nu știam, el mă punea pe calea unei vieți normale despre care nu am visat niciodată că este posibilă pentru mine. Chiar și cu dosarul meu din închisoare, aș putea să obțin un loc de muncă în asistență socială. Aș putea face ceea ce mi-a plăcut în limitele legii.

Lui Brock îi place să spună că el și cu mine suntem o echipă bună. Poate că este adevărat. Dar eu și Enzo eram într-adevăr o echipă bună: am lucrat împreună. Aveam o misiune. Pe deasupra, era amabil, pasional și fierbinte ca naiba. Mai ales pe cel din urmă – oricât de mult am încercat să-i fiu prieten, era greu să nu fiu foarte conștient de atributele lui mai superficiale. La acea vreme, uram faptul că aveam o pasiune frustrantă pentru bărbat.

Apoi, într-o noapte, am fost în apartamentul lui, împărțind o cutie de pizza livrată de la restaurantul nostru preferat (întâmplător și cel mai ieftin). Avem toppingurile noastre preferate pe pizza: pepperoni și brânză suplimentară. Îmi amintesc că Enzo a luat o înghițitură lungă din sticla lui de bere și a zâmbit în direcția mea. E frumos, a spus el.

Da, am fost de acord. E dragut.

Și-a lăsat berea jos pe măsuța de cafea. După toate casele pe care le-am curățat, am simțit un pic de amețeală ori de câte ori cineva nu folosea un coaster. Îmi place să petrec timpul cu tine, Millie.

Nu aveam prea multă experiență cu bărbații, dar felul în care mă privea era inconfundabil. Și dacă aveam vreo îndoială, acestea au fost desființate când el s-a aplecat și mi-a dat un sărut lung și lung la care știam că îl voi visa în anii următori. Și când buzele noastre s-au despărțit în sfârșit, el a șoptit: Poate petrecem mai mult timp împreună?

Ce altceva aș putea spune decât da? Nicio femeie nu putea refuza o

astfel de cerere din partea lui Enzo Accardi.

Este amuzant pentru că întotdeauna m-am gândit la Enzo ca un pic de jucător, dar după acel prim sărut, el a avut ochi doar pentru mine. Relația noastră s-a mișcat rapid, dar totul s-a simțit foarte bine. În câteva săptămâni, petreceam fiecare noapte împreună și, în scurt timp, am decis să trăim împreună. Noi doi tocmai am dat clic. Între școală și relația mea cu Enzo, am fost cea mai fericită pe care am fost vreodată în viața mea.

Îmi amintesc încă ziua în care totul s-a prăbușit.

Stăteam pe canapeaua noastră, pe care Enzo o ridicase de pe bordura din fața blocului nostru, dar încă era foarte drăguță și utilizabilă (cu o singură pată pe care nu am putut-o identifica, dar a fost în regulă pentru că tocmai ne-am întors. acea pernă peste). Avea un braț musculos în jurul umerilor mei și ne uitam la Nașul II, pentru că Enzo a fost de curând îngrozit să descopere că nu mă uitasem la trilogia. Este clasic, Millie! Îmi amintesc că m-am îmbrățișat împotriva lui, mă gândeam cât de fericit mă simțeam și, de asemenea, că iubitul meu era mult mai fierbinte decât Robert DeNiro.

Și apoi i-a sunat telefonul.

Conversația care a urmat a fost în întregime în italiană și mi-am încordat urechile, încercând să înțeleg un cuvânt sau două. Malata, spunea mereu. În cele din urmă l-am tastat în telefon, ceea ce mi-a tradus cuvântul:

Bolnav.

După ce a închis, mi-a explicat situația cu accentul puternic pe care îl primea uneori când era stresat sau furios. Mama lui avusese un accident vascular cerebral. Era în spital. A trebuit să se întoarcă în Sicilia să o vadă, mai ales că tatăl și sora lui erau amândoi plecați, iar el era singurul pe care îi mai rămăsese. Eram confuz pentru că îmi spunea mereu că nu se poate întoarce niciodată acasă. Înainte să plece, bătuse pe jumătate un om foarte puternic cu mâinile goale, iar acum era un preț pe capul lui.

Mi-ai spus că nu te poți întoarce, i-am reamintit. Ai spus că sunt oameni răi care te-ar ucide dacă te-ai întoarce. Nu asta ai spus?

Da, da, spuse el. Dar asta nu mai este o problemă. Acei oameni răi... au fost îngrijiți de alți oameni răi.

Ce as putea sa spun? Nu i-am putut spune iubitului meu că nu avea voie să-și vadă propria mamă după ce tocmai a avut un accident vascular cerebral. Așa că i-am dat binecuvântarea mea și a zburat să o vadă o zi mai târziu. După ce l-am însoțit la aeroport și m-a sărutat aproximativ cinci minute consecutive înainte de a trece prin securitate, a promis că se va întoarce

„foarte curând”.

Nu contasem că el nu se va întoarce niciodată.

Sunt sigur că a vrut să se întoarcă – nu m-ar fi mințit în mod intenționat. În primele zile, vorbeam la telefon în fiecare seară și, uneori, era destul de abur. Mi-a șoptit la telefon cât de mult îi era dor de mine și cum vom fi din nou împreună în curând. Dar pe măsură ce boala mamei sale a continuat, a devenit din ce în ce mai evident că nu putea pleca. Și nu a putut veni aici.

Nu l-am atins sau nu i-am văzut fața de un an întreg, când în cele din urmă l-am întrebat direct: Spune-mi adevărul. Cand te intorci?

Scoase un oftat lung. Nu stiu. Nu pot să o părăsesc, Millie.

Și abia aștept pentru totdeauna, i-am spus.

Știu, spuse el trist. Și apoi: înțeleg ce trebuie să faci.

Și asta a fost. Acesta a fost sfârșitul. Exact așa, am terminat. Așa că, după câteva luni, Brock m-a rugat să ies, nu a existat niciun motiv să spun nu.

Cu Enzo, viața mea a fost un fel de aventură captivantă, dar acum sunt pe drumul spre viața perfectă, normală, pe care nu am crezut niciodată că este posibilă pentru mine. Brock nu cunoaște niciun tip care ar putea dezgropa un pașaport fals în douăzeci și patru de ore – îmi imaginez că dacă l-aș întreba așa ceva de la el, s-ar uita la mine complet șocat.

Enzo cunoștea un tip pentru toate. Acesta a fost practic sloganul lui când i-am cerut ajutor. Cunosc un tip.

Și acum îndeplinesc cea mai normală sarcină care există. Merg la cumpărături. Deși să fiu corect, nu este nimic normal în lista de articole pe care Douglas mi-a însărcinat să le obțin. În timp ce verific primele articole de pe lista pe care mi-a trimis-o Douglas Garrick azi dimineață, mă încântă de vânătoarea de tesori pe care mi-o trimite:

mâna lui Buddha

Fiddleheads

Cucamelon

Boabele sparte

Îi jur pe Dumnezeu că trebuie să-și inventeze aceste nume de sus. Cucamelon? Nu este un lucru real, nu-i așa? Cu siguranță sună inventat

Ținând în mână lista de cumpărături, îmi iau jacheta și cobor pe scări. Nu am idee cât timp îmi va lua să găsesc un cucamelon sau chiar să-mi dau

seama ce este un cucamelon, așa că ar fi bine să-mi acord puțin timp.

Tocmai când ajung la palierul de la parter, aproape că mă lovesc de acel bărbat care locuiește chiar sub mine. Direct sub mine. Cel cu cicatricea peste sprânceana stângă. Mă îngrozesc când îl văd.

"Hei." El îmi rânjește. Are un dinte de aur pentru al doilea incisiv stâng care mă face să mă gândesc la Joe Pesci din Singur acasă – filmul meu preferat când eram copil. "În grabă?"

"Da." Zâmbesc scuze. „Îmi pare rău."

"Nu vă faceți griji." Zâmbetul lui se lărgește. — Apropo, sunt Xavier.

„Îmi pare bine să te cunosc", spun eu, evitând în mod intenționat să-i dau propriul meu prenume.

— Millie, nu-i așa?

Ei bine, acea strategie a eșuat. Am o senzație neliniștită în stomac – acest bărbat știe atât exact unde locuiesc, cât și cumva îmi știe prenumele. Probabil și numele meu de familie. Desigur, ar fi putut să-și dea seama cu ușurință din cutiile noastre poștale.

Încă am intermitent sentimentul că sunt urmărit. Sunt momente când cred că ar putea fi totul în capul meu, dar în acest moment, nu sunt atât de sigur. Xavier știe puțin prea multe despre mine. Este posibil ca el sa fie...?

Doamne, nu mă pot gândi la această posibilitate acum. Este destul de înfricoșător să merg pe străzile din South Bronx fără să-ți faci griji că tipul care locuiește sub mine mă urmărește. Poate ar trebui să accept pe Brock oferta lui de a se muta cu el. Probabil că Xavier mă va lăsa în pace dacă mă mut în Upper West Side. Și dacă nu o face, va trebui să se lupte cu portarul într-un costum mic și pălărie. Nu treci de unul dintre acei portar. Cred că pot folosi acele pălării ca bumerang dacă au nevoie.

"Ce faci astăzi?" mă întreabă Xavier.

Mă mișc în direcția ieșirii. „Doar niște cumpărături."

"Oh da? Vrei o companie?"

"Nu, mulțumesc."

Xavier pare că are mai multe de spus, dar nu-i dau șansa să spună. Îmi împing pe lângă el și ies pe ușă. Indiferent dacă voi ajunge cu Brock sau nu, s-ar putea să trebuiască să mă mut în viitorul apropiat. Nu mă simt confortabil în preajma acestui om. Am un sentiment rău că este genul de tip care nu știe să accepte un nu ca răspuns.

UNSPREZECE

Când ajung la penthouse-ul familiei Garrick, am patru saci de băcănie pline în brațe. M-am descurcat bine să jonglez cu ele până la ultimul bloc, când am fost aproape de a scăpa totul. Dar prin harul lui Dumnezeu, sunt aici, cucamelon și toate. (Sunt un lucru real și le-am putut găsi la un magazin de produse spaniole.)

Din fericire, nu trebuie să mă joc cu clanța ușii, deoarece ușile liftului se deschid și sunt capabil să intru chiar înăuntru. Speram să ajung la bucătărie dintr-o singură lovitură, dar la jumătatea drumului, trebuie să arunc toate pungile pe podea și să iau o pauză. Dacă aș scăpa cucamelonul și s-a rupt, cred că ar trebui să mă așez pe podea și să plâng.

În timp ce stau în sufragerie, încercând să-mi dau seama care este cea mai bună strategie pentru a duce cumpărăturile în bucătărie, o aud.

strigând.

Ei bine, strigăte înăbușite. Nu aud cuvinte reale, dar se pare că cineva din dormitorul de la etaj se gândește cu adevărat la asta. Lăsând cumpărăturile în urmă, mă apropii de casa scărilor să văd dacă aud ce se întâmplă. Și atunci aud prăbușirea.

Sună ca o sticlă spartă.

Am pus mâna pe balustrada casei scării, gata să urc scările și să mă asigur că totul este în regulă. Dar înainte să pot face măcar un singur pas, o uşă se trânteşte la etaj. Apoi pașii cresc mai tare pe casa scării și fac un pas înapoi.

„Millie.” Douglas se oprește scurt în partea de jos a scărilor. Poartă o cămașă de rochie și fața lui este roz, ca și cum cravata i-ar fi legată puțin prea strâns, deși este slăbită în jurul gâtului. El ține o pungă de cadou în mâna dreaptă. "Ce faci aici?"

„Eu...” Mă uit la cele patru saci cu alimente. „Am cumpărat produse alimentare. Aveam de gând să le pun deoparte.”

Își mijește ochii. — Atunci de ce nu ești în bucătărie?

Ofer un zâmbet de oi. „Am auzit un accident. Eram îngrijorat că...”

În timp ce rostesc cuvintele, observ o ruptură în materialul cămășii lui. Și nici o ruptură ca o cusătură nu s-a desprins. Are o lacrimă furioasă chiar

deasupra buzunarelor de la piept.

„Totul e în regulă”, spune el scurt. „Mă ocup eu de cumpărături. Poti pleca."

"Bine…"

Nu-mi pot lua ochii de la lacrima din cămașa lui. Cum sa întâmplat asta? Bărbatul lucrează ca CEO – nu implică muncă grea. S-ar fi putut întâmpla chiar acum, în camera de oaspeți?

„De asemenea...” Întinde punga de cadou din mâna dreaptă. „Am nevoie să-mi returnezi asta. Wendy nu a vrut.”

Accept punga mica cadou roz. Observesc o țesătură mătăsoasă. "OK sigur. Chitanța este aici?”

„Nu, a fost un cadou.”

„Eu... nu cred că îl pot returna fără chitanță. De unde a venit?"

Douglas strânge din dinți. „Nu știu – asistentul meu a ales-o. Vă voi trimite prin e-mail o copie a chitanței.”

„Dacă asistentul tău l-a ales, nu ar fi mai ușor dacă ea îl returnează?”

El lasă capul spre mine. „Scuză-mă, dar nu este treaba ta să faci comisioane pentru mine?”

Îmi dau capul pe spate. Este prima dată de când am început să lucrez aici când Douglas îmi vorbește cu atâta lipsă de respect. Întotdeauna am crezut că părea un om destul de drăguț, deși stresat și distras. Acum îmi dau seama că el are o altă latură.

Deși nu există o altă latură pentru toată lumea?

Douglas Garrick se uită la mine. Se așteaptă să plec, dar fiecare fibră a ființei mele îmi spune că ar trebui să rămân. Că ar trebui să verific la etaj și să mă asigur că totul este în regulă.

Dar apoi Douglas pășește între mine și casa scărilor. Își încrucișează brațele pe piept și își ridică sprâncenele groase spre mine. Nu trec de acel bărbat și, chiar dacă aș face-o, am impresia că dacă aș bat la ușa dormitorului de oaspeți, Wendy Garrick m-ar asigura că e bine.

Deci, în cele din urmă, nu pot face nimic decât să plec.

DOISPREZECE

Pe măsură ce fac călătoria de cinci străzi de la stația de metrou la clădirea mea de apartamente, am din nou acel sentiment înțepător în ceafă.

Când o simt în Manhattan, în zona elegantă în care sunt angajat și unde locuiește iubitul meu, parcă sunt paranoic. Dar acum, în South Bronx, când soarele a căzut deja pe cer, paranoia este bunul simț. Nu mă îmbrac pentru atenție. Port o pereche de blugi albaștri care sunt cel puțin o mărime prea mare, o pereche de Nike gri, care cândva era albă, și o haină mai voluminoasă decât stilată — o culoare închisă menită să se amestece în noapte— dar, în același timp, sunt clar o femeie. Chiar și cu căciula îndesată pe părul meu blond și haina mea umflată urâtă, cei mai mulți oameni mă considerau femeie din tot blocul.

Așa că îmi iau ritmul. De asemenea, am o cutie de buzdugan în buzunar. Degetele mele sunt înfăşurate în jurul ei. Dar sentimentul nu dispare până nu am intrat în clădire și am închis ușa în urma mea.

Asta e treaba. Nu am niciodată acel sentiment înțepător când sunt în apartamentul meu. Nu îl primesc când fac curățenie la penthouse. Îl primesc doar când sunt în aer liber, într-un moment în care cineva ar putea cu adevărat să mă privească. Mă face să cred că senzația este reală.

Sau o iau razna. E și asta o posibilitate.

Brock mi-a trimis un mesaj pentru a întreba dacă vreau să vin la el acasă în seara asta și i-am spus că nu. Sunt prea obosit.

Îmi scot din minte gândurile despre Brock în timp ce scot câteva scrisori din căsuța poștală – toate facturile. Cum este posibil să am atât de multe facturi? Parcă nu trăiesc practic din nimic. În orice caz, îndesc scrisorile în poșetă când încuietoarea deschide ușa clădirii. O secundă mai târziu, se aude o explozie de aer rece și acel bărbat cu cicatricea peste sprânceana stângă își împinge drum înăuntru.

Xavier. Așa a spus că se numește.

„Bună, Millie”, spune el, prea vesel. "Ce mai faci?"

— Bine, spun eu ţeapăn.

Mă întorc pe călcâie și mă îndrept spre casa scării, sperând că va rămâne în urmă și va verifica propria corespondență. Nici un asemenea noroc. Xavier

se grăbește după mine, încercând să stea și să pășească lângă mine.

"Ai planuri în seara asta?" mă întreabă el.

„Nu”, spun eu, în timp ce urc treptele până la etajul doi. Atunci voi putea să-mi iau rămas bun de la Xavier.

„Poți veni”, spune el. „Uită-te la un film.”

"Sunt ocupat."

"Nu nu ești. Tocmai ai spus că nu ai planuri pentru seara asta.

Strâng din dinți. "Sunt obosit. O să fac doar un duș și să mă culc.”

Xavier îmi rânjește, astfel încât singurul său dinte de aur să strălucească în luminile slabe de deasupra casei scării. „Vrei o companie cu asta?”

Mă întorc de la el. "Nu, mulțumesc."

Am ajuns la palierul de la etajul doi și mă aștept ca Xavier să-și continue drumul. Dar, în schimb, continuă să urce pe scări lângă mine. Stomacul mi se întoarce și mă bag în buzunar pentru a căuta cutia mea de buzdugan.

"De ce nu?" el mă apasă. "Haide. Nu-ți poate plăcea cu adevărat acel copil bogat care te vizitează mereu aici. Ai nevoie de un bărbat adevărat.”

De data asta, îl ignor. Într-un minut, voi fi la apartamentul meu. Trebuie doar să ajung atât de departe.

„Millie?”

Încă cinci pași. Încă cinci trepte de urcat și voi scăpa de nenorocitul ăsta. Patru, trei, doi...

Dar apoi o mână mă apucă de braț, degetele mă mușcă.

nu am de gând să reușesc.

TREISPREZECE

"Hei." Mâna cărnoasă a lui Xavier este înfășurată strâns în jurul brațului meu. "Hei!"

Mă zvârnesc, dar strânsoarea lui este ca o menghină – este mai puternic decât pare. Deschid gura, gata să țip, dar el își apăsă palma de buzele mele înainte să poată ieși vreun sunet. Ceafa mea se lovește de perete, zgâiindu-mi dinții.

— Deci acum ai ceva de spus? El îmi zâmbește. „Înainte de a crede că ești prea bun pentru mine, totuși. Nu-i așa?”

Încerc să-l scutur, dar el își apasă corpul de mine, astfel încât să pot simți umflătura din pantalonii lui. Își linge buzele crăpate. „Hai să intrăm înăuntru și să ne distrăm puțin, bine?”

A făcut totuși greșeala de a apuca brațul greșit. Scot cutia de buzdugan și închid ochii în timp ce îl golesc chiar în fața lui. El țipă, iar apoi în secunda în care am dat drumul la duză, îl împing cât de tare pot.

Mereu m-am plâns de cât de abrupte sunt scările în această clădire, dar pentru o dată, funcționează în avantajul meu, când Xavier coboară scările. La un moment dat, aud un trosnet răutăcios, apoi o bufnitură când aterizează în fund. Și apoi liniște.

Pentru o clipă, stau în vârful scărilor, privind în jos la corpul întins pe următorul palier. E mort? L-am ucis?

Cobor treptele sprinten, derapand până la oprire în partea de jos. Cutia de buzdugan este încă în mâna mea dreaptă când mă aplec pentru a vedea mai atent. Pieptul lui pare că încă se ridică și coboară, apoi scoate un geamăt scăzut. El este încă în viață. Nici măcar nu l-am lăsat complet inconștient.

Prea rău. Dacă cineva a meritat un gât rupt, acesta este tipul ăsta.

Nu. Probabil e mai bine să nu fie mort.

Impulsiv, îmi trag piciorul înapoi și apoi îl lovesc cât pot de tare în coaste. Geme mai tare de data asta. Cu siguranță încă în viață. Îl mai dau cu piciorul încă o dată pentru o măsură bună. Și apoi o treime pentru drum. De fiecare dată când adidașii mei intră în contact cu coastele lui, îmi zâmbesc în sinea mea.

Mă uit în jos la următorul trepte. A supraviețuit primului zbor. Mă întreb

ce s-ar întâmpla dacă ar cădea pe un al doilea rând de scări. Sau poate un al treilea. Nici măcar nu arată atât de greu. Pun pariu că l-aș putea întoarce și...

Nu. Doamne, la ce mă gândesc?

nu pot face asta. Am petrecut zece ani în închisoare. nu mă întorc acolo.

Îmi scot telefonul și formează 911. O să-mi fac dreptate și nu o să-l ucid pe acest om.

PAISPREZECE

O oră mai târziu, poliția și o ambulanță sunt parcate în fața blocului nostru. Nu este incredibil de neobișnuit să vezi o mașină de poliție parcata pe strada noastră, dar de data aceasta luminile clipesc.

Am sperat că îl vor duce pe Xavier direct la închisoare, dar avea un braț rupt, o comoție cerebrală și, posibil, câteva coaste rupte. Când a ajuns poliția aici, a început să devină mai coerent și chiar încerca să se ridice. Bine că au sosit, altfel ar fi trebuit să găsesc altceva cu care să-l doboare.

Eram enervat că niciunul dintre vecinii mei nu a venit să mă ajute. Orice a spus Brock despre acel incident cu Kitty Genovese, pot spune cu certitudine că un bărbat a încercat să mă violeze pe holul blocului meu și nicio persoană nu mi-a venit în ajutor. Ce este în neregulă cu oamenii? Serios.

O polițistă mi-a pus câteva întrebări când au venit prima oară, dar apoi m-au rugat să mă duc să aștept în apartamentul meu cât ei se ocupă de lucruri. Deci asta am făcut. L-am sunat pe Brock și i-am spus că un vecin a încercat să mă atace, deși eram vag cu privire la detaliile despre cum am scăpat. Este pe drum, dar nu plec nicăieri până nu fac o declarație oficială care să-l facă pe Xavier aruncat în închisoare de îndată ce vor avea grijă de brațul rupt. Sper că nenorocitul are nevoie de operație.

De la fereastră, văd bine ambulanța care pleacă. Mă uit la toate de când mi-au spus să mă întorc sus. Poliția a vorbit cu câțiva dintre vecinii mei de acolo și au vorbit cu Xavier în spatele ambulanței cu mult timp înainte să-l ia. Câțiva dintre ofițerii de poliție încă vorbesc în față. Nici nu-mi pot imagina despre ce e de vorbit. Un bărbat m-a atacat la câteva secunde distanță de propria mea ușă. Se simte destul de tăiat și uscat.

Și apoi unul dintre ofițeri arată spre fereastra mea.

O secundă mai târziu, unul dintre polițiști intră în clădire, iar eu mă dau înapoi de la fereastră. Îmi frec mâinile transpirate de blugi. Există încă un semn roșu pe brațul meu de unde m-a prins Xavier, iar ceafă îmi tremură ușor de unde s-a lovit de perete, dar el este într-o formă mult mai proastă decât mine.

Asta merită.

La o secundă după ce începe bătăile la ușă, o deschid. Ofițerul care stă

acolo are vreo treizeci și ceva de ani, cu prea multă miriște pe bărbie și o expresie ușor plictisită. De parcă acesta ar fi al cincilea tip cu care are de-a face în seara asta care a încercat să violeze o femeie pe scări din fața ușii ei din față.

„Bună”, spune el. „Tu ești Wilhelmina Calloway?”

Tresesc la folosirea numelui meu complet. "Asta e corect."

„Sunt ofițerul Scavo. Pot intra?"

Când eram în închisoare, toate femeile spuneau că dacă un polițist cere să intre în casa ta, ai dreptul să spui nu. Nu-i lăsa pe nemernicii ăia înăuntru. Dar din nou, ei nu sunt aici să mă investigheze. Am compromis - l-am lăsat înăuntru, dar nu ne așezăm.

Acesta este un polițist diferit de cel cu care am vorbit imediat după incident. Aia era o femeie și m-a îmbrățișat. Nu cred că tipul ăsta o să mă îmbrățișeze. nici nu vreau ca el.

„Așa că trebuie să trec peste ce sa întâmplat în seara asta”, spune Scavo, „între tine și domnul Marin”.

"Amenda." Îmi trec brațele peste piept, brusc rece, chiar dacă căldura lucrează de fapt pentru o schimbare. "Ce vrei sa stii?"

Scavo mă privește în sus și în jos. „Asta era ceea ce purtai în seara asta în timpul incidentului?”

nu stiu despre ce vorbeste. O spune ca și cum aș fi îmbrăcat nepotrivit. Port un tricou și aceiași blugi pe care i-am purtat mai devreme. Tricoul este ușor confortabil, dar nu ceva care ar atrage atenția. De parcă asta ar conta. — Da, dar purtam o haină peste ea.

„Uh-huh.” Scavo face o mutră de parcă nu prea mă crede. De parcă l-aș seduce pe Xavier cu tricoul meu super sexy și blugii largi. „Deci spune-mi exact ce s-a întâmplat.”

Repet povestea pentru a treia oară în seara asta. E mai ușor de data asta. Vocea nu îmi tremură când descriu felul în care m-a prins. Îmi ridic încheietura mâinii ca dovadă pentru a-i arăta lui Scavo semnele roșii, deși pare hotărât neimpresionat.

"Si asta e?" el spune. — Tocmai te-a prins de braț?

"Nu." Îmi strâng pumnii de frustrare. "Ţi-am spus. M-a prins și m-a împins.”

„Cum, cum?”

„De parcă și-ar fi împins trupul de al meu!”

Se încruntă. „Este posibil să fi citit greșit totul? Parcă ar fi fost doar

prietenos?”

Mă uit la el.

— Pentru că aici e treaba, domnișoară Calloway. Scavo își îndreptă privirea spre mine. "Domnul. Marin spune că pur și simplu purta o conversație amicală cu tine și tu te-ai speriat. L-ai stropit cu buzdugan și apoi l-ai împins pe scări.

"Glumești cu mine?" Chiar acum vreau să-l stropesc pe ofițerul Scavo cu buzdugan și să-l împing pe scări în jos. „Nu s-a întâmplat deloc așa! Serios crezi asta? Îl iei de partea lui?”

„Ei bine, unul dintre vecinii tăi te-a văzut stând deasupra lui, lovindu-l în mod repetat cu piciorul în coaste. Îi era frică să iasă.”

Deschid gura, dar tot ce iese este un scârțâit.

„Credem că domnul Marin are câteva coaste rupte”, continuă ofițerul. „Și avem un martor care te-a văzut lovindu-l cu piciorul în coaste în timp ce era inconștient la pământ. Deci spune-mi ce ar trebui să cred.”

Chiar mi-aș fi dorit să nu-l fi lovit pe Xavier în coaste. Dar a fost atât de tentant. Și știu cât de dureroase pot fi fracturile de coaste. „Am fost doar supărat.”

„De ce ai fost supărat? Domnul Marin crede că ați fost supărat pentru că ați cochetat cu el și el nu a răspuns. A spus că de aceea l-ai atacat.”

Simt că cineva m-a lovit cu pumnul în stomac. Sau coaste. „L-am atacat?”

Scavo ridică o sprânceană. — Și aveți un dosar de închisoare, nu-i așa, domnișoară Calloway? O istorie de comportament violent?”

„Aceasta este o prostie”, icnesc. „Bărbatul acela m-a atacat. Dacă nu m-aș fi apărat…”

„Așa că iată chestia”, spune el, „este doar cuvântul tău împotriva lui că te-a atacat și un martor te-a văzut lovindu-l cu piciorul în timp ce era pe podea. Și el este cel cu toate oasele rupte.”

Picioarele îmi clătinesc sub mine. Mi-aș fi dorit dintr-o dată să fi hotărât să stăm la această conversație. „Sunt arestat?”

"Domnul. Marin nu a decis încă dacă va depune acuzare în acest moment.” Scavo face o mutră de parcă crede că atacatorul meu ar trebui să depună acuzare. De parcă și-ar fi dorit să-mi poată pune o pereche de cătușe chiar acum. „Așa că până se hotărăște, vă sugerez să rămâneți local.”

Il urasc pe acest om. Ce sa întâmplat cu femeia ofițer? Cel care m-a îmbrățișat și mi-a spus că Xavier nu va mai putea să mă rănească niciodată?

Unde s-a dus?

Cu aceste cuvinte, îl conduc pe ofițerul Scavo înapoi la ușă. Când îl deschid, Brock stă acolo, îmbrăcat în hainele lui de lucru – o cămașă albastră și pantaloni de culoarea bronzului – mâna lui gata să bată. Scavo zâmbește când îl vede, dar nu comentează. Brock pare să-l întrebe pe ofițer ceva, dar, din fericire, Scavo pare să se grăbească să plece.

Reușesc să țin totul împreună până l-am tras pe Brock în apartament și am încuiat ușa în urma lui. Abia atunci lacrimile îmi sar în ochi. Doar că nu sunt lacrimi de tristețe. Sunt lacrimi de furie. Cum îndrăznește să-mi vorbească așa? Am fost atacat în propria clădire și cumva atacatorul meu este victima?

„Millie.” Brock își înfășoară brațele în jurul meu. „Iisuse Hristoase, ești bine? Am ajuns aici cât de repede am putut.”

Dau din cap fără cuvinte în timp ce mă retrag. Dacă vorbesc, nu voi putea să-mi rețin lacrimile. Și din anumite motive, nu vreau să plâng în fața lui Brock.

„Sper că ticălosul ăsta să ajungă la închisoare pentru mult timp”, spune el.

Ar trebui să-i spun ce sa întâmplat. Ce mi-a spus acel ofițer. Dar dacă o fac, va trebui să explic de ce. Trebuie să explic istoria mea de violență. Despre dosarul meu din închisoare. Despre toate motivele pentru care nimeni nu mă crede.

Dacă Enzo ar fi aici, ar fi altfel. Aș putea să-i spun totul. Și l-ar primi. Ar fi o mică șansă să-l smulgă pe Xavier Marin mădular din membru cu mâinile goale, dar aș fi de acord cu asta – mai mult decât în regulă. Când mă uit la Brock, gândul că el face ceva asemănător aproape că mă face să râd în hohote. Dar, în plus, dacă Xavier mă va acuza de atac, Brock ar putea să mă apere. Da, ar fi foarte bine pentru relația noastră.

„Nu poți dormi aici”, spune Brock. Pentru o dată, sunt complet de acord cu el. „Am mașina parcată chiar afară. Lasă-mă să te duc înapoi la mine.”

Umerii mi se lasă. "Bine."

„Și ar trebui să stai cu mine”, spune el. Când vede expresia de pe fața mea, adaugă repede: „Nu spun că ar trebui să te muți. Dar ia-ți îmbrăcămintea pentru o săptămână. Poate că începeți să căutați un alt loc de locuit.”

Nu am în mine să mă cert cu el acum și are dreptate. Dacă Xavier se întoarce în această clădire, nu mai pot locui aici. Va trebui să găsesc un loc nou. Deși abia îmi permit chiria acestui apartament, chiar și cu banii pe care îi

plătesc cei de la Garrick. Va trebui să găsesc un cartier și mai rău în Bronx?

Oricum, mă voi gândi mai târziu. Chiar acum, trebuie să împachetez.

CINCISPREZECE

Dormitorul principal din casa familiei Garrick este atât de mare; dacă aș vorbi, jur că va fi un ecou.

Pun deoparte o grămadă de rufe. Aș fi crezut că cei doi își fac cea mai mare parte din haine curățate chimice, dar având în vedere că Wendy nu pare să părăsească niciodată dormitorul, nu cred că se îmbracă în lucruri care necesită curățare chimică foarte des. Pe baza a ceea ce văd trecând prin spălare, ea poartă în mare parte cămăși de noapte. În momentul de față, îndoiesc o cămașă de noapte albă și delicată, cu șireturi la guler, care pare să ajungă până la gleznele lui Wendy, în funcție de înălțimea ei în timpul celei aproape conversații pe care am avut-o.

Și atunci o văd.

La gulerul cămășii de noapte, există o pată. O pată neregulată care este maro stratificată cu roșu, acum măcinată în țesătură. Am mai văzut astfel de pete în timp ce spălam rufe. Este inconfundabil.

Este sânge.

Nu numai atât, este un pic de sânge. Chiar la decolteu, sângerând în materialul de dedesubt. Închid ochii, neputând să nu mă gândesc la care ar fi putut fi cauza acestui sânge.

Ochii mi se deschid din nou la sunetul telefonului meu. O scot din buzunarul blugilor și inima mi se scufundă. Ecranul identifică apelul ca venind de la secția de poliție din Bronx. Nu se simte că aceasta va fi o veste bună.

Ei bine, probabil că nu m-ar aresta prin telefon.

"Buna ziua?" Spun în timp ce mă așez pe partea laterală a patului Garrick, care are aproximativ dimensiunea unui transatlantic.

„Wilhelmina Calloway? Acesta este ofițerul Scavo.”

Stomacul mi se întoarce – sunetul numelui acelui polițist îmi face pielea să se târască. "Da?"

„Am o veste bună pentru tine.”

Dacă acest bărbat este încă în caz, nu există vești bune. Dar poate ar trebui să încerc să fiu optimist. În acest moment, mi se datorează o victorie. "Ce?"

"Domnul. Marin a decis să nu depună plângere”, spune el.

Asta e vestea bună? Strâng telefonul atât de tare încep să-mi furnică degetele. "Și cu mine cum rămâne? Vreau să depun acuzații.”

„Domnișoară Calloway, avem un martor care v-a văzut atacându-l.” Își drese glasul. „Ești norocos că acesta este singurul rezultat. Dacă ai fi încă eliberat condiționat, te-ai întoarce imediat la închisoare chiar acum. Desigur, el ar putea întotdeauna să depună acuzații civile împotriva ta.

Înghit un nod în gât. „Deci unde este el acum?”

„A fost eliberat în această dimineață”.

— L-ai eliberat din închisoare azi dimineață?

Scavo oftă. „Nu, nu a fost niciodată arestat. A fost externat din spital în această dimineață.”

Asta înseamnă că se va întoarce la bloc în seara asta. Ceea ce înseamnă că nu mă pot întoarce niciodată acolo.

„Ascultă, doamnă,” spune Scavo, „ai avut noroc de data asta, dar trebuie să vezi un fel de psihiatru. Ține-ți problemele de furie sub control. Sau vei ajunge imediat înapoi în închisoare.”

„Mulțumesc pentru sfat”, spun printre dinți.

În momentul în care închid, ridic privirea și îmi dau seama că nu sunt singur în dormitorul matrimonial. La celălalt capăt al dormitorului, stând în prag, se află Douglas Garrick. Purtând un costum Armani cu o cravată roșie, părul castaniu închis stătea pe spate, ca întotdeauna.

Mă întreb cât de mult a auzit din acea conversație. Desigur, ar fi doar rău dacă ar auzi sfârșitul lui Scavo.

„Bună, Millie”, spune el.

Mă ridic în picioare și îmi bag telefonul în buzunar. "Bună. Îmi pare rău, eu... tocmai spălam rufe.

El nu contestă afirmația mea cu faptul că vorbeam la telefon. În schimb, el se plimbă în cameră, slăbind cravata roșie cu degetul mare. Își scoate jacheta și o aruncă în partea de sus a comodei.

"Bine?" el spune.

Mă uit la el în gol.

— Ai de gând să-mi lași jacheta întinsă acolo, pe dulap?

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea el să fac. Dulapul lui este la vreo două metri distanță de noi și i-ar fi fost destul de ușor să-și atârne jacheta, dar, în schimb, o lasă pentru mine. Destul de corect, din moment ce este treaba mea, dar există o margine în vocea lui care mă neliniștește. L-am

observat din ce în ce mai mult în timpul interacțiunilor mele cu el.

„Îmi pare atât de rău”, mormăi eu. „O să închid asta pentru tine.”

Douglas Garrick mă privește cum mă joc cu jacheta, studiindu-mă cu atenție. L-am căutat pe google zilele trecute, dar nu sunt multe despre el – nici măcar o fotografie decentă. Se pare că este o persoană extrem de privată. Tot ce mi-am putut da seama este că el este directorul general al unei companii foarte mari numite Coinstock, așa cum a spus Brock. Este un fel de geniu al tehnologiei care a inventat un program folosit de aproape fiecare bancă din țară. Brock îmi spusese că părea un tip drăguț, dar nu cunoști pe cineva doar dintr-o interacțiune de afaceri. Douglas pare un om care este priceput să dezvolte farmecul atunci când are nevoie.

"Sunteți căsătorit?" mă întreabă Douglas.

Încremenesc la întrebare, cu jacheta pe jumătate pe cuier. "Nu…"

Un colț al buzelor i se ridică. „Iubit?”

— Da, spun eu strâns.

Nu comentează răspunsul meu, dar ochii lui încep să mă apropie până încep să mă zvârnesc. Nu contează cât de frumos este el — nu apreciez că se uită la mine în acest fel. Când ne-am întâlnit prima dată, am fost impresionat de modul în care și-a ținut ochii asupra lui, dar cred că asta a fost doar pentru spectacol. Daca tot se uita asa la mine...

Ei bine, nu pot face mare lucru în privința asta, cred. Nu după ce un ofițer de poliție m-a acuzat că am agresat un bărbat.

Sunt pe cale să-i redirecționez verbal privirea către fața mea când privirea lui se oprește în sfârșit pe cămașa de noapte albă încă întinsă pe patul king-size. Se uită la pata de sânge de pe guler. Poate că este imaginația mea, dar sunt sigur că aud o inspirație ascuțită a respirației.

"Bine." Mă uit în jos la cămașa de noapte, apoi înapoi la Douglas. „Dacă mă scuzați, trebuie să caut cum să scot petele de sos de roșii din material.”

Se uită la mine încă o clipă, apoi, din fericire, dă din cap în semn de aprobare. "Bun. Sa faci asta."

Dar nu trebuie să caut nimic pe google. Știu deja cum să scot petele de sânge din material.

ŞAISPREZECE

Eu și Brock luăm cina împreună, dar nu mă pot concentra pe un cuvânt pe care îl spune.

Vremea s-a încălzit și avem o masă în aer liber la un mic restaurant drăguț din Orientul Mijlociu din East Village. Brock arată devastator de frumos în costumul lui de la serviciu, iar eu mi-am îmbrăcat o rochie nouă. În timp ce ne mâncăm aperitivele, Brock îmi spune totul despre unul dintre clienții săi și, de obicei, mă simt fericit că îmi petrec o după-amiază cu minunatul meu iubit. Sunt întotdeauna ușor uimit că cineva ca Brock s-ar interesa de cineva ca mine și, de obicei, aș fi agățat de fiecare cuvânt al lui (chiar dacă vorbește despre legea brevetelor, ceea ce sincer este cam plictisitor). Dar astăzi, capul meu nu este în joc.

Pentru că am din nou acea senzație de înțepătură în ceafă. Ca și cum cineva mă urmărește.

Ar fi trebuit să-i spun lui Brock că vreau să mănânc înăuntru. Nu mă mai simt în siguranță cu Xavier pe străzi. Nu știu de ce a ales să mă ținteze, dar a trecut o săptămână de când m-a atacat și deseori simt că acei ochi mă plictisesc. Aș vrea să cred că este imaginația mea, dar nu sunt atât de sigur. Chiar și cu un braț rupt – chiar și într-un alt cartier – Xavier ar putea încă să mă urmărească.

— Nu crezi, Millie? spune Brock.

Ridic privirea spre el în gol. Îmi țin furculița în mâna dreaptă și am înjunghiat un cub de miel, dar nu cred că am mușcat în cel puțin zece minute. „Huh?” zic schiops.

Sprâncenele lui Brock se strâng, iar peticul mic de piele dintre ele se încrețește într-un mod pe care de obicei mi se pare drăguț, dar acum mi se pare enervant. "Te simți bine?"

„Da”, mint eu.

El acceptă răspunsul meu fără întrebări. Am observat că, mai ales pentru un avocat, Brock este foarte încrezător. Oricine altcineva m-ar fi interogat probabil despre trecutul meu, dar el nu este așa. Este o ușurare că nu trebuie să-i spun totul, dar uneori mi-aș dori să mă apese. Pentru că m-am săturat să ascund toate secretele de la el.

Brock și cu mine ne-am întâlnit într-o scurtă perioadă în care m-am gândit că aș putea fi interesat de un fel de carieră juridică, înainte să îmi dau seama că trecutul meu ar îngreuna, dacă nu imposibil. Colegiul comunitar mi-a oferit o oportunitate de a-l urmări, deși în prima zi, Brock a recunoscut cu o voce timidă, slujba mea nu este foarte interesantă. Îmi imaginasem că merg în sălile de judecată, dar, în schimb, el doar făcea documente. În timp ce mă uitam.

Îmi pare rău, mi-a spus el la sfârșitul săptămânii noastre împreună. Sunt sigur că te așteptai la ceva diferit.

E în regulă, i-am spus. Oricum nu am vrut sa fiu avocat.

Lasă-mă să mă revanșez. Te voi trata cu cina.

Mai târziu, Brock a recunoscut că a încercat să se gândească la o modalitate de a mă invita să ies toată săptămâna. Adevărul este că aproape că am spus nu. Încă îmi era milă de mine după ce Enzo mi-a spus că nu are nicio intenție să se întoarcă în State și nu aveam chef să-mi frângă inima a doua oară. Dar apoi mi-am imaginat frumoasele italiene lovind pe fostul meu iubit și m-am hotărât, ce naiba. De ce nu ar trebui să mă distrez și eu puțin?

Brock a fost un iubit bun. Cu fiecare săptămână care trece, îi caut defectul fatal, dar el rămâne frustrant de perfect. Și când a aflat că nu l-au acuzat pe Xavier de agresiune, a părut în mod corespunzător furios. S-a oferit să vină cu mine la secția de poliție și să vorbească cu ofițerul care se ocupă de caz. O ofertă pe care a trebuit să o refuz din motive evidente.

Și apoi a lăsat-o să plece. Nu m-am putut opri să mă gândesc la asta toată săptămâna, dar Brock a trecut mai departe, deși a afirmat în mod repetat ceea ce este evident: trebuie să găsesc un alt loc unde să locuiesc.

„Arăți puțin palid”, notează Brock.

Îmi frec ceafa, apoi mă întorc să mă uit în spatele meu. Sunt sigur că mă voi întâlni față în față cu Xavier, dar nu este nimeni acolo. Cel puțin, nu-l văd. Dar el este cu siguranță acolo.

„Hai să ne mutăm împreună”, am izbit.

Brock face o pauză în mijlocul unei propoziții. Are o bucată mică de sos tahini în colțul gurii. "Ce?"

„Cred că suntem pregătiți”, spun eu. Asta e o altă minciună. Nu mă simt pregătită să mă mut cu Brock, dar nu am absolut nicio intenție să mă întorc vreodată la apartamentul meu din South Bronx cât timp Xavier încă locuiește acolo și nu știu dacă o să mă simt. mai sigur oriunde altundeva în acel cartier. Nici măcar nu sunt sigur că mă simt în siguranță aici, dar cu siguranță nu în

Bronx.

În orice caz, este ceea ce trebuie spus. Un zâmbet imens luminează chipul iubitului meu. "Bine. Sună bine." Întinde mâna mea peste masă. „Te iubesc, Millie.”

Deschid gura, știind că am ajuns într-un punct critic în care trebuie să-i spun înapoi. Dar în acel moment, acea senzație de târâtoare în ceafa mea devine insuportabilă. Îmi mai bat capul încă o dată, sigur că o să-l văd pe Xavier stând la câțiva metri de mine, uitându-se la mine.

Mi se îngustează ochii în timp ce cercetez strada din spatele meu. Unde e nenorocitul acela?

Dar nu-l văd pe Xavier nicăieri. Fie s-a lăsat în spatele unei cutii poștale, fie nu este acolo. Doar că văd o persoană la care nu mă așteptam.

Douglas Garrick.

ŞAPTESPREZECE

Douglas Garrick este în spatele meu.

Mai precis, el traversează strada. Semaforul este roșu, iar el se aruncă pe trecerea de pietoni în timp ce un taxi galben se sprijină cu putere de claxon. Îl privesc pentru o clipă, cu inima bătând cu putere. Am presupus cumva că Xavier era cel care mă urmărea, dar acum nu sunt atât de sigur. A fost Douglas tot timpul?

— Stai puțin, îi spun lui Brock. "Ma intorc imediat."

"Ce…"

Nu îi dau lui Brock o șansă să-și termine gândul înainte să mă năpustesc după Douglas în stradă, forțând un sedan albastru să trântească frâna. Șoferul mă înjură, dar îl ignor și merg în continuare.

Ce caută Douglas în East Village? Trăiește în Upper West Side și lucrează pe Wall Street.

Dacă mă urmărea, nu mai este. Și celălalt lucru interesant este că nu este singur. Se pare că se plimbă cu o femeie care are părul blond și ține în brațe o poșetă maro utilitar, atârnată pe umărul ei drept.

Ce se întâmplă? De ce mă privea? Și cine este femeia aceea? Chiar dacă nu am văzut-o bine pe Wendy Garrick în viața reală, am văzut fotografii cu ea, iar acea femeie nu este doamna Garrick.

Îl urmăresc încă un bloc. Poate că mă amăgesc, dar nu cred că are idee că sunt în spatele lui în timp ce el și femeia merg pe Second Avenue. Ea ridică vocea, dar nu prea aud ce spun ei. Și dacă mă apropii, s-ar putea să mă vadă.

Nu știu cât mai pot să-l urmăresc. Brock s-a întors încă la restaurant și probabil crede că mi-am pierdut mințile. Sper că acest mic incident să nu ajungă în apelul său telefonic săptămânal cu mama și tata.

Din fericire, Douglas și femeia se opresc în fața unui mic bloc de apartamente din piatră brună. La fel ca propria mea clădire, aceasta nu are portar. Ea se târăște în poșetă după o cheie, descuie ușa, apoi o împinge. Reușesc să mă uit bine la femeie chiar înainte să dispară înăuntru.

Este dureros de evident ce se întâmplă. Douglas are o amantă pe partea care locuiește în această clădire. Este încă destul de devreme pentru a-i putea

spune lui Wendy că a lucrat târziu în seara asta, când ajunge acasă.

Dar de ce se certau?

Desigur, nu este greu de imaginat. Dacă ea este iubita lui și el este căsătorit, poate că este supărată că nu și-a părăsit soția. Femeia avea cel puțin treizeci de ani și nu arăta ca un nebun care tocmai iese să se distreze. Poate că ea speră că Douglas o va lăsa pe Wendy și se va căsători cu ea.

Încă mă uit la maro, încercând să-mi dau seama următoarea mișcare, când telefonul începe să-mi sune în buzunar. Mă încremenesc când numele lui Brock clipește pe ecran. Mi-aș fi dorit să fi lăsat telefonul în poșetă. Dar în acest moment, trebuie să preiau apelul. Tipul mi-a spus că ne putem muta împreună, mi-a spus că mă iubește și apoi am sărit de pe scaun ca un nebun și am fugit în direcția opusă.

„Millie?" Sună derutat pe cealaltă linie. "Ce s-a întâmplat? Unde te-ai dus?"

„Eu... am văzut un vechi prieten", spun eu. „Am vrut să o ajung din urmă. Nu am mai văzut-o de ani de zile."

„Bine..." El pare să accepte fără tragere de inimă explicația mea ridicolă, așa cum știam că o va face. "Te intorci?"

Arunc o ultimă privire maroniei. "Da. Mă întorc în câteva minute."

"Câteva minute?"

Indiferent ce face Douglas Garrick în acel bloc de apartamente, nu o să-mi dau seama stând aici și uitându-mă la clădire. Așa că încep să mă întorc la restaurant, pregătindu-mă deja pentru gradul al treilea de la Brock. Va dori mai mult un răspuns cu privire la motivul pentru care am fugit. Dar adevărul mă va face să par nebun.

„Mă întorc chiar acum", îi spun. "Iţi promit."

„Vrei să plătesc nota?" el intreaba. "Te simți bine? Ce se întâmplă?"

"Nimic." Traversez strada ca să mă întorc la restaurant, accelerând puțin ritmul. „După cum am spus, am văzut un vechi prieten."

„Nu arătai bine."

„Sunt", insist. „Eu…"

Chiar în mijlocul insistării că sunt complet bine, nu mai vorbesc. Pentru că mă uit la ceva care îmi face inima să-mi scufunde în stomac.

Este o Mazda neagră cu farul din față dreapta crăpat. Același pe care l-am văzut parcat lângă blocul meu și uneori lângă locul unde locuiesc familia Garrick.

Îmi las privirea să mă uit în jos la plăcuța de înmatriculare. 58F321. Îmi

cercetez creierul, încercând să-mi amintesc care a fost farfuria ultima dată când am văzut-o. De ce nu am scris-o? Eram atât de sigur că o să-mi amintesc.

Dar farul acela crăpat din dreapta. Pare atât de familiar.

„Millie?” Vocea lui Brock iese din telefonul meu. „Millie? Ești acolo?"

Mă uit la mașina asta. Tot timpul, am presupus că Xavier era cel care mă urmărea. Dar acum găsesc această mașină parcată aproape de clădirea amantei lui Douglas. Chiar dacă nu sunt 100% sigur că este aceeași mașină care mă urmărește, aș fi dispus să pariez bani buni pe ea. Arată ca o mașină destul de prostească pentru a fi condusă de un multimilionar, dar poate nu dacă încearcă să fie discret.

Doar de ce m-ar urma Douglas? La urma urmei, am avut această senzație chiar înainte de a începe să lucrez pentru familia Garrick. Asta ar însemna că Douglas m-a urmărit chiar înainte să încep să lucrez pentru el.

O senzație de frig îngrozitoare îmi trece pe șira spinării. Ce se intampla aici?

OPTSPREZECE

Astăzi îmi împachetez lucrurile pentru a mă muta.

Adevărul este că încă nu mă simt grozav să mă mut cu Brock, dar dacă Xavier Marin locuiește în acel bloc, atunci nu voi fi. Și trebuie să recunosc că nu va fi o tortură să stai în apartamentul cu două dormitoare al lui Brock din Upper West Side. Nu este chiar un penthouse, dar este superb. Are chiar și o verandă care nu funcționează ca o scăpare de incendiu. De asemenea, când se face cald vara, are aer condiționat. Aer condiționat! Este culmea luxului.

Brock mă conduce în Bronx cu Audiul lui. Nu are o tonă de spațiu în portbagaj, dar, din fericire, nu am o mulțime de lucruri. Unul dintre bonusurile acestui apartament a fost că a venit parțial mobilat, așa că majoritatea lucrurilor din el nu sunt ale mele. Orice nu se potrivește în portbagaj și bancheta din spate, pot lăsa în urmă.

„Sunt atât de bucuros că ne mutăm împreună”, îmi spune Brock în timp ce navigăm pe străzi până la apartamentul meu pentru ultima oară. „Acesta va fi grozav.”

Zâmbetul de pe fața mea se simte ca de plastic. "Da."

Cum pot face acest lucru? Cum pot să mă mut cu Brock când el nu știe adevărul despre trecutul meu? Nu este corect cu el. Și nu va fi corect pentru mine când va afla și mă va da cu piciorul la bordură.

Încă lucrez pentru familia Garrick – deocamdată. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât simțeam mai puțin sigur că Douglas mă urmărea în ziua aceea. La urma urmei, vorbea cu amanta lui și nu părea deloc concentrat asupra mea. Am sărit la concluzii. Și a afla că șeful meu are o aventură nu este un motiv pentru a renunța la un loc de muncă profitabil, mai ales că găsirea unuia nou este întotdeauna dificil pentru mine. Poate că mă mut cu Brock, dar ar fi o greșeală să devin dependent de el. Am nevoie de propriul meu venit – în caz că mă dă cu piciorul la bordura menționată mai sus.

La un semafor roșu, Brock întinde mâna și își sprijină mâna pe genunchiul meu. Îmi zâmbește și arată atât de frumos – ca un star de film – și tot ce pot să cred este că aceasta este o idee proastă. Face o greșeală groaznică și nici măcar nu știe. Și o parte din mine își dorește să-și ia nenorocita mâna de pe genunchiul meu.

Nu mi-a spus că mă iubește din nou din acea zi la restaurant. Îmi dau seama că îi mâncărime să spună asta, dar a spus-o de două ori acum, iar eu am spus-o de zero ori. Dacă o spune din nou, fie va trebui să o spun înapoi, fie... Ei bine, trebuie să o spun înapoi dacă vreau ca această relație să continue. Nu mai e nicio întrebare.

"Hei." Brock își trage mâna în timp ce cotim pe strada mea. "Ce se petrece aici?"

Există o mașină de poliție cu lumini intermitente, parcată în fața clădirii mele. Îmi strâng buzele ca să mă abțin să-i spun că mașinile de poliție sunt parcate aici tot timpul. Stomacul meu se întoarce când mă întreb dacă există vreo șansă să fie aici pentru mine. Poate că Xavier s-a răzgândit cu privire la depunerea acuzațiilor.

Doamne, mă vor lua cu cătușe?

— Brock, spun eu urgent. „Poate ar trebui să plecăm de aici. Întoarce-te altă dată."

Își încreți nasul. „Nu mă duc din nou în Bronx mâine. Haide, va fi bine."

Tocmai când sunt pe cale să am un atac de panică în toată regula, ușa clădirii mele se deschide, iar un ofițer conduce un bărbat pe stradă, cu mâinile încătușate la spate. Se pare că nu sunt aici pentru mine până la urmă. Este probabil o altă criză de droguri.

Și apoi văd cicatricea deasupra sprâncenei stângi a bărbatului în cătușe. Este Xavier.

Cobor geamul exact la timp pentru a-l auzi pe Xavier strigând la ofițerul care îl conduce la mașina de poliție: „Trebuie să mă crezi! Drogurile acelea... nici măcar nu le-am văzut până acum. Nu sunt ai mei!"

Chiar și de unde suntem parcați, îl văd pe ofițer dând ochii peste cap. „Da, asta spune toată lumea când găsim o grămadă de heroină în apartamentul lor."

Cu o secundă înainte de a ajunge la mașina de patrulare, ochii lui Xavier se umplu de panică. Chiar dacă trebuie să realizeze că este o mișcare stupidă, se scutură de polițist și începe să alerge în josul blocului. Desigur, are mâinile încătușate la spate, ceea ce înseamnă că nu va ajunge departe. Polițistul îl ajunge din urmă câteva secunde mai târziu și îl privesc cum este aruncat la pământ.

Acesta este cel mai bun spectacol pe care l-am văzut în ultimele luni.

Ochii lui Brock se fac mari la scena care se desfășoară în fața noastră. "Iisus Hristos. Ești norocos că te muți de aici."

„Acela este el”, respir. „Acela este bărbatul care m-a agresat”.

"Wow. Deci era și el drogat? Cred că nu este o surpriză.”

Nu am înțeles că Xavier consuma droguri în timpul interacțiunilor noastre. Părea întotdeauna complet sobru. Dar dacă l-au găsit în apartamentul lui... și mai bine, dacă s-au găsit o mulțime de droguri acolo - suficient de mult încât să sugereze că avea de-a face - nu se va întoarce prea curând.

„Nu trebuie să mă mișc”, am izbit.

gura lui Brock rămâne deschisă. "Ce?"

„Nu va mai locui în clădire”, subliniez. „Deci nu trebuie să plec.”

Buza inferioară a lui Brock iese în afară. "Nu înțeleg. Nu vrei să locuiești cu mine?”

Aceasta este o întrebare incredibil de complicată. Da, ar fi bine să avem spațiu suplimentar și aer condiționat și portar să țină departe hoții. Dar acesta nu este un motiv bun să te muți cu iubitul tău.

— Da, spun eu. „Într-o zi. Dar încă nu."

"Înțeleg." Tonul lui este înghețat.

"Îmi pare atât de rău." Întind mâna să-i strâng mâna, dar el nu o strânge pe a mea pe spate. „Sunt genul de persoană care are nevoie de propriul meu spațiu. Asta e tot."

Ochii lui albaștri îi întâlnesc pe ai mei. „Asta chiar e tot?”

Îmi imaginez că părinții lui Brock sunt genul de oameni care verifică antecedentele oricărei femei cu care s-ar muta fiul său. La naiba, poate că au făcut deja unul. Dar pun pariu că au căutat-o pe Millie Calloway, care a fost singurul meu har salvator. Este doar o chestiune de timp până când vor afla că prenumele meu este de fapt Wilhelmina, iar apoi Brock va afla totul.

Trebuie să fiu curat înainte să se întâmple asta.

Dar cu ticălosul ăla de Xavier în închisoare, mi-am dat o scurtă amânare.

NOUĂSPREZECE

Penthouse-ul Garrick pare liniștit astăzi.

Am auzit un sunet venind din dormitorul de oaspeți, dar nu era plâns sau țipăt sau orice altceva suspect. Pur și simplu părea că e cineva acolo — o femeie pe care nu ar trebui să o deranjez.

După ce am găsit sângele pe cămașa de noapte, am crezut sincer că Douglas va găsi o scuză să mă concedieze, dar nu a făcut-o până acum. Este un lucru bun, având în vedere că am nevoie de bani. (Brock încă sugerează că ar trebui să mă mut cu el, dar am reușit să-l abat până acum.)

Și acum că am avut câteva zile să mă gândesc la asta, nu sunt convins că purpuria de pe cămașă de noapte era atât de rău augur pe cât părea la acea vreme. Sunt încă sigur că pata era sânge, dar există o mulțime de motive inocente pentru petele de sânge pe haine. Am avut de-a face cu destui copii cu sângerări nazale țâșnătoare pentru a știu că este o greșeală să trag concluzii. Așa că am reușit să-mi scot asta din cap.

Ei bine, mai ales.

După ce fac ordine în unele dintre celelalte dormitoare, mă îndrept pe hol către baia principală de la etaj. În general, băile nu sunt foarte murdare. Are sens, având în vedere că aici trăiesc doar doi oameni și nu se pare că au nevoie de cineva care să curețe atât de des, dar nu am de gând să mă cert cu ei. Sunt plătit să fac curat și dacă trebuie să curăț ceva care este deja destul de curat, atunci asta voi face.

Cu excepția când intru acum în baie, este ceva ce nu am mai văzut până acum. Ceva care mă face să simt că tocmai am primit un pumn în intestin.

Este o amprentă sângeroasă a mâinii pe chiuveta de la baie.

Ei bine, pentru a fi corect, este aproximativ o jumătate de amprentă a mâinii. Ca și cum cineva s-ar fi apucat de chiuvetă cu o mână îngrășată în sânge.

Ochii îmi cad pe podea. Nu l-am văzut când am intrat prima dată, dar acum observ mici picături de sânge pe plăcile de linoleum. Se pare că formează o mică dâră.

Urmăr urma picăturilor purpurie din baie. Nu sunt lumini pe hol, așa că cumva nu am observat prima dată, dar acum pot distinge pete de sânge care

formează o cale pe covor. Și traseul se termină la ușa dormitorului de oaspeți.
Nu ar trebui să bat la uşă. Douglas a spus foarte clar când am început să lucrez aici. Și singura dată când am bătut la ușă, Wendy Garrick nu a fost încântată să mă vadă.
Dar mă gândesc din nou la Kitty Genovese. Cum să nu investighez când există literalmente o dâră de sânge care duce la uşă?
Așa că ridic pumnul și bat la ușă.
Mai auzisem niște sunete, dar devine tăcut de cealaltă parte a ușii. Nimeni nu-mi spune să intru sau să nu intru. Așa că bat din nou.
"D-na. Garrick?” strig. „Wendy?”
Nici un raspuns.
Îmi strâng dinții de frustrare. Nu știu ce se întâmplă acolo, dar nu plec până nu pot verifica că ea nu sângerează până la moarte. Am o regulă despre a nu curăța în jurul cadavrelor.
Chiar dacă nu ar trebui, mi-am pus mâna pe clanță. Încerc să-l întorc, dar nu se mișcă. Blocat.
"D-na. Garrick, spun eu, este sânge în toată baia ta.
Inca nici un raspuns.
„Ascultă, dacă nu deschizi ușa, va trebui să chem poliția.”
Asta obține un răspuns din ea. Aud niște bătăi de cap în spatele ușii, apoi o voce ușor înecată. "Sunt aici. Sunt bine. Nu chema poliția.”
"Esti sigur?"
"Da. Te rog pleaca. Incerc sa dorm."
Aș putea să plec, dar într-adevăr, nu pot. Nu după ce am văzut tot sângele din baie. Nici măcar nu era sângele acolo, ci faptul că cine a făcut-o a fost prea rănit pentru a putea să-l curețe.
„Vreau să te văd”, spun. "Te rog deschide ușa."
„Sunt bine – ți-am spus. Tocmai am avut niște sângerări de la un dinte crăpat.”
„Deschide ușa două secunde și te las în pace. Dar îți promit că nu plec până nu deschizi ușa.”
Urmează o altă tăcere lungă în spatele ușii. În timp ce aștept, ochii mei se îndreaptă spre urmele picăturilor de sânge din baie. Există o mulțime de explicații nevinovate pentru asta. Poate că se bărbierise și se tăia. Poate că a fost într-adevăr un dinte crăpat.
Și apoi sunt niște explicații nu atât de inocente.
În cele din urmă, un clic vine de la clanță. Ușa a fost descuiată. Și foarte

încet, o deschide.

Și trebuie să-mi bat o palmă peste gură ca să nu țip.

DOUĂZECI

„Wendy”, respir. "Oh, Doamne."

„Ți-am spus”, spune ea, „Sunt bine. Nu este atât de rău pe cât pare.”

Am văzut o mulțime de lucruri rele în viața mea, dar chipul lui Wendy Garrick este unul dintre acele lucruri care mă vor bântui în anii următori. Femeia aceea fusese lovită cu pumni și, după înfățișarea ei, nu s-a întâmplat deodată. Vânătăile care îi acoperă fața sunt în diferite stadii de vindecare. Una de pe pometul ei stâng pare proaspătă, dar altele au un aspect galben care face să pară că s-au format dintr-o lovitură care a venit mult mai devreme.

Wendy mi-a spus că sângerarea a venit de la unul dintre dinții ei și cred cu desăvârșire că orice i-a făcut asta pe față a fost capabil să-i scoată unul dintre dinți.

„Este din medicamentele mele”, îmi spune ea. „Am avut o cădere și iau diluanți de sânge. Mă face ușor vânătăi.”

S-a uitat această femeie în oglindă? Chiar încearcă să-mi spună că asta s-a întâmplat de la o cădere?

Poartă o cămașă de noapte roz, cu flori pe ea și, la fel ca în baie, este pătată de sânge pe partea din față. Și nici măcar nu este prima cămașă de noapte pe care am văzut-o de când sunt aici.

„Trebuie să mergi la spital”, reușesc eu.

"Un spital?" Ea tresări. „Și ce ar face ei, mai exact?”

„Verificați dacă aveți oase rupte.”

"Eu nu. Sunt bine."

„Și apoi poți raporta asta”, adaug eu.

Wendy Garrick se uită la mine prin ochii plini de vânătăi. Ea respiră și tresări. Mă întreb dacă are o coastă ruptă. Nu m-ar surprinde.

„Ascultă-mă, Millie”, spune ea cu voce joasă. „Nu ai idee cu ce ai de-a face aici. Nu vrei să te implici în această situație. Trebuie să pleci și să mă lași în pace.”

„Wendy…”

"Sunt serios." Ochii ei învinețiți devin din ce în ce mai mari și, pentru prima dată, văd acolo frică reală. „Dacă știi ce este bine pentru tine, trebuie să închizi această ușă și să pleci de aici.”

"Dar-"

— Trebuie să pleci, Millie. Și acum există o urgență teribilă în vocea ei. "Nu ai nici o idee. Doar pleaca."

Deschid gura să protestez, dar înainte să pot, ea mi-a trântit ușa în față.

Mesajul este clar de cristal. Orice se întâmplă în casa asta, Wendy nu vrea ajutorul meu. Ea vrea să nu fac asta. Gândește-te de treburile mele.

Din păcate, nu am fost niciodată foarte bun la asta.

DOUĂZECI ȘI UNU

În 2007, un violonist apreciat pe nume Josh Bell, care a vândut recent un concert cu prețuri medii de o sută de dolari fiecare, s-a pozat în muzician de stradă. Stătea într-o stație de metrou din Washington, DC, purtând blugi și șapcă de baseball, unde a cântat exact aceeași muzică ca la concertul său, pe o vioară lucrată manual în valoare de peste trei milioane și jumătate de dolari.

„Aproape nimeni nu s-a oprit să asculte”, explică dr. Kindred în sala de curs plină de studenți. „De fapt, când copiii se opreau ocazional, părinții îi apucau și îi îndrumau pe drum. Acest bărbat a susținut un concert sold-out în Boston și, în acea zi, doar aproximativ cincizeci de oameni s-au oprit suficient de mult pentru a pune un dolar în cutia lui de vioară. Deci cum explici asta?”

După o ezitare, o fată din primul rând ridică mâna. Acela este mereu dornic să răspundă la întrebări. „Cred că o parte a fost că frumusețea este mai puțin ușor de perceput atunci când este într-un cadru modest.”

Iau metroul în fiecare zi din Bronx în oraș și văd adesea oameni cântând la instrumente în timp ce aștept sosirea metroului. Stația de lângă blocul meu miroase a urină, din motive la care prefer să nu mă gândesc, dar dacă e cineva care cântă muzică în timp ce aștept, nu e chiar așa de rău.

M-aș fi oprit și l-aș fi ascultat pe Josh Bell. S-ar putea să fi pus chiar și un dolar în cutia lui de vioară, deși am nevoie de fiecare dolar pe care îl am.

„Bine”, spune Dr. Kindred. „Alți factori posibili în joc?”

Ezit o clipă înainte de a ridica mâna. De obicei, nu particip la cursuri pentru că sunt cu aproximativ zece ani mai în vârstă decât cea mai în vârstă persoană din sală (în afară de profesor). Dar nimeni altcineva nu pare să răspundă.

„Nimeni nu a vrut să-l ajute”, spun eu.

Dr. Kindred dă din cap și mângâie miriștea de pe bărbie. "Ce vrei sa spui cu asta?"

„Ei bine”, spun eu, „avea o cutie de vioară cu bani în ea. Oamenii au presupus că el căuta ajutor sub formă de bani. Și pentru că nu au vrut să-l ajute, l-au ignorat. Au simțit că oprirea ar fi însemnat că trebuie să ajute.”

"Ah." El dă din cap. „Deci, asta nu spune prea multe lucruri bune despre

rasa umană, dacă nimeni nu ar fi dispus să se bucure de muzică frumoasă, pentru că ar însemna că ar putea fi nevoit să ajute o persoană care are nevoie.”

Profesorul încă se uită la mine, așa că simt că trebuie să spun ceva. „S-au oprit cel puțin cincizeci de oameni. Asta e ceva."

„Foarte adevărat”, spune el. „Asta este ceva.”

as fi ajutat totusi. Ajut mereu. Nu pot să plec niciodată, nici măcar atunci când ar trebui.

După ce se termină prelegerea, exact când ies din clădire, văd o față cunoscută care vine pe stradă. Sunt puțin surprins să observ că este Amber Degraw, femeia care m-a concediat după ce fiica ei nu a încetat să-mi spună mama. Nu sunt atât de surprins să o văd pe cât sunt să o văd împingând un cărucior în care se află micuța Olive, care se joacă cu un fel de zdrănitoare care este împinsă cât de departe în gură ea. Degetele îi sunt lipicioase de saliva.

Când lucram pentru Amber, nu părea niciodată interesată să o scoată pe Olive la plimbare. Deci, acesta este un lucru bun pentru amândoi.

Mă gândesc să mă duc după colț pentru a evita o întâlnire incomodă, dar apoi Amber mă zărește și ridică o mână în semn de salut entuziast. Aparent, ea a uitat de felul în care m-a concediat.

„Millie!” strigă ea. „Doamne, ce frumos să te văd!”

Într-adevăr? Pentru că nu asta a spus ea ultima dată când ne-am văzut.

— Bună, Amber, spun eu, deja resemnată să stea o conversație politicoasă.

Ea se oprește lângă mine, eliberând mânerul căruciorului suficient de mult pentru a-și netezi părul strălucitor blond căpșuni. Astăzi, Amber este totul despre piele. Poartă o pereche de pantaloni de piele, îndesați în cizme de piele până la genunchi și un trenci din piele maro crem.

"Ce mai faci?" Își înclină capul într-o parte, de parcă aș fi o prietenă întâmplătoare care a avut un pic de ghinion, mai degrabă decât o persoană pe care a concediat-o. "Totul este bine?"

„Sigur”, spun printre dinți. "Perfect."

"Unde lucrezi acum?"

Sunt reticent să-i spun ceva despre poziția mea actuală. Ea însăși m-a concediat deja din cel mai stupid motiv: nu am pus nimic pe lângă această femeie. „Sunt între locuri de muncă.”

„Te-am văzut pe stradă zilele trecute”, spune ea. „Intra în acea clădire

veche de pe strada 86. Douglas Garrick locuiește acolo, nu-i așa?

Încremenesc, surprins că ea este la curent cu aceste informații. Apoi, din nou, în cercurile oamenilor bogați, toată lumea pare să-i cunoască pe toată lumea. — Da, acum lucrez pentru familia Garrick.

„Oh, asta făceai acolo?”

Zâmbetul curbat pe buzele lui Amber mă neliniștește. Ce presupune ea mai exact? "Da…"

Ea îmi face cu ochiul. „Sunt sigur că profiti la maximum de asta.”

Nu îi apreciez tonul, dar îmi reamintesc că nu trebuie să stau aici și să vorbesc cu Amber – unul dintre beneficiile de a nu mai fi în serviciul ei. Dar trebuie să-l salut pe micuța Olive, a cărei bărbie este strălucitoare de saliva. Nu am mai văzut-o de ceva vreme, iar un copil se poate schimba rapid la acea vârstă. Probabil că abia mă recunoaște.

„Bună, Olive!” ciripesc.

Olive scoate zdrănitoarea din gât și își ridică ochii albaștri uriași pentru a se uita la mine. „Mama!” țipă ea de încântare.

Culoarea se scurge de pe fața lui Amber. "Nu! Nu este mama ta! Eu sunt!"

„Mama!” Olive își întinde brațele pline pentru a ajunge la mine. „Mama!”

Când nu o iau pe Olive în brațe, fetița începe să plângă. Amber îmi aruncă o privire murdară. „Uite cum ai supărat-o!”

Cu această remarcă, Amber face o întoarcere și sprintează pe stradă pentru a scăpa de mine, în timp ce Olive continuă să plângă: „Mama!” În ciuda tuturor, acea întâlnire mi-a pus un zâmbet pe buze. Se pare că și-a amintit de mine până la urmă.

În timp ce o privesc pe Amber dispărând în depărtare, telefonul meu începe să sune – instantaneu, buna dispoziție se evaporă. Acesta este probabil unul dintre cei doi oameni. Ori este Douglas, care îmi spune că sunt concediat pentru că i-am hărțuit soția, ori este Brock, ceea ce ar fi și mai rău.

Lucrurile au fost categoric rece între mine și iubitul meu de când i-am spus brusc că nu vreau să trăiesc cu el. Am explicat în mod repetat că am nevoie de propriul meu spațiu și că mă simt mai în siguranță acum că Xavier a fost închis pentru viitorul previzibil, dar încă nu îl înțelege. Am un sentiment rău că trebuie să mergem înainte în relația noastră foarte, foarte curând, altfel se va termina.

Cu excepția când mă uit la telefon, nu este Douglas sau Brock. Este un

număr pe care nu-l recunosc.

"Buna ziua?" Spun.

— Aceasta este Wilhelmina Calloway?

Fac o pauză, întrebându-mă dacă vocea de pe cealaltă linie o să-mi spună că garanția mașinii mele este pe cale să expire, sau dacă o să-mi dea drumul cu un șir de limbă străină. "Da…"

"Bună! Aceasta este Lisa de la Jobmatch!”

Umerii mei se relaxează. Jobmatch a fost serviciul pe care l-am folosit pentru a-mi plasa anunțul pentru locurile de muncă de menajeră. "Buna Lisa."

"Domnișoară. Calloway,” spune Lisa cu vocea ei ciocănită, „nu am primit niciun răspuns la e-mailurile noastre, așa că acesta este al doilea apel referitor la cardul tău de credit.”

„Cartea mea de credit?”

„Da”, spune Lisa. „American Express dumneavoastră a fost refuzat.”

Eu dau din cap la propria mea prostie. "Îmi pare atât de rău. Am anulat cardul. Am vrut să-mi folosesc MasterCard-ul. Dar nu mai am nevoie de anunț.”

„Ei bine”, spune Lisa, „vreau doar să mă asigur că înțelegeți că anunțul nu a fost difuzat niciodată pentru că nu am primit niciodată plata.”

Mă opresc să merg chiar în mijlocul First Avenue. „Stai”, spun eu. „Anunțul meu pentru postul de menajeră nu a fost difuzat niciodată?”

„Mă tem că nu, deoarece nu am primit niciodată plata. După cum am spus, am încercat să vă contactăm…”

Dar nu ascult. Nu știu cum este posibil ca anunțul meu pentru postul de menajeră să nu fi apărut niciodată online. "Esti sigur?" am scapat. „Vrei să spui că anunțul meu nu a fost niciodată online? Chiar și pentru o zi?”

„Nici măcar pentru o zi”, confirmă Lisa.

Mă gândesc la când căutam un loc de muncă cu câteva luni mai devreme. Majoritatea interviurilor au avut loc cu potențiali angajatori pe care i-am contactat prin propriile anunțuri. De fapt, a fost o singură persoană care m-a contactat nesolicitat.

Douglas Garrick.

DOUĂZECI ȘI DOI

Tot ce știu este că voi ajunge la fundul asta.

Douglas Garrick m-a sunat. Îmi amintesc atât de clar. Am ridicat telefonul și mi-a spus că caută o menajeră care să facă curățenie, spălătorie, gătit ușor și comisioane aleatorii. Nu a menționat anunțul, sau cel puțin nu cred că a făcut-o, dar la momentul respectiv, am presupus doar că de aceea suna. La urma urmei, nu exista alt motiv.

Cum a primit numărul meu dacă nu era din anunț?

Totul îmi dă o senzație de rău. Încă am senzația că cineva mă urmărește, deși Xavier ar fi fost în închisoare. Și acea Mazda neagră era parcată în fața clădirii în care a intrat Douglas cu amanta lui. Douglas avea numărul meu cumva, deși anunțul nu a fost niciodată live.

El știa cine sunt.

Stau acolo, pe stradă, în fața unei pizzerii. Aroma tentantă a sosului de roșii, a grăsimii și a brânzei topite îmi invadează nările, dar doar îmi face rău la stomac. Scanez strada din fața mea, căutând ceva suspect.

Nu-l văd pe Douglas. Nu-l văd pe Xavier.

Dar cineva este acolo. Cineva ma priveste. Sunt absolut sigur de asta.

Îmi scot din nou telefonul. Există un mesaj acolo de la Douglas care confirmă că voi veni în seara asta să fac curățenie, chiar dacă am fost acolo doar cu două zile mai devreme și sunt sigur că casa este încă aproape impecată. De obicei, îi răspund un mesaj, dar acum mă uit la ecran. Înainte să mă pot ghici, dau clic pe numărul lui pentru a-l suna.

Pe măsură ce apelul se conectează și începe să sune, un telefon sună chiar în spatele meu. Îmi scade stomacul.

Mă învârt, dar telefonul care sună pare să aparțină unei adolescente. Ea preia apelul și o aud țipând „O, Doamne!” în telefon când trece pe lângă mine. Doamne, sunt supărat.

"Buna ziua? Millie?”

Este vocea lui Douglas pe cealaltă linie. Nu stă la doi metri în spatele meu. Oriunde ar fi el, sună mult mai liniștit decât strada aglomerată pe care mă aflu. "Oh, salut."

"Totul este bine? Mai vii în seara asta să faci curățenie?”

„Da...” Mă înjuram pentru că nu am pregătit o poveste înainte de a suna. Eram impulsiv. „Tocmai lucram la CV-ul meu și aveam o întrebare rapidă pentru tine.”

„Nu ne părăsești, nu?” Există o notă de umor în vocea lui, dar și ceva întunecat persistă sub suprafață. „Sigur sper că nu.”

„Nu, cu siguranță nu. Am vrut doar să iau ceva de lucru în plus și mă întrebam, de unde ai auzit de mine? Cum ai primit numărul meu când m-ai sunat?

Se gândește o clipă. — De fapt, Wendy mi-a dat numărul tău.

„Wendy? Sotia ta?"

— Cunoști o altă Wendy? El chicotește. „Mi-a spus că un prieten i-a dat numărul tău și a spus că ești foarte bun.”

„A spus ce prietenă?”

"Nu." Acum vocea lui a căpătat un aspect ușor defensiv. „V-am oferit destule informații aici. Vă rog să nu o deranjați pe Wendy în privința asta.”

„Desigur că nu”, spun eu. "Multumesc foarte mult pentru informatie. Și cu siguranță voi veni în seara asta.”

Voi veni în seara asta. Dar dacă crede că n-o să o întreb pe Wendy despre asta, mai are ceva în așteptare.

DOUĂZECI ȘI TREI

În această seară, mă prezint la penthouse cu brațul plin de curățătorie. Toate îi aparțin lui Douglas Garrick. Îmi iau patru costume, fiecare dintre ele probabil costă mai mult decât câștig într-un an. Dacă m-aș descurca și aș încerca să le vând pe cont propriu, probabil că aș curăța. Dar nu merită. Deja sunt îngrozit de Douglas și ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l enervez pe mine.

Deși ceea ce sunt pe cale să fac astăzi poate servi foarte bine acestui scop.

Când intru în sufragerie cu curățătoria pe braț, casa tace. Wendy este probabil la etaj și, probabil, Douglas lucrează până târziu sau cu amanta lui. Duc curățătoria la etajul al doilea, lovirea pantofilor mei împotriva fiecărei trepte răsunând în tot penthouse-ul. Am făcut curățenie în case mult mai mari decât aceasta, dar nu am fost niciodată într-una care pare să aibă ecouri atât de puternice. Mă întreb dacă are legătură cu vechimea clădirii.

Nu este de mirare că ușa camerei de oaspeți este închisă. Iau curățătoria chimică și o aduc în dormitorul matrimonial. Închid costumele lui Douglas, dar gândul meu este la femeia închisă în camera de oaspeți. Sunt hotărât să vorbesc cu ea astăzi.

Așa că, de îndată ce pun costumele deoparte, mă strec pe hol până în dormitorul de oaspeți.

Din anumite motive, luminile de pe hol nu se aprind. L-am întrebat o dată pe Douglas despre asta și mi-a menționat un fel de problemă de cablare. A bolborosit ceva despre repararea, dar acele lumini au fost nefuncționale tot timpul cât am lucrat aici. Pe lângă faptul că arhitectura este atât de veche, lipsa luminilor de la etajul doi îi conferă o senzație înfiorătoare.

Mă opresc în fața dormitorului de oaspeți. Covorul de sub picioarele mele este curat – am curățat tot sângele din baie și am îndepărtat petele de pe covor folosind peroxid de hidrogen. Nu există niciun semn că sângele lui Wendy a picurat vreodată pe tot covorul. Și Douglas nu știe că eu știu.

Ridic mâna, gata să bat la uşă, şi un fior mă străbate. Nu pot să nu-mi amintesc avertismentul lui Wendy ultima dată când am vorbit cu ea:

Dacă știi ce este bine pentru tine, trebuie să închizi această ușă și să pleci de aici.

Îmi înghit îndoielile. Nu, nu plec niciodată. Cu o hotărâre reînnoită, bat cu pumnul în uşă.

Sunt pe deplin pregătit să o implor să deschidă din nou, dar de data aceasta, aud pași în spatele ușii. O clipă mai târziu, ușa se deschide. Încă o dată, mă uit la fața învinețită a lui Wendy, deși, desigur, arată mai bine decât în urmă cu câteva zile.

"Ce este?" Există un ton de resemnare în vocea ei. „Am încercat să dorm."

Ochii mei coboară spre cămașa ei de noapte galben pal, care, din fericire, nu pare să aibă sânge pe ea de data aceasta. „Este o cămașă de noapte frumoasă. Dorm întotdeauna în tricoul meu Mets."

Își încrucișează brațele pe piept. — Asta m-ai trezit să-mi spui?

„Nu, nu… nu este. Adevărul este că trebuie să te întreb ceva."

Wendy se schimbă între papuci. Nu mi-am dat seama până acum cât de slabă este. Femeia este de-a dreptul slăbită. Presupun că ar putea fi de la boala ei, dar nu știu dacă am mai văzut vreodată o femeie atât de slabă. Oasele ei ies dureroase, iar când își trage cămașa de noapte, pot distinge fiecare os din mâna ei cu vene albastre. Ochii ei arată enorm pe fața ei subțire. "Ce vrei?"

„Vreau să știu cum ai primit numărul meu."

Se joacă cu o șuviță din părul ei castaniu și recunosc brățara care atârnă de încheietura mâinii. Este același pe care Douglas i-a dat-o recent cadou. "Ce vrei să spui?"

„Douglas mi-a spus că i-ai dat numărul meu de telefon să mă sune pentru munca de curățenie. Dar cum ai luat numărul meu?"

„Ai pus un anunț, nu-i așa? Așa trebuie să fiu cum am prins-o." Ea scoase un oftat lung. „Acum, dacă nu te superi, mă duc înapoi în pat. A fost o zi lungă."

„De fapt, am aflat că anunțul nu a fost niciodată live. Deci, așa cum am spus, cum ai obținut numărul meu?"

Aproape că văd roțile de viteză învârtindu-se în creierul lui Wendy. Înainte ca ea să poată inventa o altă minciună, i-am întrerupt-o: „Spune-mi adevărul".

Wendy își lasă ochii în jos. "Vă rog. Nu vreau să fac asta. Lasă-o în pace."

„Spune-mi", spun printre dinți.

„De ce nu vei face niciodată ceea ce îți cer?" Ea își ridică mâinile.

"Amenda. Am primit numărul tău de la Ginger Howell.

Și acum simt că cineva tocmai m-a lovit cu pumnul. Știu cine este Ginger Howell, dar nu am mai văzut-o de ani de zile. Doi ani, mai exact. A fost una dintre ultimele femei pentru care am lucrat înainte ca Enzo să plece în Italia. Am găsit-o un avocat care era dispus să lucreze în regim de urgență pentru a o ajuta să divorțeze de monstrul ei soț. S-a luptat cu dinți și unghii, iar noi eram pe punctul de a încerca să-i luăm un nou pașaport și un act de identitate, dar în cele din urmă i-a dat drumul.

Sper că se descurcă bine. Ginger părea o persoană drăguță. Nu merita ceea ce i-a făcut soțul ei.

Dar dacă Wendy a auzit despre mine de la Ginger, atunci...

— De ce i-ai spus lui Douglas să mă sune, Wendy? Spun. Ea începe să deschidă gura, iar eu adaug: „Vreau să-mi spui adevăratul motiv”.

Ea tot nu se uită la mine, ci se uită în jos la covor. „Cred că știi de ce.”

Un sunet surd răsună în ceafă. Am bănuit în momentul în care am intrat aici că ceva era ciudat în casa asta. Dar de fiecare dată când încercam să iau legătura cu Wendy, ea nu părea interesată să vorbească cu mine.

„Mi-am rupt încheietura”, spune ea cu amărăciune. „M-a împins în jos și s-a rupt, dar când l-am văzut pe doctor, nu a plecat din cameră. A trebuit să le spun că am alunecat pe niște gheață și am căzut. Acesta este singurul motiv pentru care m-a lăsat să primesc ajutor pentru casă – altfel nu permite nimănui să intre aici.

Mâinile îmi strâng pumnii. „De ce nu ai spus nimic?”

— Pentru că a fost o idee stupidă să te aduc aici. Ochii ei injectați de sânge se umplu de lacrimi. „Eram disperată, dar odată ce te-am văzut, am știut că nu mai pot trece. Nu-l cunoști pe Douglas. Nu știi cum este el. A scăpa de el nu este o opțiune.”

„Te înșeli”, spun eu.

Își aruncă capul pe spate și scoate un râs cu tentă acidulată. „Nu ai idee despre ce vorbești. Douglas este peste tot. El vede totul.”

Mă gândesc la toate momentele de pe stradă când simțeam că cineva mă urmărește. „Ne vede chiar acum? Ascultă această conversație?”

„Eu... nu știu.” Ochii ei se aruncă în jurul holului. „Nu am reușit să găsesc camere în casă, dar asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Douglas are acces la tehnologie pe care nu ne-o putem imagina. E un geniu, știi.” Râsul ei este trist de data asta. „Obișnuiam să găsesc atât de atractiv la el.”

„Totuși merită încercat.”

Obrajii ei învinețiți se colorează ușor. „Nu înțelegi. Ar cheltui fiecare bănuț pe care îl are pentru a mă găsi.”

Are dreptate – și Douglas are o mulțime de bănuți de cheltuit. Cu un soț ca Douglas, evadarea ar fi dificilă – într-adevăr nu am idee de ce este capabil. Și nu știu dacă o pot ajuta. Mai ales că nu am resursele pe care le avea Enzo... nu am „un tip” pentru toate. De aceea am jurat că voi renunța la această viață și mă voi concentra pe obținerea unei diplome de facultate, astfel încât să pot ajuta femeile într-un mod care să nu implice încălcarea legii. Dar fiecare moleculă din corpul meu strigă că trebuie să încerc să ajut această femeie – acum.

N-aș trece niciodată pe lângă un bărbat într-un metrou care să aibă nevoie de ajutor. Sau o femeie care a fost înjunghiată până la moarte la fereastra mea. Nu pot permite ca asta să se întâmple sub nasul meu.

"Ai niste bani?" Întreb. „Numerar, adică?”

Ea dă din cap ezitant. „Am vândut încet unele dintre bijuteriile mele. Am atât de mult – de fiecare dată când mă lovește, îmi cumpără ceva nou și scump. Am niște bani ascunși într-un loc unde nu cred că îi va găsi. Nu va dura mult, dar poate suficient.”

Mintea mea se năpustește. „Ai prieteni care te pot ajuta? Prieteni despre care poate nu știe? De la liceu sau facultate sau...?”

„Te rog, încetează”, croncă ea. „Se pare că nu înțelegi ce încerc să-ți spun. Douglas este extrem de periculos. Nu poți subestima acest om. Dacă încerci să mă ajuți, nu va funcționa și... și o să-ți pară rău. Aveţi încredere în mine."

— Dar, Wendy...

„Nu pot, bine?”

Se uită în jos la brățara de la încheietura mâinii stângi – îmi amintesc cât de mândru era Douglas când mi-a arătat-o. O privire sălbatică în ochii ei, bâjbâie cu clema până când îi scapă de la încheietura mâinii înguste.

„Urăsc cadourile pe care mi le oferă.” Vocea ei picură de venin. „Abia mă pot uita la ele, dar se așteaptă să le port.”

Ea strânge brățara în pumn, apoi întinde mâna și mă apucă de mână. Îmi apăsă brăţara în palmă. „Scoate asta din ochi. nici nu mai pot sa ma uit la el. Dacă întreabă, eu... îi voi spune că l-am pierdut.”

Deschid mâna să mă uit la brățara mică. Mă întreb dacă este pătat de sângele ei. — Nu pot suporta asta, Wendy.

„Atunci aruncă-l afară”, scuipă ea. „Nu o mai vreau în casa mea. Mai

ales după ce a scris pe el.”

Aduc brățara mai aproape de față pentru a examina inscripția. Am citit literele minuscule:

Spre W, ești a mea pentru totdeauna, iubire D

„A lui pentru totdeauna”, spune ea cu amărăciune. „Proprietatea lui.”

Mesajul este inconfundabil.

„Te rog lasă-mă să te ajut.” O prind de încheietura mâinii, uitând că ar putea fi cea ruptă. Ea tresări și i-am dat drumul. „Voi face orice este nevoie. Nu mi-e frică de soțul tău. Putem găsi o cale de ieșire din asta.”

Și apoi o văd în ochii ei. O licărire de ezitare. De speranta. Durează doar o fracțiune de secundă, dar există. Femeia asta este disperată.

„Nu”, spune ea hotărât. „Și acum trebuie să pleci.”

Înainte să mai scot un cuvânt, ea îmi trântește ușa în față.

Wendy Garrick este absolut îngrozită de soțul ei – și mi-e și mie frică de bărbat. Dar după toți acești ani, am învățat să nu las frica să mă controleze. L-am doborât pe Xavier. Am doborât bărbați care sunt la fel de puternici ca Douglas. Nu-mi pasă ce spune Wendy. Mă descurc cu el.

DOUĂZECIȘIPATRU

Dacă aș avea un nichel pentru fiecare dată când un motociclist aproape că mă tunde pe pista de biciclete în timp ce traversam strada, nu ar fi trebuit să lucrez pentru familia Garrick. În timp ce traversez strada pentru a ajunge la blocul familiei Garrick, un motociclist fără cască și care ține un telefon mobil la ureche vine la câțiva milimetri de când m-a trimis la spital. De ce sunt întotdeauna motocicliștii pe telefoane mobile care nu au nici căști? Este ca o regulă.

Chiar înainte să ajung la intrarea în clădire, telefonul îmi sună în poșetă. Ezit, gândindu-mă să-l las pe mesageria vocală. Apoi îmi bag în geantă și o scot. Numele lui Brock este pe ecran. Acum sunt și mai tentat să-l las pe mesageria vocală. Nu vreau să mai am o conversație cu el despre motivul pentru care nu mă pot muta cu el. Sau cum îi place să spună, nu mă voi muta cu el.

În cele din urmă, oft și apăs pe butonul verde de pe telefon pentru a accepta apelul. „Hei”, spun eu.

„Bună, Millie”, spune el. „Ești treaz la cină diseară?”

„Probabil o să fiu târziu la soții Garrick în seara asta”, îi spun, ceea ce nu este în întregime o minciună.

"Oh."

Mă întreb câte invitații la cină va trebui să refuz înainte ca el să nu mai întrebe. Și nu vreau asta. Îmi place foarte mult Brock, chiar dacă s-ar putea să nu-l iubesc încă. nu vreau sa-l pierd.

„Ascultă”, spun, „Douglas pleacă pentru câteva zile începând de mâine, așa că nu au nevoie de mine să gătesc. Dacă luăm cina mâine seară?”

"Bine." Vocea lui sună puțin ciudat. „De asemenea, când luăm cina, cred că trebuie să avem o discuție.”

Am scos un râs sugrumat. „Asta nu sună bine.”

„Eu doar...” El își drese glasul. „Îmi place mult de tine, Millie. Trebuie doar să discutăm unde mă aflu.”

„Stai bine.”

„Eu?”

nu stiu ce sa spun. Dar are dreptate. Eu și Brock trebuie să avem o

discuție. Mai devreme decât mai târziu. Trebuie să-i spun totul despre trecutul meu, iar apoi el poate decide dacă vrea să meargă mai departe. Aș vrea să cred că este un tip suficient de decent încât să nu se sperie de un deceniu de închisoare, dar îmi tot imaginez expresia de pe chipul lui când îi spun. Și nu este unul al fericirii.

„Bine”, spun eu. „Putem avea o discuție.”

„Ne întâlnim în apartamentul meu la șapte?”

"Sigur."

Există o pauză pe cealaltă linie și aproape că mi-e teamă că o să-mi spună că mă iubește din nou, dar, în schimb, spune: „Ne vedem mâine”.

După ce închidem, mă uit o clipă la ecranul telefonului meu. Dacă l-aș suna înapoi chiar acum și i-aș spune totul? Doar smulgeți produsul imediat. Și atunci n-ar fi trebuit să aștept și să țin în jur acel sentiment rău din stomac pentru o altă zi.

Nu, nu o pot face. Va trebui să fie mâine.

Continui spre bloc, cu o senzație grea în stomac. Portarul se grăbește să-mi țină ușa deschisă și, în timp ce o face, îmi face cu ochiul.

Mi se pare un pic ciudat. Tipul este cu cel puțin treizeci de ani mai mare cu mine. Încearcă să mă lovească? Pentru o clipă, încerc să-mi amintesc dacă l-am mai observat făcându-mi cu ochiul la mine, dar apoi mi-am scos asta din cap. Un portar înfiorător este cea mai mică dintre problemele mele.

Când angrenajele se opresc la etajul douăzeci și ușile spre penthouse se deschid, aproape că sar din piele. În toate momentele în care am venit aici în ultimele luni, acesta este ceva ce nu am mai văzut până acum. Și este suficient să-mi deschidă falca.

Wendy stă în fața ușii liftului penthouse-ului – a ieșit din dormitor. Și se uită la mine cu ochii ei mari, verzi.

„Trebuie să vorbim”, spune ea.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Wendy mă prinde de braț și mă trage spre canapea. Având în vedere cât de slabă este, este puternică. Cumva, nu sunt complet surprins.

Mă așez pe canapea și ea se așează lângă mine, netezindu-și cămașa de noapte peste genunchii ei osoși. Vânătăile de pe fața ei arată mult mai bine, dar ochii ei sunt la fel de injectați de sânge ca ultima dată când am văzut-o.

„Ai spus că ești dispus să mă ajuți”, spune ea. „Ai vrut să spui serios?”

„Bineînțeles că am vorbit serios!”

Cel mai mic zâmbet îi atinge buzele. Îmi dau seama în acest moment că Wendy este foarte drăguță. Între cât de irosit arată corpul ei și vânătăile ei, nu observasem asta până acum. „Am urmat sfatul tău.”

"Sfatul meu?"

„După ce ai plecat”, spune ea, „m-am gândit să mă sinucid.”

trag aer în piept. „Nu ăsta a fost sfatul pe care ți l-am dat.”

„Știu”, spune ea repede. „Dar totul se simțea atât de lipsit de speranță. Când l-am pus pe Douglas să te angajeze, a fost ca ultima mea barcă de salvare din această situație teribilă. Și când te-am trimis, mi s-a părut că nu era nicio posibilitate să scapi de el. Așa că m-am dus la baie și m-am gândit să-mi tai încheieturile.”

„O, Doamne, Wendy…”

„Dar nu am făcut-o.” Își îndreptă maxilarul. „Pentru că, pentru o dată, nu m-am simțit cu totul singur. Și mi-am amintit ce ai spus despre a lua legătura cu cineva pe care Douglas nu-l cunoaște. Cineva din trecutul meu pe care nu l-a întâlnit niciodată. Și mi-am amintit de vechea mea prietenă de la facultate, Fiona. Ea a fost una dintre cele mai bune prietene ale mele și nu am mai vorbit de mulți ani și nu am avut niciun contact cu ea prin intermediul rețelelor sociale.”

Ridic sprâncenele spre ea. — Deci ai de gând să încerci s-o găsești?

"Deja am făcut." Obrajii palizi ai lui Wendy devin de obicei roz. „Am găsit numărul ei de telefon sunând o altă prietenă de la facultate – și, desigur, i-am jurat să păstreze secretul – și în această dimineață, Fiona și cu mine am vorbit ore întregi. Are o fermă chiar lângă Potsdam, în nordul statului New York. Ea este în mare parte în afara rețelei, cu excepția telefonului ei fix. I-

am spus totul despre situația mea și mi-a spus că pot sta cu ea atâta timp cât am nevoie.”

Deși aplaud inițiativa ei, asta nu îi va rezolva problema. Chiar dacă nu o găsește acolo, ea nu poate rămâne ascunsă în statul New York pentru totdeauna. Nici măcar nu va avea o modalitate de a obține un loc de muncă fără niciun fel de identitate sau număr de securitate socială. Cu asta ajuta Enzo. Cu genul de resurse pe care le are Douglas, o va găsi într-o clipă când își va folosi numele adevărat. De asemenea, am învățat din experiență că nu are rost să merg la polițiști când vine vorba de acești oameni incredibil de bogați și puternici – ei știu să ungă palmele potrivite.

„Știu că nu este o soluție permanentă”, recunoaște ea. "Dar este în regulă. Dacă aș putea să stau acolo puțin și să-mi dau seama următoarea mișcare. Poate găsesc un avocat care să mă ajute să navighez în sistem în timp ce sunt ascuns de el. Sau poate găsesc pe cineva care să mă ajute să o iau de la capăt.” Ea respiră tremurând. „Important este că nu voi mai fi cu el. Și nu va putea ajunge la mine.”

„Este uimitor, Wendy”, spun eu. Și vreau să spun serios, chiar dacă sunt pe cale să pierd un loc de muncă foarte profitabil. Am salvat acea brățară pe care mi-a forțat-o zilele trecute și, probabil, aș putea să o iau pentru o chirie de o lună. În plus, am impresia că, după ce conversația mea se va întâmpla cu Brock mâine, s-ar putea să ne mutăm împreună. (Sau despărțirea pentru totdeauna. Una sau alta.)

„Dar aici este chestia”, spune Wendy, „am nevoie de ajutorul tău”.

"Desigur! Orice ai nevoie."

„Este ceva cam mare”, spune ea. — Dar te voi despăgubi.

"Orice."

„Am nevoie de o plimbare.” Mâna îi tremură ușor în timp ce își trage gulerul. „Planul meu este că, când Douglas pleacă mâine din oraș, eu voi decola atunci. Va trece prin toată țara, așa că, chiar dacă va înțelege că eu sunt plecat, nu va putea face nimic în privința asta – oricum nu imediat.

"Bine…"

„Fiona spune că poate să mă ia dacă reușesc să ajung la Albany”, spune ea. „Nu își poate părăsi ferma toată ziua. Așa că am nevoie de o plimbare până la Albany. Aș închiria o mașină, dar va trebui să le dau actul meu de identitate și...

— O voi face, o întrerup eu. „Voi închiria mașina. O să te conduc la Albany — nicio problemă.

— Mulțumesc, Millie. Ea îmi strânge mâinile în ale ei. „Promit că îți voi da banii în numerar. Nu știi cât de mult apreciez asta.”

„Nu vă faceți griji pentru bani”, spun eu, deși sunt foarte îngrijorat de bani în general. „Ai nevoie de ea mai mult decât mine.”

Wendy își aruncă brațele în jurul meu și abia atunci simt cât de fragil este corpul ei cu adevărat. Aș putea să o zdrobesc dacă o îmbrățișez puțin prea tare.

Când se îndepărtează, sunt lacrimi în ochi. „Trebuie să știi că dacă mă ajuți, te pui în pericol.”

"Inteleg asta."

„Nu, nu faci.” Își linge buzele ușor crăpate. „Douglas este un om extrem de periculos și vă spun că va face tot ce este necesar pentru a mă găsi și a mă aduce înapoi la el. Tot ce este nevoie."

„Nu mi-e frică”, îi spun.

Dar în ceafă, există o voce care îmi spune că poate ar trebui să mă sperii. Că ar fi o greșeală gravă să-l subestimezi pe Douglas Garrick.

DOUAZECI SI SASE

A doua zi dimineață, închiriez o mașină.

Chiar dacă i-am spus că nu trebuie, Wendy mi-a dat valoarea în numerar a chiriei, dar îmi voi folosi cardul de credit pentru a închiria mașina. Nu vreau ca această închiriere să fie conectată la ea în vreun fel.

Desigur, există o șansă rezonabilă ca Douglas Garrick să bănuiască că am ceva de-a face cu dispariția soției sale. Dar nu o voi da niciodată, niciodată. Chiar dacă mă tortureză, ceea ce sincer nu l-aș trece pe lângă el. Un bărbat care ar putea face asta în fața soției sale este capabil de orice.

„Bună ziua, bine ați venit la Happy Car Rental”, ciripește o fată de la recepție, care nu pare suficient de bătrână pentru a închiria ea însăși o mașină. "Cu ce vă pot ajuta?"

„Am rezervat un Ford Focus gri”, îi spun. „Am pus rezervarea online.”

Fata îmi scrie informațiile în computer în timp ce îmi bat cu degetele pe birou. În timp ce stau la tejghea, nu mă pot abține să nu observ o senzație de înțepătură în ceafa. Ca și cum cineva mă urmărește. Din nou.

Mă întorc. Fața magazinului de la locul de închiriere a mașinilor este toate vitrine de la sol până în tavan, așa că cineva ar putea să se uite cu ușurință înăuntru. Aproape că mă aștept să văd un bărbat cu fața lipită de geam, privindu-mă la mine. Dar nu e nimeni.

Tremur involuntar. Potrivit doamnei Randall, Xavier Marin este în închisoare. Fără cauțiune, mi-a spus ea – l-a evacuat. Așadar, de ce mai am senzația ca și cum cineva mă urmărește? Și aceasta nu este prima dată. M-am simțit așa de cel puțin o jumătate de duzină de ori de când Xavier a fost arestat.

Adevărul este că nu știu cine m-a urmărit în tot acest timp. Și dacă într-adevăr Douglas Garrick este cel care mă urmărește prin oraș? Nu prea are sens, pentru că am simțit acești ochi în spatele meu chiar înainte de a începe să lucrez pentru el. Dar nu pot ignora posibilitatea. El este cel pe care l-am văzut când eram la restaurantul ăla în aer liber.

Dacă Douglas știe exact ce facem? Ce se întâmplă dacă el e acolo, se uită?

„Deci am mașina ta”, spune fata. „Este Hyundai roșu.”

— Nu, spun eu nerăbdătoare. „Am făcut o rezervare pentru un Ford Focus gri.” A fi anonim și a nu atrage atenția asupra noastră este cheia. Am aflat asta de la Enzo.

„Nu știu ce să-ți spun. Aici scrie Hyundai roșu. Nu avem un Ford Focus gri în inventar acum.”

"Asta este de necrezut. Am făcut o rezervare și nici măcar nu ai lucrul pe care l-am rezervat?”

Ea ridică din umeri neputincioasă. Nici măcar nu este prima dată când mi se întâmplă asta. Ce rost are să faci o rezervare dacă ei oferă doar lucrul pe care l-ai rezervat? „Nu vreau o mașină roșie”, spun eu strâns. „Ce zici de un Hyundai gri?”

Ea scutură din cap. „Suntem fără sedanuri. Vă pot închiria un Honda CRV gri.”

Petrec un moment dezbatând dacă un SUV ar ieși în evidență mai mult decât un sedan roșu. În cele din urmă, sunt de acord cu Hyundai roșu. Sincer, vreau doar să plec de aici. Scopul acestei călătorii este de a o scoate pe Wendy din oraș, dar nu cred că ar fi atât de rău să plec eu din oraș.

DOUAZECI SI SAPTE

Va dura aproximativ cinci ore cu mașina până la destinația noastră, ținând cont de trafic. Sau cel puțin, asta îmi spune GPS-ul meu.

Planul nostru este să găsim un motel ieftin pe marginea autostrăzii când ne apropiem de Albany. O voi lăsa pe Wendy acolo să-și petreacă noaptea, apoi Fiona o va lua a doua zi dimineața. Ea aduce suficiente haine pentru a rezista câteva săptămâni și suficienți bani pentru a rezista câteva luni.

Douglas nu o va găsi niciodată.

Îmi parchez Hyundai-ul meu roșu, care este dureros de vizibil, la un bloc distanță de clădire, așa că portarul care îmi tot face cu ochiul nu-i va raporta lui Douglas că soția lui a urcat într-un sedan roșu cu menajera lui. Mașina este atât de ridicol de roșie, parcă aș conduce o mașină de pompieri. Dar nu pot face nimic acum.

În timp ce aștept în mașină ca Wendy să se materializeze, sosește un mesaj text de la Douglas pe telefonul meu:

Vei veni în seara asta?

Douglas mi-a cerut să fac curățenie cât timp este plecat. Am fost de acord să o fac și nu mă surprinde că el continuă să-mi monitorizeze și să confirme programul meu de curățenie, deși pleacă din oraș. Mă neliniștește puțin, având în vedere că va veni acasă pentru a afla că soția lui a dispărut. Dar în interesul de a încerca să pretind că lucrurile sunt cât se poate de normale, răspund un mesaj:

Voi fi acolo.

Desigur, nu voi fi acolo. Îi voi transporta soția într-un loc sigur.

În ciuda supărării mele din cauza confuziei de la locul de închiriere a mașinii și a drumului lung în fața mea, trebuie să zâmbesc în sinea mea. Wendy pleacă în sfârșit din Douglas. Aceasta este ceea ce obișnuiam să găsească atât de plină de satisfacții. Și de aceea am decis să iau o diplomă în asistență socială. Ceea ce vreau este să-mi petrec viața ajutând astfel de oameni.

În oglinda retrovizoare, o văd pe Wendy venind pe stradă ducând două bagaje. Are părul prins pe spate într-o coadă simplă, o pereche de ochelari de soare întunecați sunt cocoțați pe nas și este îmbrăcată într-un hanorac confortabil și blugi albaștri.

Cobor din mașină să-i ajut bagajul în portbagaj. Ea mă radia absolut. „Am uitat cât de comozi sunt blugii”, comentează ea.

„Nu porți blugi?”

„Douglas îi urăște.” Ea strânge nasul. „De aceea tot ce aduc cu mine sunt blugi!”

Râd în timp ce îi arunc bagajele în portbagaj. Ne urcăm amândoi în mașină, pornesc GPS-ul și pornim la drum. Nu am mai fost la volan de câțiva ani și mă simt bine să conduc din nou. Bineînțeles, conducerea în oraș este super stresantă, dar în curând voi intra pe autostradă și asta va fi lină, cel puțin până când vom ajunge la traficul în orele de vârf.

— Deci Douglas nu bănuia nimic? o intreb pe Wendy.

Își împinge ochelarii de soare pe puntea nasului. "Eu nu cred acest lucru. A intrat să-și ia rămas bun înainte să plece, iar eu m-am prefăcut că dorm în pat. Se uită în jos la ceas. „Și chiar acum, probabil că se urcă într-un avion spre Los Angeles.”

"Bun."

Ea își ridică ochelarii de soare să mă privească. — N-ai spus nimănui despre toate astea, nu-i așa?

"Absolut nu. Nici un suflet.”

Pare ușurată. „Abia aștept să plec de aici. Cu greu am putut nici măcar să dorm noaptea trecută.”

"Nu vă faceți griji. Sunt un șofer super rapid. Vom fi la motel înainte să știi.”

În timp ce spun asta, mă opresc zgomotos la un semafor roșu, ratând de puțin un pieton, care îmi dă cu bunăvoință degetul. Bine, trebuie să ajungem repede acolo, dar mai important, trebuie să ajungem acolo dintr-o bucată.

În timp ce aștept ca lumina să se schimbe, mă uit în oglinda retrovizoare și nu pot să nu observ o mașină în spatele meu. Este un sedan negru.

Și are un far dreapta față crăpat.

Sau a ramas? Întins gâtul să mă uit în spatele meu, pentru că mereu mă confund în stânga și în dreapta în oglindă. Nu, cu siguranță este un far dreapta față crăpat.

Îmi înclin mai mult gâtul pentru a vedea grila din față, care are un mic

cerc pe ea, care este sigla Mazda. Inima mea se scufundă. Este o Mazda neagră cu farul din față dreapta crăpat. Aceeași mașină pe care am văzut-o de mai multe ori în ultimele două luni.

Încerc să văd o privire asupra plăcuței de înmatriculare, dar înainte să pot desluși ceva clar, în spatele meu se aude un sunet de claxon. Bine, trebuie să încep să mă mișc din nou înainte ca cineva să scoată o armă și să mă împuște.

"Te simți bine?" Fruntea lui Wendy este strânsă deasupra ochelarilor de soare. "Ce s-a întâmplat?"

Mă dezbat cât de mult ar trebui să-i spun. Nu am cum să pot să văd bine acea plăcuță de înmatriculare în timp ce conduc, dar, în același timp, ea este deja extrem de nervoasă. Nu vreau să o sperii și să-i spun că cred că cineva ar putea să mă urmărească.

Mai ales dacă acel cineva este soțul ei.

Nu trebuie să fie Douglas. În ciuda a ceea ce a spus doamna Randall, este absolut posibil ca Xavier Marin să fi ieșit din închisoare. Și acum mă chinuie.

Dar asta nu prea are sens. Indiferent dacă este sau nu în închisoare, Xavier are cu siguranță propriile sale probleme chiar acum. Nu își va pierde timpul urmându-mă în Manhattan și cu siguranță nu până la Albany.

În timp ce mă îndrept spre autostradă, încerc să conduc creativ. Țin Mazda la vedere când schimb benzile, încercând să văd dacă va schimba benzile cu mine. Nu întotdeauna, dar de fiecare dată când mă privesc în oglinzile mele, este în spatele meu. Și la un moment dat am reușit să prind primele trei personaje ale plăcuței de înmatriculare: 58F.

Aceleași personaje ale mașinii care mă urmăresc în jur.

„Millie!” Wendy gâfâie, în timp ce aproape trântesc un SUV verde. "Incetineste te rog! Nu vreau să am un accident.”

„Îmi pare rău”, mormăi eu. „A trecut puțin timp de când nu am fost la volan.”

Ajungem în sfârșit la unitatea FDR și am un ochi pe oglinda retrovizoare. Mazda neagră a fost în spatele meu tot timpul. Și va fi mult mai ușor pentru mașină să mă urmeze în continuare când sunt pe autostradă. Nu am atins încă traficul în orele de vârf, așa că benzile ar trebui să fie larg deschise.

Dar asta înseamnă și că pot merge cât de repede vreau și să-l evit.

Când ajung pe FDR, pun piciorul pe gaz, pregătindu-mă să-l trag. Să

vedem dacă acea bătrână Mazda poate face optzeci. Dar apoi îmi verific oglinda retrovizoare.

Mazda a dispărut. Nu s-a întors pe autostradă cu mine.

Am dat o răsuflare, simultan uşurată şi confuză. Eram sigur că mașina mă urmărea. Mi-aș fi pariat viața pe asta. Dar se pare că totul a fost doar o coincidență. Nimeni nu mă urmărește.

Totul va fi bine.

DOUĂZECI ȘI OPT

„Să ne oprim pentru McDonald's", sugerează Wendy.

Ea este obscen încântată de ideea de a lua fast-food. Aproximativ cincizeci la sută din dieta mea constă în mâncare fast-food, așa că nu sunt la fel de entuziasmat. Dar Douglas este strict cu privire la ceea ce poate și ce nu poate mânca Wendy, deși mi-e teamă că este atât de slabă și lipsită de produse grase, încât dacă mănâncă măcar un prajit McDonald's, s-ar putea să o omoare.

Din fericire, un semn apare pe marginea autostrăzii, cu sigla McDonald's afișată vizibil. Așa că cobor la următoarea ieșire. Aș putea folosi niște benzină oricum.

Trag în parcarea McDonald's și ochii lui Wendy se luminează. Când își deschide ușa, mirosul prăjitului îmi invadează nările. Sunt pe cale să o urmăresc afară din mașină când îmi sună telefonul. Mă apuc de el și stomacul meu se scufundă când numele lui Brock apare pe ecran.

Oh, nu, am fost atât de prins să o salvez pe Wendy, încât am uitat complet să ne anulez cina. Cum aș fi putut să-i fac asta din nou? Sunt atât de nebun după Brock. De ce tot sabotez relația noastră?

Uneori mă întreb dacă o fac intenționat. Ca să mă părăsească acum, înainte de a fi nevoit să-i spun adevărul despre mine și el mă părăsește pentru un motiv care va doare mult mai mult.

„Du-te înainte", strig eu. „Ne întâlnim acolo."

Aceasta nu va fi o conversație rapidă. Sau poate va fi foarte rapid.

De îndată ce Wendy iese din mașină, preiau apelul. Nu este surprinzător, Brock sună puțin furios. "Unde ești? Credeam că vii aici la șapte.

„Hm", spun eu. „Am avut o schimbare de planuri."

„Bine, atunci când vei fi aici?"

Aș vrea să pot spune că sunt chiar după colț, dar realitatea este că sunt la câteva ore distanță. Și nu există o modalitate ușoară de a-i spune. „Nu cred că voi reuși în seara asta."

"De ce nu?"

Mai mult decât orice, aș vrea să-i pot spune. Ar fi o ușurare să împărtășesc asta cu cineva, dar Wendy mi-a jurat să păstrez secretul pe bună

dreptate. „Am de lucru. Studiu."

"Eşti serios?" Brock a trecut de la doar furios la total furios. „Millie, aveam planuri pentru seara asta. Și nu numai că nu ai apărut fără să-mi spui, dar acum ai niște scuze prostii pentru a studia?”

Nu știu de ce nu este o scuză valabilă. Ar putea avea nevoie să studiez în seara asta! „Ascultă, Brock…”

„Nu, ascultă”, mormăie el. „Am avut răbdare, dar am rămas fără răbdare. Trebuie să știu ce simți pentru mine și unde se duce toată această relație. Pentru că sunt pregătit pentru ceva mai mult și aș vrea să știu că nu-mi pierd timpul.”

Brock este atât de gata să se stabilească. Știu că este parțial legat de inima lui vagabondă și poate că o parte din ea este doar acea poftă de nedescris pentru ceva mai mult pe care atât de mulți oameni o primesc la treizeci de ani. El nu se încurcă. Trebuie fie să-l iau în serios, fie să-l eliberez. Este lucrul corect de făcut.

„Nu îți pierzi timpul”, murmur eu în telefon. "Iţi promit. Lucrurile sunt doar un pic nebunești pentru mine, dar jur că îmi pasă cu adevărat la tine.”

"Tu? Pentru că uneori nu sunt sigur că o faci.”

Știu ce caută. Și știu că am două opțiuni. Fie trebuie să-i spun ce vrea să audă, fie trebuie să o întrerup.

Și nu vreau să o rup. Chiar dacă nu vreau să spun ce vreau să spun, Brock este un tip foarte, foarte bun. Viața pe care mi-am imaginat-o cu el este ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Și nu vreau să-l pierd.

"Îmi pasă de tine." Respir adânc. "Te iubesc."

Aproape că aud bătaia din partea iubitului meu. „Și eu te iubesc, Millie. Eu într-adevăr."

„Și trebuie să avem o discuție.” Trebuie să-i spun totul despre mine, în curând. Nu suport să aștept să cadă celălalt pantof. Trebuie să spun totul și să mă asigur că el încă vrea să fie cu mine. „De îndată ce lucrurile se așează, bine? Săptămâna viitoare."

„Bine”, spune Brock, pentru că sunt destul de sigur că ar fi de acord cu orice acum. „Și dacă termini de studii, poate că am putea lua cina mâine? Și petrece noaptea la mine.”

Întotdeauna petrecem noaptea la el. Nici nu știu de ce s-a obosit să lase la mine o îmbrăcăminte de schimb și o sticlă cu pastilele lui. Dar, desigur, locul lui este mai frumos și mult mai convenabil. "Sigur."

„Te iubesc, Millie.”

Oh. Se pare că ne încheiem conversațiile în acest fel acum. "Și eu te iubesc."

Închid telefonul, încă nu mă simt grozav în legătură cu conversația. Încă mai am iubitul meu, dar pentru cât timp? Spune că mă iubește, dar uneori simt că abia știe cine sunt.

Dar poate că totul va fi bine. Poate că va afla adevărul despre mine și încă mă va iubi. Și încă putem fi împreună, să luăm casa aia din suburbii și să o umplem de copii împreună. Putem avea o viață normală, perfectă împreună.

Doar că bănuiesc cu tărie că asta nu mi s-ar putea întâmpla niciodată. Nu am fost niciodată normal sau perfect și a existat un singur bărbat în viața mea care a înțeles asta.

DOUAZECI SI NOUA

În cele mai bune circumstanțe, drumul ar fi durat trei până la patru ore. Cu trafic, sfârșește prin a-mi lua aproape cinci ore pe drum, apoi treizeci de minute în plus pentru când ne-am oprit la acel McDonald's – a meritat să văd eșarfa Wendy cu un sfert de liră și cartofi prăjiți medii. Acum mai trebuie să fac drumul înapoi, deși este după ora nouă, așa că drumurile ar trebui să fie măcar libere. Sunt sigur că o pot face în mai puțin de trei ore.

Când ne apropiem de Albany, ies de pe autostradă la o oprire care face reclamă la un motel. Se dovedește a fi exact ceea ce căutam – un loc ieftin, cu o lumină pâlpâitoare, publicând locuri libere. Camerele se deschid spre exterior, așa că Wendy nu va trebui să treacă printr-un hol pentru a ajunge la ele. Trag în parcarea puțin ocupată.

„Ei bine", spun eu, „iată-ne."

„Da…" Wendy și cu mine nu am vorbit prea mult în timpul călătoriei, mai ales ascultând muzică, iar acum panica crește în ochii ei. „Millie, poate că aceasta este o greșeală."

„Nu este o greșeală. Faci absolut ceea ce trebuie."

„El este mai inteligent decât mine." Ea își strânge mâinile împreună. „Douglas este un geniu și are o avere la dispoziție. O să mă găsească. Va verifica fiecare motel, iar tipul de la birou probabil îi va spune totul despre mine.

„Nu, nu va face", spun eu ferm. „Pentru că o să-ți rezerv camera, îți amintești? Nimeni nu te va vedea."

Wendy încă pare aproape în pragul unui atac de panică, dar respiră adânc de câteva ori și în cele din urmă dă din cap. „Bine, poate ai dreptate."

Wendy îmi dă niște bani din poșetă, iar eu cobor din mașină pentru a merge la biroul principal al motelului. Tipul de la recepție are peste douăzeci de ani, cu o barbă stufoasă și un telefon în mâna dreaptă și nu ar putea părea mai puțin încântat să lucreze în tura de cimitir.

„Bună", spun eu. „Aș dori să rezerv o cameră, vă rog."

Nu ridică privirea de pe telefon. „Identitate cu fotografie, vă rog."

Eram pregătită pentru această cerere, motiv pentru care nu i-am permis lui Wendy să-și facă propria rezervare. Dar încă mă simt în siguranță când

îmi predau permisul de conducere. Nu va fi introdus în sistem - probabil doar pe hard disk-ul acestui singur computer. Nu că Douglas m-ar căuta neapărat, dar nu se știe niciodată. Dacă este la fel de deștept pe cât crede Wendy, s-ar putea să le pună cap la cap.

Și dacă este adevărat, aș putea fi în pericol grav.

Din fericire, acceptă numerarul fără argumente și nu îmi cere cardul de credit. Aș fi trebuit să-mi predau cardul de credit dacă avea nevoie de el, dar se pare că putem trece peste asta fără a lăsa o urmă electronică.

„Camera 207.” Bărbatul ia o cheie de pe raftul din spatele lui. Aceasta este super-vechea școală. „Este în spate.”

— Grozav, spun eu.

Îmi face cu ochiul. „Știam că asta ai vrut.”

gemu în interior. Desigur, știam că nu există nicio șansă ca tipul ăsta să nu-și amintească de mine – o femeie singură care cere o cameră noaptea târziu – dar, să sperăm, nu face prea mult din asta. Poate va crede că fac trucuri acolo. Acesta este scopul.

Mă întorc în mașină cu cheia de la camera de motel. Wendy se urcă de pe scaunul pasagerului și și-a mutat șapca de baseball pe care o poartă pentru a fi jos pe frunte. Îmi imaginez că, la un moment dat, în viitorul apropiat, probabil că se va tunde și vopsi părul, probabil folosind foarfece de bucătărie și niște vopsea ieftină de la farmacie. Dar, deocamdată, șapca de baseball va merge.

„Mulțumesc foarte mult pentru asta”, spune Wendy în lacrimi. — Mi-ai salvat viața, Millie.

„A fost cel puțin ce puteam face.”

Ea îmi aruncă o privire. „Cred că amândoi știm că nu este adevărat.”

O ajut să-și ia bagajele din portbagaj și, pentru o clipă, stăm acolo, în parcarea pustie, privindu-ne unul la celălalt. Nu sunt sigur dacă o voi mai vedea vreodată pe Wendy. Sper că nu, pentru că dacă o fac, înseamnă că această misiune a eșuat.

„Mulțumesc”, spune ea încă o dată. Și înainte să știu pe deplin ce se întâmplă, ea și-a aruncat brațele în jurul meu. Încă o dată, mă minunez cât de fragil pare a fi corpul ei. Sper că ea mănâncă o mulțime de McDonald’s în următorii câțiva ani.

„Mult noroc”, îi spun.

„Fii atent”, spune ea cu o voce răgușită. "Vă rugăm să fiți atent. Douglas o să vină să mă caute și nu va lăsa nimic neîntors.”

„Ma pot descurca cu el. Îți promit."

Wendy nu pare să mă creadă, dar își ia bagajele din portbagajul meu. O privesc mergând în direcția camerei 207, care este în jurul spatelui motelului. Mă uit în continuare până când dispare din vedere, apoi mă întorc în mașină și conduc acasă.

TREIZECI

Este aproape miezul nopții când mă întorc în oraș.

În contrast puternic cu traficul de la bara de protecție la bara de protecție când am plecat prima dată, străzile sunt pustii și, chiar și atunci când trec încet printr-un semafor verde, nimeni nu claxonează la mine. Nimeni nu iese la miezul nopții într-o noapte de miercuri.

Happy Car Rental mă va percepe o zi suplimentară dacă returnez mașina după miezul nopții, așa că trebuie să ajung la timp la locația de închiriere. Când intru în lotul lor, mai sunt cinci minute până la miezul nopții. Ar fi bine să nu-mi dea greutăți.

Există un băiat la ghișeul de la locul de închiriere de mașini care arată la fel de alert și entuziasmat ca băiatul de la motel cu trei ore mai devreme. Arunc cheile Hyundai pe tejghea și le împing spre el.

„E înainte de miezul nopții", îl informez. „Deci este doar o zi."

Mă pregătesc pentru o ceartă, dar băiatul doar ridică din umeri și acceptă cheile. „Bine", spune el.

Am dat afară un căscat. Conduc aproape opt ore consecutive și mă simt cât de obosit sunt. Abia aștept să mă târăsc în patul meu. Din fericire, nu am curs mâine, ca să pot dormi. Și jobul meu de curățenie evident că nu mai există.

Cu excepția secundei în care ies înapoi pe străzi, mă îndoiesc de înțelepciunea de a returna mașina la miezul nopții. Acum trebuie să mă întorc în South Bronx și nu am mașină. Chiar dacă sunt încrezător că mă pot proteja, încă nu sunt sigur că metroul este o idee bună la ora asta. Poate într-un weekend, dar miercuri seara, vom fi doar eu și hoți și violatori.

Dar nu îmi pot permite un Uber acum. nici nu mai am de lucru.

În timp ce stau la colțul străzii din blocul de la Happy Car Rental, cântărind opțiunile mele, un set de faruri luminează strada. Îmi rotesc capul, tocmai la timp să văd o mașină care se apropie de mine. Un sedan negru cu sigla Mazda pe grila din față.

Și un far dreapta crăpat.

Înainte să mă uit măcar la plăcuța de înmatriculare, știu că este aceeași mașină care m-a urmărit în ultimele două luni. Același care era în spatele meu

în după-amiaza asta când conduceam cu Wendy. Și acum m-au prins singur. La un colț de stradă pustie. In mijlocul noptii.

Mazda se oprește pe marginea drumului. Abia reușesc să disting silueta unui bărbat pe scaunul șoferului. Motorul se oprește, dar el lasă farurile strălucind în direcția mea, suficient de strălucitoare încât trebuie să mă întorc.

Și apoi ușa mașinii se deschide.

TREIZECI ȘI UNU

Nu voi coborî fără luptă.

Mă plimb cu disperare în poșetă, căutându-mi cutia de buzdugan. Mai am ceva după ce l-am pulverizat pe Xavier prima dată. Dacă este Douglas, nu-l las să-mi strângă nicio informație. Și dacă este Xavier, l-am scos o dată și o pot face din nou. Nu mă tem.

Deși inima îmi bate destul de tare când coboară din mașină.

Degetele mele intră în contact cu cutia de buzdugan. Îl scot, cu degetul pe duză. „Nu te apropia mai mult!” șuier la umbra întunecată.

Încet, umbra își ridică mâinile în aer. O voce familiară spune: „Nu trage, Millie”.

Îmi ia o fracțiune de secundă să recunosc vocea. Dintr-o dată, o senzație de căldură mă cuprinde, iar chipul îmi izbucnește involuntar într-un zâmbet. Cobor cutia de buzdugan și mă propulsez spre bărbatul care stă încă în picioare, cu mâinile sus în aer.

„Enzo!” Plâng în timp ce îmi arunc brațele în jurul lui. "Oh, Doamne!"

El mă îmbrățișează și, pentru o clipă, nu simt decât bucurie pură, învăluită în îmbrățișarea caldă a fostului meu iubit. Întotdeauna mă simțeam atât de în siguranță când mă îmbrățișa așa și nu eram sigur că voi mai fi vreodată în brațele lui. Și acum, iată-l. Umerii lui largi, părul negru și gros, ochii pătrunzători. Și lucrul meu preferat la el – zâmbetul care mă face să simt că el crede că sunt cea mai uimitoare persoană pe care a întâlnit-o vreodată.

„Millie”, îmi șoptește el în păr, „Sunt atât de fericit că mă întorc.”

"Cand te-ai intors?"

El ezită scurt. „Acum puțin peste trei luni.”

Dacă ar fi existat un disc care să cânte o muzică frumoasă de reuniune, acesta este momentul în care discul s-ar fi oprit. Mă îndepărtez de Enzo, cu maxilarul deschis. "Acum trei luni?"

Expresia lui sfioasă îmi spune tot ce trebuia să știu – și, din păcate, totul are un sens teribil, perfect. În ultimele luni, am avut sentimentul că cineva mă urmărește – mă urmărește. Am dat vina pe Xavier sau pe Douglas, dar niciunul dintre ei nu a avut nimic de-a face cu asta. A fost Enzo tot timpul.

Enzo este proprietarul Mazda neagră cu farul din dreapta crăpat. Eram atât de încântată să-l văd, încât ignoram ceea ce mă privea drept în față.

„M-ai urmărit!” Îl lovesc în braț. „Nu pot să te cred! De ce ai face asta?"

„Nu urmărim.” Maxilarul i se strânge — Doamne, uitasem cât de sexy este. Mă distrag atenția și nu mă pot lăsa distras, pentru că sunt pe bună dreptate furios pe acest om. „Nu urmăresc – sunt bodyguard.”

"Gardă personală?" Îmi încrucișez brațele pe piept. „Este o scuză destul de slabă. De ce nu ai venit la mine și nu te-ai salutat în loc să mă urmărești timp de trei luni?

„Pentru că...” El își lasă ochii întunecați și întunecați. „Am crezut că ești supărat pe mine pentru că nu m-am întors când ai vrut tu.”

"Dreapta. Am fost supărat. Te-am întrebat când te întorci și nici măcar nu mi-ai dat un răspuns.”

„Dar, Millie, nu am putut. Mama mea... Eram tot ce avea ea și era atât de bolnavă. Cum aș putea să o părăsesc?”

— Ai părăsit-o acum, subliniez eu.

"Da." Se încruntă. „Asta pentru că este moartă”.

Ei bine, acum mă simt ca un nenorocit. — Îmi pare foarte rău, Enzo.

E tăcut pentru o clipă. "Da."

„Aș fi...” Înghit un nod mic care mi s-a format în gât. „Dacă mi-ai fi spus, aș fi putut fi acolo pentru tine. Dar tu doar... m-ai supărat. Tu stii asta."

„Nu m-am putut întoarce.” Strânge din dinți. „Asta este tot ce ți-am spus. Nu ți-am spus niciodată că nu te mai iubesc.” Îmi aruncă o privire. „Tu ești cel care a vrut să pună capăt ce avem noi. Tu ești cel care a început să se întâlnească cu acest Broccoli.”

Îmi dau ochii peste cap. „Numele lui este Brock.”

„Spun doar că tu ești cel care a vrut să meargă mai departe. Nu eu. Încă... nu am încetat niciodată să simt dragoste pentru tine.”

pufnesc. „Bine, corect. Te aștepți să cred că nu ai mai fost cu nicio altă femeie de la mine.”

"Nu. Nicio altă femeie.”

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei – vrea să spună. Un lucru pe care Enzo nu face este să mintă. Nu pentru mine, oricum. Apoi, din nou, aș putea greși. Nici eu nu l-am luat drept un urmăritor.

„N-ar fi trebuit să începi să mă urmărești așa”, spun eu cu severitate. „A fost înfiorător. Ar fi trebuit să-mi spui că te-ai întors.”

„Deci poți să-mi spui să mă pierd?” Sprâncenele lui negre se ridică.

„Oricum, așa cum am spus, sunt bodyguard. Ai nevoie de bodyguard.”

„Eu chiar nu. Imi pot purta singur de grija."

Acum este rândul lui Enzo să pufnească. "Oh, chiar aşa? Locuiești în acest cartier groaznic din South Bronx. Crezi că nu ai nevoie de mine să am grijă de tine? Permiteți-mi să vă promit că a fost cel puțin o zi când nu ați fi ajuns de la gară la blocul dvs. dacă nu aș fi fost în spatele vostru, fiind bodyguard.”

Toate firele de păr de pe ceafă mi se ridică. Spune el adevărul? Exista un pericol în umbra din spatele meu pe care l-a învins înainte ca eu să-mi dau seama?

„După cum ai spus, am un iubit”, spun eu încet. „Și dacă am nevoie, el mă poate proteja, mulțumesc foarte mult.”

— De parcă te-a protejat de Xavier Marin?

A auzi numele acelui bărbat pe buzele lui Enzo este ca un pumn în față. "Ce vrei să spui?"

Chiar și în întuneric, pot vedea mâinile lui Enzo strângându-se în pumni. „Omul acela... te-a atacat. Nu am putut face nimic să-l opresc pentru că era în clădirea ta. Și apoi l-au lăsat să se elibereze. Și acest broccoli al tău...

Fața mea arde. „Brock.”

„Îmi pare rău, Brock.” Vocea lui este nuanțată de furie. „Nu face nimic. Nimic. Nu-i pasă că bărbatul care și-a atacat iubita este încă acolo. Nicio pedeapsă! A scapat cu ea! Dar mie... îmi pasă.” Se lovește cu pumnul în piept. „Așa că mă asigur că primește ceea ce merită, că nu te va mai deranja niciodată.”

Capul mi se învârte brusc. Îmi amintesc că Xavier a fost scos din clădirea mea în cătușe, strigând că drogurile pe care le-au găsit nu îi aparțineau. Doamna Randall a spus că toată lumea a fost surprinsă să afle că face trafic cu droguri. „Tu ai fost cel care…”

El ridică un umăr. „Cunosc un tip.”

Din cauza lui Enzo, Xavier este în închisoare. Dacă nu era el, omul acela s-ar mai plimba pe străzi. Enzo are dreptate — Brock nu a făcut nimic.

Brusc, nu mai sunt sigur ce să cred.

"Haide." El flutură cu mâna în direcția lui Mazda. „Te dau cu mașina acasă. Te gândești dacă mă urăști sau nu.”

Destul de corect.

Mă urc în mașină lângă Enzo, care stă pe scaunul șoferului. Mașina miroase a el. Mirosul acela de lemn pe care îl are întotdeauna. Închid ochii,

pierdut în trecut. De ce a trebuit să plece? Acum lucrurile sunt atât de complicate. A făcut prea multe lucruri greșite. Nu pot doar să-l iert.

Pot sa?

„Deci”, spune el în timp ce începem să conducem în sus. „Unde ai condus cu atâta grabă astăzi?”

Trag de un fir de blugi. „De parcă nu știi.”

— Nu știu totul, Millie. Se uită la mine, cu fața parțial ascunsă de umbre. "Spune-mi."

Așa că fac.

TREIZECI SI DOI

îi spun totul. Fiecare ultim detaliu al abuzului lui Douglas și al evadării lui Wendy.

I-am promis lui Wendy că nu voi spune nimănui, dar Enzo nu este nimeni. El înțelege. El și cu mine am lucrat cot la cot, ajutând femei ca Wendy. Dacă există vreo ființă umană în întreaga lume căreia îi pot spune povestea, acesta este el.

Mă duce aproape până la ușa mea din față înainte de a ajunge la sfârșitul poveștii. Enzo nu a spus prea multe. Asta este totuși tipic pentru el. Nu am întâlnit niciodată un ascultător atât de intens. Apreciez adesea cum mă face să mă simt atât de auzit. Dar, în același timp, mă înnebunește când nu-mi dau seama ce gândește.

„Deci”, spun în sfârșit după ce am descris că am lăsat-o pe Wendy la motel și am condus înapoi în oraș, „asta e. Ea este în siguranță acum.”

Enzo este încă tăcut. „Poate”, spune el în cele din urmă.

„Poate că nu. Ea este."

„Omul ăsta, Douglas Garrick”, spune el. „Este un om puternic și periculos. Nu cred că va fi atât de ușor.”

„Tu spui asta doar pentru că am făcut-o fără tine. Nu crezi că pot face asta fără tine.”

El oprește pe stradă în fața blocului meu. Strada este complet liniștită și întunecată, cu excepția unui bărbat singuratic de la colț care fumează ceva care probabil nu este o țigară. Când mă uit la această stradă, văd de ce Enzo s-a simțit obligat să mă protejeze, deși încă nu cred că am nevoie de ea.

Se întoarce să mă privească în ochi. „Cred că poți face orice”, spune el încet. — Dar, Millie, doar spun... fii atentă.

„Wendy este foarte atentă.”

"Nu." Ochii lui întunecați m-au străbătut. "Ai grija. Ea a plecat, dar tu ești încă aici.”

Înțeleg ce spune. Dacă Douglas are bănuiala că am fost implicat în dispariția soției sale, ar putea îngreuna lucrurile pentru mine. Dar sunt gata pentru el. Am avut de-a face cu oameni mai răi decât el și am ieșit înainte.

„Voi fi atent”, îi spun. „Nu este responsabilitatea ta să-ți mai faci griji

pentru mine. Deci nu trebuie să mă protejezi.”

„Deci cine va face? Brocoli?"

Fața mea arde. „De fapt, nu am nevoie de niciunul dintre voi pentru a mă proteja. Când ticălosul m-a atacat în clădirea mea, m-am îngrijit foarte frumos. Așa că nu-ți face griji pentru mine. Dacă ești îngrijorat pentru cineva, ar trebui să-ți faci griji pentru siguranța lui Douglas Garrick – din partea mea.”

„Ei bine”, spune el, „și asta”.

Ne uităm unul la altul pentru o clipă. Mi-aș fi dorit să nu mă părăsească și să se fi întors în Italia. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, m-ar fi putut ajuta cu Wendy. Ar fi putut să-mi spună rezervele sale mai devreme, astfel încât să le putem aborda. Ar fi putut să o ajute să obțină un nou act de identitate, astfel încât să poată avea mai multe opțiuni.

Și aș merge acasă cu el în seara asta, în loc de Broccoli. Adică, Brock.

„Mai bine plec”, spun eu.

El dă încet din cap. "Bine."

Îmi desfac centura de siguranță, deși mă simt reticent să cobor din mașină. „Trebuie să încetezi să mă urmărești.”

"Bine."

"Sunt serios." Mă uit la el. „Mă întâlnesc cu altcineva chiar acum. Mă urmărești. Este înfiorător și nu este necesar. Trebuie sa te opresti. Sau... va trebui să sun la poliție sau așa ceva.”

"I-am spus bine." Își pune o mână pe piept. Poartă un tricou sub jacheta lui lejeră și, din păcate, încă mai deslușesc toți mușchii de dedesubt. "Iti dau cuvantul meu. Gata cu privirea.”

"Bun."

Nu voi mai avea senzația aceea înfiorătoare că cineva mă privește. Am rezolvat oficial misterul Mazda neagră cu farul crăpat și această mașină nu mă va mai deranja niciodată. Ar trebui să mă simt ușurată, dar nu. Dacă ceva, mă simt și mai neliniştit. Am avut un înger păzitor și nici măcar nu știam.

„Oricum...” Deschid ușa laterală a pasagerului. „Bănuiesc că acesta este la revedere.”

Încep să ies din mașină, dar apoi mâna lui Enzo îmi înconjoară antebrațul. Mă întorc să mă uit la el, iar sprâncenele lui întunecate sunt strânse. „Am tot același număr de telefon”, îmi spune el. „Ai nevoie de mine, sună. Voi fi acolo."

Încerc să forțez un zâmbet, dar nu se materializează. „Nu voi avea

nevoie de tine. Ar trebui... să-ți găsești o altă iubită. Sunt serios."

Îmi eliberează brațul, dar acea încruntare este încă pe buzele lui. „Sună tu. Voi aștepta."

Este înnebunit cât de sigur pare că îl voi suna. Dacă ar trebui să știe un lucru despre mine, este că sunt capabil să am grijă de mine. Uneori un pic prea bine.

Dar în timp ce urc treptele până la etajul al treilea al clădirii mele, un sentiment îngrozitor se instalează în adâncul stomacului meu. Dacă Enzo are dreptate? Dacă l-aș subestima pe Douglas Garrick? La urma urmei, este un om cu adevărat groaznic pe baza a tot ceea ce am văzut. Și pe deasupra, el este incredibil de bogat.

Nu poate fi atât de ușor pentru Wendy să scape de el, nu-i așa? Când Enzo și cu mine obișnuiam să ajutăm femeile să scape de soții lor abuzivi, ne-am planificat atât de meticulos și chiar și atunci, uneori eram aflați. Am impresia că Douglas este mai inteligent decât mulți dintre ceilalți bărbați cu care am avut de-a face. Chiar dacă acum știu că nu era cel din mașină care mă urmărea, s-ar putea să aibă alte modalități de a-și urmări soția.

Dacă ar ști exact ce plănuim în seara asta?

Gândul mă lovește ca o tonă de cărămizi când ajung la palierul de la etajul trei. La fel ca și strada, etajul trei al clădirii mele este complet tăcut. Și chiar dacă Enzo zăbovește afară – chiar dacă l-am făcut să promită că nu o va face – nu mă poate ajuta să intru aici.

Mă uit la ușa închisă a apartamentului meu. Există un zăvor înăuntru, dar nu îl pot bloca când plec pentru ziua respectivă. Încuietoarea ușii este aproape patetic de ușor de ales. Probabil chiar și eu aș putea să o fac. Dar nu m-a deranjat niciodată, pentru că nu am nimic demn de furat.

Dacă cineva ar vrea să intre în apartamentul meu, ar fi mult prea ușor.

Cheile ușii mele sunt în mâna mea dreaptă, dar ezit înainte de a le introduce în broască. Dacă Douglas este cu adevărat cu un pas înaintea mea? Ce se întâmplă dacă el așteaptă în apartamentul meu, gata să mă convingă să renunț locația lui Wendy prin orice mijloace necesare?

Oriunde ar fi Enzo, nu ar fi putut ajunge departe. Am numărul lui programat în telefon — nu l-am șters niciodată. Aș putea să-l sun și să-l rog să vină cu mine în apartament, doar pentru a mă asigura că este în siguranță.

Desigur, după acel discurs pe care l-am ținut despre faptul că nu am nevoie de el, ar implica să-mi înghit mândria. Dar am făcut multe din asta în viața mea. Ce mai e o dată?

Strâng cheile în pumn. Trebuie să iau o decizie.

Îmi alung îndoielile sâcâitoare și introduc cheia în broască. În timp ce se întoarce, inima îmi bate în piept, dar împing ușa.

Pentru o secundă, aproape că mă aștept să iasă ceva la mine. Mă blestem pentru că nu am buzduganul pregătit să plece. Dar când intru înăuntru, totul este liniștit. Nimeni nu mă așteaptă. Nimeni nu sare peste mine. Nimeni nu este aici deloc.

"Buna ziua?" strig. Ca și cum intrusul stă în jur, așteptând un salut adecvat.

Nu există niciun răspuns. Sunt singur în acest apartament. Poate Douglas va pune totul cap la cap, dar nu s-a întâmplat încă.

Așa că închid ușa apartamentului în spatele meu și încui zăvorul.

TREIZECI SI TREI

„Știi,” îmi spune Brock în timp ce-și împinge o furculiță de tăiței pad thai în gură, „s-a deschis un post de recepționer cu jumătate de normă la firma mea de avocatură. Esti interesat?"

Noi doi luăm cina la apartamentul lui Brock, în sufrageria lui minusculă. Soții Garrick au o sală de mese legitimă, dar majoritatea apartamentelor din New York au doar o mică zonă în afara sufrageriei, cu o masă care poate fi extinsă manual pentru a găzdui mai mult de patru persoane. Și apartamentul lui Brock este considerat mare după standardele Manhattan. Într-un apartament mic, nu ar exista deloc o zonă de luat masa, iar bucătăria și camera de zi și dormitorul și baia ar fi toate o singură cameră, ca la mine.

Acestea fiind spuse, și-ar putea permite mai bine dacă ar vrea. Părinții lui sunt bogați – nu nebunește de bogați ca Douglas Garrick, ci definitiv de clasă superioară – dar el nu vrea să le ia banii, atât cât încearcă ei să i-i ofere. M-au învățat să pescuiesc, îi place să spună. El simte că este suficient că i-au plătit diploma de facultate și diploma de drept din Ivy League, iar acum depinde de el să-și câștige singur existența, adică pește.

Respect asta la el. El este cu adevărat un tip grozav. Și apreciez că nu m-a presat să stabilesc o altă dată anume pentru a avea The Talk, deși acum simt că aș putea să o amân la infinit - chiar dacă știu că nu ar trebui.

Mai amestec puțin din curryul meu roșu cu orezul alb. Îmi place mâncarea de la acest restaurant, pentru că curry-urile sunt întotdeauna super picante. — O slujbă de secretariat, nu?

Brock dă din cap. „Tu cauți, nu?”

Au trecut trei zile de când am lăsat-o pe Wendy în Albany. I-am spus lui Brock ceva vag despre faptul că ei nu mai au nevoie de serviciile mele și nu avea niciun motiv să bănuiască că se întâmplă altceva. Douglas Garrick ar trebui să se întoarcă mâine din călătoria lui de afaceri și, când mă gândesc la asta, am o senzație de rău în stomac. Dar încă cred că totul se va rezolva.

Oricum, va trebui să găsesc o modalitate de a părăsi acea poziție de curățare. Poate îi voi trimite lui Douglas un mesaj text în săptămâna viitoare pentru a-l anunța că programul meu s-a umplut și că nu mai pot lucra pentru el. Asta mă va lăsa într-un șomaj îngrozitor, iar ideea unui loc de muncă cu

ore regulate și, Doamne, beneficii este uimitoare.

„Sună grozav”, spun eu. „Dar o slujbă de recepționer ar funcționa cu programul meu de școală?”

„După cum am spus, este part-time”, spune el. „De fapt, speră la cineva care ar putea face weekend-uri, așa că ar fi perfect pentru tine.”

Ar fi perfect. Absolut perfect. Și Brock mi-a spus că toată lumea din compania lui este bine plătită. Și atunci nu aș avea de-a face cu munca pentru toate aceste cupluri nevrotice din Manhattan.

Desigur, dacă compania lui Brock are în vedere să mă angajeze, vor face o verificare a antecedentelor. Și când vor afla despre trecutul meu, la fel va afla el. Îmi pot imagina că cineva de la firma lui îl strică. Hei, Brock, am auzit că prietena ta are un dosar de închisoare.

Aproape îmi pot imagina reacția lui. Zâmbetul lui obișnuit ușor alunecând de pe față. Ce? Ce vrei să spui? Și apoi conversația când ajunge acasă de la serviciu... Doamne...

Asta devine nebun. Am ținut asta de la el suficient de mult timp. Și dacă i-am spus lui Enzo că acest tip este The Guy, atunci asta înseamnă că vorbesc serios în privința lui. Asta înseamnă să fii complet sincer.

„De asemenea”, spune Brock, „părinții mei vin în oraș pentru o nuntă luna viitoare. Și eu... Îmi aruncă un zâmbet strâmb. „Aș dori să luăm cina cu toții împreună.”

"Parintii tai?" înghit.

„Vreau să te cunoască.” Întinde mâna peste măsuța de sufragerie și își pune mâna peste a mea. „Vreau ca ei să cunoască femeia pe care o iubesc.”

Dacă am fi într-o competiție „Te iubesc”, Brock m-ar fi bătut cu un raport de zece la unu.

Acest lucru scapă de sub control. Nu mai pot amâna The Talk. Trebuie să-i spun totul. Acum.

„Hei, Brock.” Am pus furculita jos. „Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.”

Își arcuiește o sprânceană. "Oh?"

"Da…"

„Asta nu sună bine.”

„Nu, este...” Încerc să înghit, dar gâtul meu este prea uscat. Mă întind după pahar, dar am băut toată apa în timp ce mănânc curryul meu picant. — Lasă-mă să mai iau niște apă.

Brock se uită la mine în timp ce îmi iau paharul cu apă și mă grăbesc

spre bucătărie. Bag paharul sub filtrul de apa, dorindu-mi odata ca apa sa se reverse putin mai incet. În timp ce îmi umplu apă, telefonul îmi sună în buzunar. Mă sună cineva.

Numele lui Wendy este pe ecranul telefonului meu. I-am luat numărul, în caz că ceva nu mergea bine cu planul nostru de evadare și avea nevoie să intervin. Dar ea a lăsat telefonul în urmă în penthouse. Deci de ce sună acum?

Accept apelul, coborând vocea, astfel încât Brock să nu audă. Sunt sigur că nu ar fi de acord cu toate astea și este deosebit de important să nu-i spui niciun cuvânt, deoarece se pare că îl cunoaște pe Douglas Garrick și crede că este un tip drăguț. „Wendy”, șoptesc eu. "Ce se întâmplă?"

Pentru o secundă, este doar liniște pe cealaltă linie. Apoi zgomot de plâns liniștit. "M-am întors. M-a adus înapoi.”

"Oh Doamne…"

„Millie.” Vocea i se sparge. „Poți te rog să vii aici?”

Apartamentul lui Brock se află la doar aproximativ cincisprezece minute de mers pe jos de penthouse. Aș putea fi acolo în douăzeci de minute. Dar cum pot? Tocmai am inițiat o discuție serioasă cu iubitul meu, care probabil va ocupa restul nopții.

Dar nu are nevoie de mine atât de mare ca Wendy.

„Voi fi acolo în curând”, îi promit.

Îmi las paharul cu apă în bucătărie și mă întorc în zona de luat masa. Brock pare că abia și-a atins tamponul cu tăiței thailandezi de când am plecat din bucătărie. "Asa de?" el spune.

„Ascultă”, spun eu, „am apărut o urgență. Eu... trebuie să plec.”

"Acum?"

„Îmi pare atât de rău”, spun. — Vorbim mâine seară, promit.

Buza inferioară a lui Brock iese în afară. „Millie…”

"Iţi promit." Îl implor cu ochii. „Și... mi-ar plăcea să-ți cunosc părinții. Cred că va fi grozav.”

Ultima afirmație pare să-l liniștească. „Știu că ești nervos să-mi cunoști părinții”, spune el, „dar o vei iubi pe mama mea. Și ea este din Brooklyn. A mers la Brooklyn College și are același accent ca și tine.”

„Nu am accent!”

"Tu faci." El îmi rânjește. „Una uşoară. E drăguț."

"Da da…"

Se ridică de la masă și se întinde spre mine. Chiar dacă îmi vine mâncărimea să fug la penthouse, l-am lăsat să mă ia în brațe. „Vreau doar să

știi”, spune el, „că orice lucru groaznic ai simți că trebuie să-mi spui despre tine, este în regulă. Te iubesc indiferent de ce se intampla."

Mă uit în ochii lui albaștri și îmi dau seama că el este serios. „Vom vorbi despre asta în curând”, promit. "Și eu te iubesc."

Devine mai ușor de fiecare dată când o spun.

Mă sărută profund pe buze și, pentru o clipă, îmi doresc cu adevărat să nu fiu nevoit să plec. Dar nu am de ales.

TREIZECI SI PATRU

Angrenajele din lift se macină mai mult decât de obicei.

Mă întreb cât de vechi are acest lift. Am citit undeva că lifturile au fost folosite pentru prima dată în case la sfârșitul anilor 1920. Deci, chiar dacă acest lift este unul dintre primele lifturi din istorie, are încă mai puțin de un secol. Deci e reconfortant, cred?

Totuși, într-una dintre aceste zile, sunt sigur că toate angrenajele antice vor rugini la mijlocul virajului și voi rămâne prins în acest lift pentru tot restul vieții mele.

Mă uit în jos la ceas. Au trecut puțin mai puțin de douăzeci de minute de când m-a sunat Wendy. Am încercat să sun din nou pentru a-i spune că sunt pe drum, dar ea nu a răspuns. Mi-e frică de ceea ce voi găsi când voi ajunge la etajul douăzeci.

Doamne, acest lift poate merge mai încet?

În cele din urmă, liftul se oprește și ușile se deschid. Soarele a căzut pe cer, iar penthouse-ul este întunecat. De ce nu a aprins cineva luminile? Ce se petrece aici?

"Buna ziua?" strig.

Atunci îmi trece prin minte un gând groaznic.

Dacă Douglas este aici? Dacă ar fi forțat-o pe Wendy să mă sune și mi-a cerut să vin, ca să mă pedepsească pentru că am ajutat-o? Pare genul de lucruri de care este capabil.

Mă simt în poșetă după buzduganul meu. Îl găsesc lângă compactul meu și îl trag, ținându-l cu mâna dreaptă.

„Wendy?” scârţâi.

Cu mâna stângă, bag mâna în buzunarul blugilor, unde mi-am îndesat telefonul. Nu vreau să sun la poliție, dar, în același timp, am un sentiment groaznic despre ceea ce voi găsi în acest penthouse.

Intru în sufragerie, cu pașii mei pe podea la fel de tari ca împușcăturile în acest apartament liniștit și vid. Inima mi se oprește când observ roșu care pătează covorul. Și apoi corpul întins împrăștiat pe canapeaua.

„Wendy!” strig.

Acest lucru este mult mai rău decât am crezut. Douglas nu își caută soția

sau nu încearcă să se răzbune. El a găsit-o deja, iar acum stă moartă pe canapea. Alerg spre ea, așteptându-mă să văd un cuțit căscat rănit pe piept și pătarea rochiei ei de culoarea albastru închis. Dar nu văd nimic din toate astea.

Și apoi deschide ochii.

„Wendy!” Simt că sunt pe cale să cad de la un atac de cord. Mi-aș dori să am câteva dintre medicamentele lui Brock disponibile, pentru că inima mea a intrat într-un ritm nebunesc neregulat. "Oh, Doamne! Am crezut că ești-"

"Mort?" Ea se așează pe canapea și atunci îmi dau seama că purpuriu de pe podea este vin roșu care s-a vărsat dintr-un pahar răsturnat pe măsuța de cafea — Douglas va înnebuni dacă nu îl curăț. Ea râde cu amărăciune. „Oh, îmi doresc.”

Eram atât de concentrat să-i caut trupul după răni sau sânge, încât nu am observat vânătaia proaspătă înflorită pe obrazul ei stâng, unde ultima aproape dispăruse. Tresesc la vederea lui — îmi pot doar imagina ce a cauzat așa ceva.

„Fața ta”, respir.

„Nu e cel mai rău din toate.” Wendy se sprijină pe canapea și tresări și își apucă cutia toracică. „Cu siguranță mi-a rupt coastele.”

„Trebuie să mergi la spital!”

"Nicio sansa." Ea îmi aruncă o privire. „Dar mi-ar folosi o pungă de gheață.”

Fug în bucătărie și găsesc o pungă de gheață așezată în congelator. Îl acopăr într-un șervețel, apoi îi aduc afară. O ia cu recunoștință, dezbate o clipă unde vrea să-l pună, apoi o sprijină în cele din urmă pe pieptul ei.

„Mă aștepta”, spune ea cu o voce care nu este mult mai tare decât o șoaptă. „Când am ajuns la ferma Fionei din Potsdam. Era deja acolo. El stia."

Eu dau din cap. Nu înțeleg cum s-a întâmplat asta. Mă așteptam să o găsească în cele din urmă, dar atât de repede?

„Nu știu cum m-a găsit atât de repede.” Ea închide ochii de parcă ar încerca să alunge o durere de cap. „M-am gândit că există o șansă să mă găsească în cele din urmă, dar nu atât de repede. Credeam că am mai mult timp...”

"Știu…"

„Millie.” Se schimbă astfel încât pachetul de gheață să alunece din loc pentru scurt timp. — Ai spus cuiva unde ne-am dus?

"Absolut nu!"

Ei bine, asta nu este în întregime adevărat. I-am spus unei singure persoane. i-am spus lui Enzo.

Dar să-i spui lui Enzo este la fel de bine ca să nu-i spui nimănui. Enzo nu ar sufla niciodată un cuvânt despre așa ceva. Dacă ar fi ceva, ar încerca să o protejeze.

„Am fost prost să cred că aș putea scăpa vreodată de el.” Ea ajustează pachetul de gheață. "Asta e viata mea. Este mai ușor dacă doar... accept.”

„Nu ar trebui să-l accepți.” Întind mâna și îi strâng mâna. „Wendy, o să te ajut. Nu trebuie să-ți petreci tot restul vieții suportându-l.”

„Știu că vrei bine...”

"Nu." Maxilarul îmi zvâcnește. "Ascultă la mine. am să te ajut. Iţi promit."

Wendy nu spune nimic. Ea nu mă mai crede. Dar voi remedia asta cumva.

Nu-l voi lăsa pe Douglas Garrick să scape rănindu-i așa.

TREIZECI SI CINCI

Încă lucrez pentru familia Garrick.

Nu i-am putut spune lui Brock adevăratul motiv pentru care am decis să rămân cu ei și am refuzat interviul la firma lui, doar că au decis că au nevoie de mine până la urmă. Nu a mai pus întrebări, dar mai ales pentru că l-am evitat.

Data viitoare când îl văd, trebuie să înțeleg trecutul meu. Este timpul. Dar asta nu înseamnă că nu mă tem, așa că am fost convenabil „ocupat” în ultimele două zile. Chiar dacă i-am promis că îi voi explica totul „în curând”, literalmente nu există niciodată un moment bun. Poate că nu va exista niciodată.

Dar trebuie să-i spun. El trebuie să cunoască adevărul înainte de a trece prin prezentarea mea părinților lui, pentru numele lui Dumnezeu.

În seara asta pregătesc cina pentru familia Garrick. Am piept de pui la cuptor și fierb cartofi pe aragaz, pe care îi voi trece prin robotul de bucătărie pentru a face un piure de cartofi perfect mătăsos, exact așa cum îi place lui Douglas. Aș fi tentat să scuipă în el dacă nu aș ști că și Wendy îl mănâncă.

În timp ce verific cuptorul, Wendy aruncă o privire în bucătărie. Fața ei învinețită arată mult mai bine și nu tresări când mai merge, așa că presupun că se vindecă.

„Cina este aproape gata”, îi spun.

Ea zăbovește o clipă în pragul bucătăriei. În cele din urmă, ea spune: „Trebuie să vorbesc cu tine o clipă, Millie. Poți să intri în sufragerie?”

Mâncarea ar trebui să fie în regulă pentru a pleca câteva minute, așa că o urmez imediat pe Wendy în sufrageria ei și spre un birou din colțul camerei. Are o expresie ciudată pe față și simt un fulger de îngrijorare. Acum câteva zile, i-am promis că voi găsi o cale de a ieși din situația ei și încă nu mi-am îndeplinit această promisiune. Dar voi.

Încerc doar să găsesc o modalitate de a face asta fără a-l implica pe Enzo.

„Am descoperit ceva zilele trecute în biblioteca lui Douglas”, îmi spune ea. „Ceva ce aș vrea să vezi.”

O urmăresc cu un amestec de curiozitate și anxietate în timp ce ea urcă

șchiopătând scările până la o bibliotecă de pe hol. Ea scoate ceea ce pare a fi un dicționar din bibliotecă și îl coboară pe un raft gol. Ea îl deschide și atunci îmi dau seama că dicționarul a fost complet golit.

Și înăuntru este o armă.

Îmi strâng o mână peste gură. "Oh, Doamne. Acesta îi aparține lui Douglas?

Ea dă din cap. „Știam că avea o armă undeva în casă, dar nu am știut niciodată unde o ținea.”

„Nici măcar nu o încuie?”

„Bănuiesc că vrea să poată ajunge repede la asta dacă are nevoie.” Wendy ridică pistolul din cartea scobită. Îl ține ca pe cineva care nu a mai ținut niciodată o armă. „Aceasta este o cale de ieșire.”

"Nu. Nu." Îmi împing o val de panică în piept. „Crede-mă, indiferent cât de disperat ai fi, nu vrei să faci asta.”

Nu am prea multă experiență cu armele, dar am multă experiență în a face ceva drastic din disperare. Nu voi mai merge niciodată, niciodată pe acel drum. Și nici ea nu ar trebui.

Dar Wendy nu ascultă. Ea ține pistolul strâns cu ambele mâini și îl îndreaptă prin cameră. Degetul ei nu este pe trăgaci, dar intenția ei este evidentă.

„Te rog să nu faci asta”, o implor.

„Este și el încărcat”, spune ea. „Am căutat cum să verific. Are cinci gloanțe în el.”

Nu mă pot opri să scutur din cap. „Wendy, nu vrei să faci asta. Îți promit."

Se întoarce să se uite la mine, cu pometul stâng încă violet din pumnul soțului ei, deși devine galben. „Ce alegere am?”

„Vrei să-ți petreci restul vieții în închisoare?”

"Sunt deja acolo."

"Ascultă la mine." Cât de blând pot, îi smulg pistolul din mâini. L-am întins înapoi pe birou. „Nu vrei să faci asta. Există o altă cale.”

„Nu te mai cred.”

Îmi imaginez pe Wendy îndreptând pistolul spre fața lui Douglas. Cu felul în care ținea pistolul tocmai acum și cât de mult tremura, probabil că va rata chiar și de la mică distanță. — Ai idee cum să tragi chestia asta?

Ea ridică din umeri. „Îți îndrepti spre cine vrei să omori, apoi apeși pe trăgaci. Nu este știință rachetă.”

„Este puțin mai mult decât atât.”

Ochii ei se fac mari. — Ai împușcat vreodată o armă, Millie?

Ezit un pic prea mult. Da, am puțină experiență în împușcarea cu armă. Enzo era convins că era o îndemânare bună de știut, așa că noi doi am mers de câteva ori la poligon. Am urmat un curs privind siguranța armelor și am primit certificate. Dar nu am împușcat niciodată unul decât la poligon. nu sunt un expert. "Un fel de."

Ea îmi aruncă o privire plină de sens. „Millie…”

"Nu." Iau pistolul și o pun înapoi în dicționarul fals. Îl închid cu o clipă. "Asta nu se va întâmpla."

"Dar-"

Orice ar fi fost pe cale să spună Wendy este întrerupt de zgomotul ușilor liftului care se deschid. Iau repede dicționarul și îl împing înapoi pe raftul unde l-am găsit, în timp ce Wendy se repezi înapoi în dormitorul de oaspeți cu o viteză șocantă. Mă grăbesc să cobor scările, așa că Douglas nu-și va da seama ce făceam.

Douglas rătăcește în sufragerie și pare ușor surprins să mă vadă coborând scările. Sprâncenele sale negre groase i se strecoară pe frunte. — Credeam că vei pregăti cina?

„Sunt”, îl asigur. „Este în cuptor chiar acum.”

„Văd...” Ochii lui adânci îmi studiază fața, suficient de atent încât să mă facă să mă zvârcolesc. „Atunci ce e pentru cină?”

„Pipt de pui prăjit, piure de cartofi și morcovi glazurați”, răspund, deși meniul de astăzi a fost aranjat cu grijă de Douglas însuși.

Douglas se gândește o clipă. „Nu pune cartofi în farfuria soției mele. I-au supărat stomacul.”

"Bine…"

„Și doar o jumătate de porție de pui pentru ea”, adaugă el. „Nu a fost bine și mă îndoiesc că va putea mânca mult.”

În timp ce scurg cartofii la care Wendy nu va putea să ia parte, înțeleg în sfârșit de ce Wendy este atât de dureros de slabă. Douglas este cel care îi aduce mâncare în fiecare seară. El controlează fiecare mușcătură care îi intră în gură.

Pe lângă toate celelalte, el o înfometează în mod sistematic. Încă o modalitate de a o controla, de a o menține slabă și de a-i ucide spiritul.

Wendy are dreptate. Acest lucru trebuie să se încheie.

În plus, acum pot scuipă în siguranță în piureul de cartofi.

TREIZECI ȘI ȘASE

Încă mă gândesc la arma aia ascunsă în dicționar în timp ce mă târăsc în pat.

Privirea din ochii lui Wendy când mi-a arătat-o era inconfundabilă. Ea înseamnă afaceri. Ea a ajuns la un punct de disperare în care se gândește la sine, la el sau la mine. Și ăsta e un loc prost să fii. Atunci începi să faci greșeli stupide.

Mai devreme decât mai târziu, trebuie să-l sun pe Enzo. O va ajuta mai bine decât pot eu. Dar nu pot să-l sun acum. Este aproape de miezul nopții și dacă mă vede că îl sun la ora asta, cu siguranță va crede că este un apel de pradă. Nu vreau să-și facă o idee greșită.

Deși există o mică parte din mine care nu a încetat să se gândească la el din noaptea aceea în care am fost la Albany.

Încă sunt supărat pe el pentru că a dispărut așa cum a făcut el, dar nu pot nega bucuria pură pe care am simțit-o când a ieșit din acea mașină. Mă lovește acum că nu m-am simțit niciodată așa pentru Brock și nu sunt sigur că o voi face vreodată.

Dar asta nu este corect pentru Brock. Iubitul meu are atât de multe calități bune. Mai presus de toate, este un tip solid care nu m-ar abandona niciodată într-un moment de nevoie. Sunt sigur de atât.

Apoi, din nou, nu am fost în stare să-i spun nimic din lucrurile care se întâmplă cu Wendy. Răspunsul lui ar fi să sune imediat poliția și să nu se implice. Gândirea tipică a avocatului.

De parcă i-ar arde urechile în următorul cartier, un mesaj text de la Brock apare pe telefonul meu:

Te iubesc.

Strâng din dinți. Doamne, de câte ori trebuie să-mi spună omul ăsta că mă iubește? Se așteaptă să-l scriu înapoi, dar nu mă pot obliga să o fac chiar acum. Acești „te iubesc” mă țin ostatic. Așa că, în schimb, îmi fac un selfie făcând o față sărutată și îi trimit un mesaj înapoi. E ca și cum ai spune te iubesc, nu? Scrie înapoi instantaneu.

Arăți drăguț. Aș vrea să fii aici.

Doamne, oare, literalmente, tot ceea ce îmi spune trebuie să fie un fel de călătorie de vinovăție pentru faptul că nu m-am mutat cu el?

Îmi arunc telefonul deoparte, frustrat. Încep să mă ridic să mă spăl pe dinți când telefonul începe să sune. Probabil că este Brock, având în vedere că nu i-am răspuns la text. Probabil că va întreba dacă poate veni. Și va trebui să-i spun frumos că nu.

Cu excepția cazului în care mă uit în jos la ecranul telefonului meu, nu este Brock. Este Douglas.

De ce mă sună Douglas la miezul nopții?

Mă uit în jos la telefonul meu timp de un minut, cu inima bătând cu putere. Nu există niciun motiv bun pentru care șeful meu să mă sune la miezul nopții. Sunt tentat să-l las pe mesageria vocală, dar, în schimb, glisez pentru a prelua apelul.

„Millie.” Vocea lui sună ușor tăiată. — Nu te-am trezit, nu?

"Nu…"

„Bine”, spune el. „Îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar m-am gândit că este mai bine dacă auzi asta acum. După această săptămână, nu vom mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră.”

„Tu... mă concediezi?”

„Ei bine”, spune el, „nu trag, exact. Mai degrabă ca să te las să pleci. Wendy pare să se simtă mai bine și și-ar dori să aibă din nou puțină intimitate în propria noastră casă.”

"Oh…"

„Nu este că nu ai făcut o treabă adecvată.” Doamne, mulțumesc. „Doar că un cuplu căsătorit are nevoie de intimitatea lor. Intelegi ce zic?"

Primesc mesajul tare și clar. Nu vrea să vorbesc cu Wendy sau să încerc să o ajut.

— Înțelegi, nu-i așa, Millie? el mă apasă.

„Sigur”, spun eu printre dinții strânși. "Bineinteles ca da."

"Bun." Tonul lui se luminează. „Și doar pentru a vă mulțumi pentru tot ce ați făcut pentru noi, aș dori să vă ofer o pereche de bilete la un meci cu Mets. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?"

— Da, spun eu încet. „Îmi plac Mets...”

"Grozav! Totul este rezolvat atunci.”

„Uh-huh.”

„Noapte bună, Millie. Dormi bine."

În timp ce închid telefonul, încă am un sentiment neliniștit. Ceva mă deranja în legătură cu acea conversație – ceva pe care nu prea pot să-mi pun degetul. Mă las înapoi pe pat și atunci mă uit în jos la tricoul supradimensionat pe care îl port să dorm.

Este un tricou Mets.

Ridic ochii să mă uit la fereastra de vizavi de mine. Jaluzelele sunt închise ca întotdeauna. Alerg spre fereastră și-mi sparg degetele între jaluzele pentru a privi afară, la stradă. Este complet întuneric. Nu văd niciun bărbat de rău augur stând afară. Nimeni nu se uită la fereastra mea cu un binoclu.

Poate a fost doar o coincidență. Adică, sunt din New York. Cui nu-i plac Mets?

Dar nu cred că a fost. Era ceva în tonul lui când a menționat că mi-a luat bilete la Mets. Aș dori să vă ofer o pereche de bilete la un meci de la Mets. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Doamne, dacă mă poate vedea aici?

Dar nu este un secret uriaș în care port o cămașă Mets pentru a dormi. Poate că am deschis ușa purtând-o la un moment dat. Și toți iubiții pe care i-am avut știu despre asta, chiar dacă lista include doar Brock și Enzo.

Totuși, mai am și alte câteva cămăși în care dorm. Douglas știa cu ce mă îmbrac în seara asta.

I-am jurat lui Wendy că nu voi renunța niciodată la ea, dar trebuie să recunosc că sunt complet speriat. Jaluzelele sunt închise. Nu le deschid niciodată seara, mai ales când mă schimb în cămașa de noapte.

Mâinile îmi tremură când îmi iau telefonul și îi trimit un mesaj lui Brock:

Vrei sa vii?

Ca întotdeauna, el răspunde imediat:

Voi fi acolo cât de curând pot.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

De îndată ce termin de împăturit rufele, mă voi întâlni cu Brock la cină.

Douglas mi-a trimis un mesaj și a aranjat o oră pentru ultima mea sesiune de curățare. După aceasta, va trebui să-mi caut un nou loc de muncă, așa că sper să-mi dea un pont enorm. Deși nu îmi țin respirația.

Mă bucur că va fi ultima dată când lucrez pentru Garrick. Nu am renunțat la Wendy, dar nu vreau să mai fiu în casa asta. Douglas Garrick îmi dă înfricoșări și cu cât mă îndepărtez de el, cu atât mai bine. Voi face tot ce pot să o ajut pe Wendy din exterior.

Mai este ceva care îmi cântărește foarte mult în minte în seara asta: de îndată ce termin aici, eu și Brock vom avea discuția. Am evitat cu grijă orice discuții serioase în ultimele câteva ori când l-am văzut, dar asta a durat destul de mult. Mă întâlnesc cu el la apartamentul lui și o să-i spun totul. Un ghid complet pentru Millie. Și poate că se va termina, dar poate că va fi bine cu totul. Există o singură modalitate de a afla.

Majoritatea hainelor lui Garrick merg la curățătorie, așa că este doar o mică încărcătură de maiouri, lenjerie și șosete, dintre care majoritatea abia dacă păreau murdare când le-am aruncat în mașina de spălat. Pe măsură ce le sortez și le așez în sertarele corespunzătoare, nu mă pot opri să mă gândesc la pistolul ascuns în bibliotecă.

Am făcut-o pe Wendy să jure că nu va face nimic prostesc și, deși mi-a promis, nu o cred pe deplin. A ajuns la capătul frânghiei. Am putut vedea disperarea pe chipul ei învinețit în timp ce ținea arma aia în mâini. Data viitoare când Douglas o enervează, ea ar putea foarte bine să-l omoare.

Nu că am o problemă cu idiotul ăla să fie 86. Dar dacă o face, va merge la închisoare. Ea nu a mers niciodată la doctori sau spitale pentru a documenta felul în care a abuzat de ea și, deși aș jura pe ceea ce știu într-o sală de judecată, s-ar putea să nu fie suficient.

Am decis oficial că îl voi suna mâine pe Enzo. Cel mai bun lucru ar putea fi să mă îndepărtez complet de această situație – mai ales că nici nu voi mai lucra aici – și îl voi lăsa pe el să se ocupe de asta. La urma urmei, el este cel care îi cunoaște pe toți „băieții”. Avea sens să fim o echipă când ne întâlnim, dar adevărul este că este greu să fii în preajma lui acum.

Enzo o va ajuta pe Wendy. Știu că o va face.

Am terminat cu rufele când vine un accident de pe hol. Am mai auzit aici o astfel de prăbușire. Diferența este că acum știu că este sunetul lui Wendy rănită.

Ies din dormitorul principal să văd ce se întâmplă. Ca întotdeauna, ușa camerei de oaspeți este închisă etanș, dar pot auzi vocea lui Douglas venind din interior:

„Tocmai am văzut această debitare pe cardul de credit!” bubuie el de pe hol. "Ce este asta? Optzeci de dolari pentru prânz la La Cipolla?

Nu l-am auzit niciodată vorbind cu ea în acest fel. Nu trebuie să-și dea seama că sunt în casă. Mi-a spus să plec devreme, așa că trebuie să se gândească că am plecat deja și că poate să-i spună ce vrea fără ca eu să aud.

„Eu... îmi pare rău.” Wendy sună frenetic. „M-am întâlnit cu prietena mea Gisele la prânz și ea este între slujbe, așa că m-am oferit să plătesc.”

„Cine ți-a spus că poți pleca din casă?”

"Ce?"

— Cine ți-a spus că poți pleca din casă, Wendy?

„Eu... doar... îmi pare rău, este atât de greu să fii tot timpul înăuntru și...”

„Cineva te-ar fi putut vedea!” el răzbește. „Ar fi putut să-ți vadă fața și atunci ce ar crede despre mine?”

„Eu... îmi pare rău, eu...”

— Pun pariu că îți pare rău. Nu te gândești la nimic, nu? Vrei ca oamenii să creadă că sunt un monstru!”

"Nu. Nu este adevarat. Jur."

Din cameră se așterne o tăcere lungă. S-a terminat lupta? Sau trebuie să intru sau să sun la poliție? Dar nu, nu pot să sun la poliție — Wendy mi-a spus că asta nu mai este pe masă.

Ce nu aș da pentru un prieten din poliția de poliție...

Mă apropii cât îndrăznesc de dormitor, străduindu-mă să le aud. Tocmai când sunt pe cale să bat la ușă, Douglas începe să vorbească din nou și de data aceasta sună și mai supărat.

„Restaurantul acela este îngrozitor de romantic pentru tine și un prieten, nu-i așa?” el spune.

"Ce? Nu! Nu este... romantic...”

— Întotdeauna îmi dau seama când minți, Wendy. Cu cine luai cu adevărat prânzul acela de lux?”

"Ţi-am spus! Era Gisele.”

"Dreapta. Acum spune-mi adevărul. A fost același tip care te-a condus în nordul statului?”

Mă strecur mai aproape de cameră. Wendy plânge.

„A fost Gisele”, scâncește ea.

„Aceasta este o prostie”, șuieră el. „Nu o să-i permit soției mele vagabonse să meargă prin oraș cu alt bărbat! Este umilitor.”

Atunci vine un accident rău din interiorul camerei. Și Wendy țipă.

Nu-l pot lăsa să o facă rău. trebuie să fac ceva. Doar că dintr-o dată, camera a rămas complet tăcută.

Și apoi aud un gâlgâit venind din interiorul camerei.

Ca și cum ar fi sufocată o femeie.

Nu se mai încurcă. Orice s-ar întâmpla în acea cameră, trebuie să opresc.

Și apoi îmi amintesc de arma.

TREIZECI SI OPT

Îmi amintesc exact unde este pistolul.

Mă îndrept spre bibliotecă și scot dicționarul. Pistolul este amplasat în același loc scobit în care era acum două zile, când mi-a arătat-o Wendy. Așa cum știam că va fi. Ridic pistolul doar cu mâinile care tremură ușor.

În timp ce mă uit la revolverul din mână, mă întreb dacă fac o greșeală gravă. Chiar dacă se întâmplă ceva îngrozitor în acea cameră, nu știu dacă va îmbunătăți lucrurile dacă aduceți o armă în amestec. Când există șansa ca cineva să fie împușcat, lucrurile se pot înrăutăți rapid.

Dar nu am de gând să-l împușc pe Douglas. Asta nu e de pe masă. Singura mea intenție este să-l sperii. La urma urmei, nu este nimic mai înfricoșător decât o armă. Contez pe elementul surpriză pentru a pune capăt lucrurilor.

Cu revolverul cuibărit în mână, mă grăbesc înapoi pe holul întunecat spre camera de oaspeți. Luptele au încetat și totul este tăcut în cameră. Și cumva acesta este cel mai înfricoșător lucru dintre toate.

Mă gândesc să bat, dar apoi decid să încerc butonul. Se intoarce usor in mana mea. În timp ce deschid ușa, o voce îmi vorbește în ceafă:

Pune arma jos, Millie. Gestionați asta fără el. Faci o greseala groaznica.

Dar e prea târziu.

Deschid ușa dormitorului de oaspeți. Vederea din fața ochilor îmi taie răsuflarea. Sunt Douglas și Wendy. O stă lipită de perete, cu mâinile înfășurate în jurul gâtului ei, iar fața lui Wendy începe să devină albastră. Are gura deschisă să țipe, dar nu poate ieși niciun sunet.

Doamne, el încearcă să o omoare.

Nu știu dacă o va sufoca sau îi va rupe gâtul cu mâinile goale, dar trebuie să fac ceva chiar acum – nu pot să stau aici și să permit asta să se întâmple. Dar am învățat din greșelile trecute. Poate am o armă, dar nu am nicio intenție să-l ucid. Amenințarea ar trebui să fie suficientă. Și apoi voi spune poliției ce am văzut.

Poți face asta, Millie. Nu-l răni. Fă-l să o lase să plece.

„Douglas!” latru la el. "Dă-i drumul!"

Mă aștept să se îndepărteze de ea, plin de scuze și explicații false. Dar

cumva, degetele lui nu se mișcă. Wendy reușește un alt gâlgâit.

Așa că iau pistolul și o îndrept spre pieptul lui.

"Sunt serios." Vocea îmi tremură. "Lasa-o sa plece sau trag."

Dar Douglas cumva nu aude ce îi spun. Ochii lui sunt sălbatici și pare hotărât să pună capăt asta – chiar aici și acum. Wendy a încetat să-l mai zgârie și corpul ei a devenit moale. Timpul negocierilor a trecut. Dacă nu fac ceva în următoarele câteva secunde, o va ucide.

Și voi fi lăsat să se întâmple.

„Jur pe Dumnezeu”, croiesc, „am să trag dacă nu o lași!”

Dar el nu o face. El continuă să strângă.

nu am de ales. Există un singur lucru pe care îl pot face în această situație.

Apăs pe trăgaci.

TREIZECI SI NOUA

Douglas slăbește câteva secunde după ce împușcătura sună prin apartament. Este mai tare decât mă așteptam, suficient de tare încât vecinii cu siguranță vor fi auzit. Ei bine, poate nu. Pereții și tavanele sunt probabil izolate fonic într-un loc ca acesta și avem podeaua sub noi ca tampon.

În plus, degetele lui Douglas alunecă de pe gâtul lui Wendy.

Wendy se prăbușește în genunchi, tusind și plângând și strângându-se de gât, în timp ce soțul ei stă întins lângă ea pe podea, cu corpul imobil. După o secundă, o baltă de purpuriu se întinde sub el pe mocheta de pluș.

Oh nu.

Nu din nou.

Pistolul îmi cade de pe degete și aterizează pe podea lângă mine cu un zgomot puternic. Mă simt complet înghețată. Douglas Garrick nu se mișcă deloc, iar balta de sub el continuă să crească. Am vrut să-l împușc în umăr, cât să-l rănesc și să-l forțez să-și ia mâinile de pe Wendy, dar nu suficient pentru a-l ucide.

Se pare că am ratat.

Wendy își freacă ochii lăcrimați. În mod miraculos, ea este încă conștientă. Ea îngenunchează lângă soțul ei, punând o mână pe gâtul lui, peste artera lui carotidă. Ea își ține mâna acolo pentru o clipă, apoi își ridică privirea spre mine. „Nu există puls.”

Oh Doamne.

„E mort”, șoptește ea cu o voce răgușită. „E chiar mort.”

— Nu am vrut să-l omor, murmur eu. „Eu... încercam doar să-l fac să-și ia mâinile de pe tine. Nu am vrut niciodată să...”

„Mulțumesc”, spune Wendy. "Multumesc ca mi ai salvat viața. Știam că o faci.”

Ne uităm unul la altul pentru o clipă. I-am salvat viața. Trebuie să-mi amintesc asta. Va trebui să explic poliția când vor ajunge aici.

„Trebuie să pleci.” Wendy se ridică în picioare, deși picioarele îi par tremurate. „Noi... putem șterge amprentele de pe armă. Ar trebui să funcționeze, nu-i așa? Da, da, sunt sigur că va fi. Nu voi chema poliția pentru câteva ore și apoi le voi spune... Oh! Pot spune că am crezut că Douglas a

fost un intrus și l-am împușcat din întâmplare. Totul a fost un accident, știi? Ei vor crede asta. Sunt sigur că o vor face.”

Vorbește repede – este în panică. Oricât de mult mi-ar plăcea să mi se ia căldura, există o gaură imensă în povestea ei. „Dar portarul a văzut când Douglas a intrat în clădire.”

Ea scutură din cap. „Nu, nu a făcut-o. Unii dintre rezidenți au acces la intrarea din spate și el vine întotdeauna în acest fel.”

„Există o cameră acolo?”

"Nu. Nicio cameră."

„Dar camerele din lifturi?”

"Acestea?" Ea pufnește. „Acestea sunt doar decorative. Unul dintre ei s-a stricat acum cinci ani, iar celălalt a fost scos din funcțiune de cel puțin doi ani.”

Ar putea chiar acest lucru să funcționeze? Tocmai l-am împușcat pe Douglas Garrick cu sânge rece. Există vreo șansă să scap cu asta fără consecințe? Apoi, din nou, nu ar fi prima dată.

"Pleaca acum." Ea trece peste corpul lui Douglas, ocolind cu grijă balta de sânge. „Îmi voi asum responsabilitatea pentru asta. Acest lucru este pe mine. Te-am adus în asta și nu am de gând să te trag cu mine. Pleacă de aici cât mai poți.”

„Wendy…”

"Merge!" Ochii ei arată aproape la fel de sălbatici ca cei ai lui Douglas când mâinile lui erau înfășurate în jurul gâtului ei. „Te rog, Millie. Aceasta este singura cale.”

— Bine, spun eu încet. „Dar... dacă ai nevoie de mine...”

Ea întinde mâna să mă strângă de braț. „Crede-mă, ai făcut destul.” Ea ezită. „Ar trebui să ștergeți toate mesajele noastre text. Cei de la mine, dar și cei de la Douglas. Doar în cazul în care."

Este o idee extrem de bună. Wendy și cu mine am discutat despre câteva lucruri despre care nu aș vrea să știe poliția dacă ar începe să investigheze această crimă. Și ar putea fi mai bine dacă nu văd textele dintre mine și Douglas, notând că astăzi ar fi ultima mea sesiune. Îmi iau poșeta, iar mâinile îmi tremură aproape prea tare ca să o fac, dar reușesc să șterg conversațiile cu ambii Garrick de pe telefon.

„Nu încerca să mă contactezi”, spune ea. „Mă voi ocupa de asta, Millie. Nu vă faceți griji."

Încep să mă cert, dar apoi am închis gura. Nu are rost. Wendy a decis

deja că vrea să ia căldură și este în interesul meu să o las. Îmi iau rămas bun de la penthouse, știind că nu voi mai pune piciorul niciodată în acest loc. Ultimul lucru pe care îl văd când ies din dormitor este Wendy care stă deasupra cadavrului lui Douglas.

Și ea zâmbește.

PATRUZECI

Toată călătoria cu metroul înapoi acasă, nu mă pot opri din tremur.

Toți cei din metrou trebuie să creadă că sunt o persoană nebună, pentru că, deși este aglomerat, nimeni nu s-a așezat de o parte și de alta a mea până mă întorc în Bronx. Practic, îmi petrec întreaga călătorie îmbrățișându-mă și legănându-mă înainte și înapoi.

Nu pot să cred că l-am ucis. nu am vrut.

Nu, nu este corect. L-am împușcat pe bărbat în piept. Ar fi o minciună să spun că nu l-am vrut mort. Dar acesta a fost ultimul mod în care am vrut să se desfășoare lucrurile când am văzut arma aceea în dicționar.

Dar va fi bine. Am mai trecut prin asta. Wendy va rămâne la povestea ei, iar poliția nu va avea idee că am fost implicată.

Acum trebuie doar să mă ocup de faptul că am ucis un bărbat. Din nou.

În clipa în care ies din stația de metrou, telefonul îmi sună. Un apel pierdut. O scot din geantă, pe jumătate așteptându-mă să fie Wendy, dar, în schimb, ecranul este plin de apeluri pierdute și mesaje vocale de la Brock.

Oh nu. Trebuia să luăm cina diseară. Aceasta trebuia să fie noaptea în care urma să avem marea discuție. Ei bine, asta nu se va mai întâmpla.

Mă uit la numele lui Brock de pe telefon pentru o clipă, știind că trebuie să-l sun, dar nu vreau să o fac. În cele din urmă, dau clic pe numele lui. El răspunde aproape instantaneu.

„Millie?” Sună o combinație de furios și îngrijorat. "Unde ești?"

„Eu...” Mi-aș fi dorit să fi luat un moment să mă gândesc la o scuză valabilă înainte de a-l suna. "Nu ma simt bine."

"Oh, chiar aşa?" Sună sceptic. „Ce este în neregulă, mai exact?”

„Eu... am o boală de stomac.” Când nu spune nimic, mă hotărăsc să mai înfrumusețesc câteva detalii. „A venit brusc. Ma simt ingrozitor. Continui, știi, să vomit. Și de asemenea... ei bine, iese din ambele capete. Cred că trebuie să stau în seara asta.”

Mă pregătesc ca el să mă cheme cu privire la povestea mea falsă, dar, în schimb, vocea lui se înmoaie. „Nu suni bine.”

„Da…”

„Aș putea veni”, oferă el. „Aș putea să-ți aduc niște supă de pui?

Frecați-vă spatele?”

Am cel mai dulce iubit vreodată. El este un tip atât de bun. Și de îndată ce acest lucru se va termina, o să mă revanșez absolut cu el. Chiar îl iubesc. Cred că.

„Nu, dar mulțumesc”, respir în telefon. „Trebuie doar să fiu singur și să mă recuperez. Verificare de ploaie?”

„Sigur”, spune el. „Doar fii mai bine.”

Când închid telefonul, mă simt vinovat acum pentru felul în care îl tratez pe Brock pe lângă orice altceva. Dar nu vreau să-l trag în mizeria asta. Singura persoană cu care aș putea vorbi despre asta este Enzo și este o idee proastă din atât de multe motive. Trebuie doar să merg acasă și să încerc să nu mă gândesc la nimic. În curând, toate acestea vor fi în spatele meu.

PATRUZECI SI UNU

Mă trezesc simțindu-mă că am fost lovit de un camion și îmi bate tâmpla dreaptă.

Nu am putut dormi noaptea trecută. M-am răsturnat și m-am întors și de fiecare dată când începeam să plec în derivă, vedeam cadavrul lui Douglas zăcând pe podeaua penthouse-ului. În cele din urmă, m-am împiedicat la baie și am luat unul dintre somnifere pe care le-am ascuns acolo. Apoi am intrat într-un somn plin de vise, bântuit de ochii morți ai fostului meu șef care se uitau la mine.

Mă răsturn în pat, atingându-mi părul de șobolan. Bătăile din tâmplă se intensifică și durează un moment să realizez că de la ușa din față se aude și bătăi.

Cineva este la ușa din față.

Reușesc să mă târăsc din pat și să-mi înfășor corpul cu o haină. "Vin!" Croc, sperând că bătăile se vor opri. Dar cine este la ușă este persistent.

Mă uit prin vizor. Un bărbat stă acolo, purtând o cămașă albă și cravată neagră sub un trenci. "Cine e?" strig.

„Acesta este detectivul Ramirez de la NYPD”, răspunde vocea înăbușită a bărbatului.

Oh nu.

Dar bine, nu există niciun motiv de panică. Șeful meu a murit, așa că evident că vor dori să-mi pună câteva întrebări. Nu este nimic de care să vă faceți griji.

Descuiesc ușa și o deschid. Nu poate intra aici fără permisiunea mea explicită și nu am nicio intenție să i-o dau. Nu că aș avea ceva de ascuns, dar nu se știe niciodată.

— Domnișoară Calloway? întreabă el cu o voce surprinzător de adâncă. L-aș judeca a fi cam la cincizeci de ani, pe baza pungilor de sub ochi și a raportului gri-negru din părul tuns.

„Bună,” spun eu speriat.

„Mă întrebam dacă aș putea să-ți pun câteva întrebări”, spune el.

Fac tot posibilul să-mi fac fața goală. "Despre ce?"

El ezită, studiindu-mi chipul. — Cunoști un bărbat pe nume Douglas

Garrick?

„Da...” Niciun rău să admit asta. Ar fi destul de ușor să dovedesc că am lucrat pentru familia Garrick.

„A fost ucis aseară.”

"Oh!" Îmi pun o mână peste gură, încercând să par surprins. "Asta e groaznic."

„Speram că poți să cobori la gară și să-mi răspunzi la câteva întrebări.”

Fața detectivului Ramirez este o mască. Buzele lui sunt o linie dreaptă, care nu dezvăluie nimic. Dar coborând la gară? Sună grav. Apoi, din nou, el nu scoate o pereche de cătușe și îmi citește drepturile. Sunt sigur că iau cazul foarte în serios pentru că Douglas era atât de bogat și important.

"Când vrei să vin?"

„Acum”, spune el fără ezitare. „Pot să-ți dau o plimbare.”

„Trebuie… trebuie?”

Nu am nicio obligație să vin cu el dacă nu sunt arestat – îmi cunosc prea bine drepturile. Dar aș vrea să aud ce spune.

„Nu trebuie,” răspunde el în cele din urmă, „dar l-aș recomanda cu căldură. Într-un fel sau altul, vom avea o discuție.”

Am o senzație de rău în stomac. Sună a ceva mai mult decât câteva întrebări ocazionale despre angajatorul meu. „Aș dori să-mi sun avocatul”, spun.

Ramirez își ține ochii pe ai mei. „Nu cred că este necesar, dar este dreptul tău să faci asta.”

Nu știu ce fel de întrebări îmi vor pune, dar nu-mi place ideea de a fi la secția de poliție fără un avocat prezent, indiferent ce spune el. Din păcate, există un singur avocat pe care îl cunosc suficient de bine ca să îl sun acum. Și aceasta va fi o conversație dificilă.

Ramirez așteaptă în timp ce îmi recuperez telefonul mobil și selectez numărul lui Brock. Trebuie să fie deja la serviciu până acum, dar ridică după doar câteva sunete. Brock își petrece cea mai mare parte a zilei la birou și rareori se află în sala de judecată.

„Hei, Millie”, spune el. "Te simți bine?"

„Hm”, spun eu. "Nu chiar…"

„S-a înrăutățit bug-ul stomacal?”

"Ce?"

Brock este tăcut pentru o clipă pe cealaltă linie. „Mi-ai spus aseară că ai o boală de stomac.”

Oh corect. Aproape că am uitat minciuna pe care i-am spus-o când nu am venit în apartamentul lui aseară. „Da, este mai bine, dar am nevoie de ajutorul tău cu altceva. Ceva important."

"Desigur. De ce ai nevoie?"

„Deci, um…” Cobor vocea, astfel încât Ramirez să nu mă audă. „Îl cunoști pe vechiul meu șef, Douglas Garrick? El a fost de fapt... a fost ucis aseară.”

„Doamne,” răsuflă Brock. „Millie, e groaznic. Știu ei cine a făcut-o?”

„Nu, dar...” Mă uit la Ramirez, care mă urmărește. „Vor să mă intervieveze la secția de poliție.”

"Oh wow. Cred că știi ceva important?”

„Bănuiesc că da, chiar dacă chiar nu o fac. Oricum... m-aș simți mai bine dacă aș avea un avocat prezent cu mine.” îmi dresesc glasul. „Deci, știi, asta ești tu.”

„Sigur, desigur.” Vreau să ajung la telefon și să-l îmbrățișez. „Ma pot întâlni acolo de îndată ce termin câteva lucruri. Sunt sigur că va fi bine, dar sunt fericit să fiu alături de tine.”

În timp ce notez adresa secției de poliție unde detectivul Ramirez mă va interoga, nu pot să nu mă gândesc că Brock și cu mine vom ajunge în curând să avem conversația pe care am vrut să o am cu el aseară, după ce toate.

PATRUZECI SI DOI

Până ajung la secția de poliție din Manhattan, sunt complet speriat. Detectivul Ramirez a încercat să poarte o conversație în timpul călătoriei cu mașina până la gară, dar eu i-am răspuns mai ales prin monosilabe și mormăituri. Chiar și când vorbea despre vreme, am avut senzația că caută informații și nu voiam să-i dau nimic.

Dar când ajung la gară, Brock mă așteaptă acolo. Poartă costumul său gri și acea cravată albastră care îi face ochii să pară cu adevărat albaștri. Zâmbește când mă vede că intru în gară cu detectivul, fără să arate deloc îngrijorat. Probabil că asta se va schimba foarte curând.

„Acesta este avocatul meu de acolo", îi spun lui Ramirez. „Aș dori să vorbesc cu el în privat înainte de a fi interogat."

Ramirez dă scurt din cap. „Te punem într-o cameră să vorbim și, când ești gata, aș dori să-ți pun întrebările mele."

Mă duce într-o cameră mică, pătrată, cu o masă de plastic și câteva scaune de plastic înconjurătoare. Nu am fost într-o cameră de interogatori de ani de zile, iar vederea ei îmi strânge pieptul. Mai ales când mă așează pe unul dintre scaune și mă lasă singur acolo, cu ușa închisă. Am crezut că Brock va veni aici cu mine, dar pare să fie ocupat afară.

Mă întreb ce îi spun ei.

Mai petrec aproape patruzeci de minute singur în cameră, cu panica crescând. Când chipul familiar al lui Brock apare la uşă, aproape că am izbucnit în plâns.

„Ce a durat atât de mult?" Plâng.

Brock are o expresie tulburată pe față. Pare puțin înțepenit când se așează pe scaunul vizavi de mine. Există un crater între sprâncene.

„Millie", spune el, „am vorbit cu detectivul de afară. Ei sunt reticenți să-mi spună prea multe, dar aceasta nu este o întrebare de rutină. Ești un suspect serios."

Mă uit la el. Cum ar putea fi asta? Wendy le-a spus poliției că ea a fost cea care l-a împușcat pe Douglas. Se îndoiesc de povestea ei? Ar trebui să fie deschis și închis.

Dacă nu…

„Au un mandat de percheziție în apartamentul tău”, îmi spune el. Un mandat? „Au o echipă acolo chiar acum.”

Îmi caută apartamentul? Nu-mi pot imagina ce caută. Nu am nimic acolo care să fie deloc suspect. Din fericire, nu am avut sânge pe haine aseară. Am verificat.

„De ce ar crede că l-ai ucis?” Brock scutură din cap. „Nu are niciun sens pentru mine.”

Asta este. Trebuie să-i spun despre trecutul meu. Dacă va acționa ca avocatul meu, trebuie să știe. Altfel, va arăta ca un idiot. „Ascultă”, îi spun, „e ceva ce trebuie să știi despre mine.”

El își ridică sprâncenele spre mine, așteptând.

Este atât de greu. Mă înjur pentru că nu am spus nimic mai devreme, dar acum că fac asta, îmi amintesc de ce am amânat-o atât de mult. „Am oarecum un, știi, un cazier în închisoare.”

„Ai un ce?” Falca lui pare să se destrame. „Un dosar de închisoare? Parcă ai fi în închisoare?”

„Da. Cam asta înseamnă un cazier în închisoare.”

"Pentru ce?"

Și acum vine partea grea. „A fost pentru crimă”.

Brock pare să fie la vreo două secunde să se rătăcească — sper că inima lui este bine. "Crimă?"

„A fost autoapărare”, spun eu, ceea ce nu este în întregime adevărat. „Omul ăsta îl ataca pe prietenul meu și l-am oprit. Eram adolescent la acea vreme.”

Îmi aruncă o privire. „Nu intri la închisoare pentru autoapărare.”

„Unii oameni fac.”

Nu pare să mă creadă, dar nu am de gând să intru în detalii despre băiatul care încerca să-mi violeze prietenul. Despre cum am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a-l opri, chiar dacă procurorii au făcut să pară că am mers prea departe.

„Nu e de mirare că nu ai obținut niciodată diploma de facultate”, mormăie el în sinea lui. „Întotdeauna mi-am spus că ai înflorit târziu.”

"Îmi pare rău." Cobor ochii. „Ar fi trebuit să-ți spun.”

„Păi, crezi?”

„Îmi pare rău”, spun din nou. „Dar m-am speriat dacă aș face-o, te-ai uita la mine ca... ei bine, așa cum mă privești acum.

Brock își trece o mână prin păr. „Doamne, Millie. Eu doar... știam că

este ceva despre care nu ai vrut să-mi spui, dar nu mi-am imaginat niciodată...”

„Da”, respir.

"Bine." Își slăbește o crestătură cravata albastră. „Bine, ai un dosar de închisoare. Lăsând asta la o clipă, de ce cred ei că l-ai ucis pe Douglas Garrick?

Nu pot să răspund la această întrebare pentru că nu știu ce le-a spus Wendy poliției. Chiar dacă tot ceea ce îi spun lui Brock este presupus confidențial, nu mă pot decide să-i spun ce sa întâmplat aseară. "Nu am nici o idee."

El lasă capul gânditor. „Mi-ai spus aseară că ești bolnav. Ai plecat devreme din apartamentul lor?”

„Ei bine, mi-am terminat treaba”, spun cu grijă, știind că portarul poate confirma când am părăsit apartamentul. „Dar din moment ce nu mă simțeam bine, m-am dus direct acasă după. Eram deja aproape acasă când am vorbit la telefon. Douglas... nici măcar nu era acolo când am plecat din apartament.

"Bine." Brock își freacă bărbia. „Îți fac pur și simplu greutăți din cauza recordului tău. Vom rezolva asta.”

Aș vrea să am încrederea lui.

PATRUZECI SI TREI

Se pare că Ramirez nu este în stare să-mi vorbească imediat, ceea ce bănuiesc că este un fel de tactică care să mă distrugă. Brock trebuie să primească un telefon de la serviciu, așa că mă lasă singur în camera de interogatoriu, unde îmi petrec următoarea oră în panică în tăcere.

Sunt la secția de poliție de peste două ore, când Ramirez a intrat în sfârșit să-mi vorbească, cu Brock urmărindu-l de aproape. Brock stă lângă mine și îmi strânge mâna sub masă. Este reconfortant să știu că nu mă urăște complet, în ciuda faptului că a aflat despre dosarul meu din închisoare. Deși ziua este încă tânără.

„Vă mulțumesc pentru răbdare, domnișoară Calloway”, spune detectivul. Expresia lui este încă un gol. — Am câteva întrebări pentru tine despre domnul Garrick.

„Bine”, spun eu. Suntem înregistrați, așa că îmi păstrez tonul calm și măsurat.

"Unde ai fost noaptea trecuta?" mă întreabă Ramirez.

„M-am dus la penthouse-ul familiei Garrick să fac niște curățenie ușoară și să spăl rufe, apoi m-am dus acasă.”

— La ce oră ai părăsit penthouse-ul?

— Pe la șase și jumătate, spun eu.

— Și ați vorbit cu domnul Garrick cât a fost acolo?

Dau din cap, amintindu-mi ce mi-a spus Wendy. Noi doi trebuie doar să ne menținem poveștile drepte și ar trebui să fim bine. "Nu."

Ramirez pare surprins de răspunsul meu. — Deci domnul Garrick nu v-a cerut să vă întâlniți cu el la apartament aseară?

Clipesc la el, confuz. "Nu…"

„Domnișoara Calloway.” Ochii detectivului par să se întunece în timp ce se uită la mine. „Care este relația ta cu Douglas Garrick?”

„Relația mea?” Mă uit la Brock, care se încruntă. „El este angajatorul meu. Ei bine, el și Wendy, soția lui.”

„Ai o relație sexuală cu el?”

Aproape mă sufoc. "Nu!"

"Nici macar o data?"

Vreau să întind mâna și să-l scutur pe detectiv, dar, din fericire, intervine Brock. „Domnișoara Calloway ți-a răspuns la întrebare. Ea nu are nicio relație cu domnul Garrick, în afară de cea pur profesională.”

Detectivul Ramirez ridică dosarul pe care l-a pus lângă el pe masă. Scoate o coală de hârtie capsată împreună. Mi-o alunecă peste masă. „Am găsit un telefon arzător în sertarul dulapului domnului Garrick. Acestea au fost mesajele text schimbate între telefonul arzător și telefonul tău.”

Iau hârtiile și încep să le scanez în timp ce Brock se uită peste umărul meu. Recunosc mesajele text. Sunt aceleași mesaje pe care Douglas mi le-a trimis în ultimele două luni pentru a-mi confirma zilele de lucru. Dar, în afara contextului, par să capete un alt sens.

Vei fi peste diseară?

Ne vedem mai târziu în seara asta.

Vino în seara asta.

Mai mult, toate mesajele mele despre cumpărături și spălătorie au dispărut. Fiecare mesaj pare să implice planificarea întâlnirilor împreună. Ochii lui Brock ies afară în timp ce citește mesajele text.

„Da, acestea sunt textele noastre”, spun eu, „dar toate sunt despre muncă.”

"Domnul. Garrick ți-a trimis mesaje despre muncă de pe un telefon arzător?

Îmi strâng dinții. „Nu știam că este un telefon arzător. Am crezut că este telefonul lui obișnuit.”

— Înțeleg, spune Ramirez.

„În plus”, adaug eu, „au fost și alte mesaje. Mai ales despre cumpărături și spălătorie. Nu sunt aici... parcă ar fi fost șterse.”

„Ai mesajele pe telefonul tău?”

„Nu...” Pentru că Wendy mi-a spus să le șterg. „Am scăpat de toate mesajele.”

"De ce?"

„De ce n-aș face?” Am scăpat un râs care sună mult prea sus. „Adică, salvezi fiecare mesaj text pe care îl primești?”

Probabil că o face. Probabil că are mesaje text pe telefon cu zece ani în urmă. Deși să fiu corect, nu aș fi șters niciodată acele mesaje text dacă

Wendy nu mi-ar fi spus.

„De asemenea”, spune el, „s-au făcut apeluri către tine până la miezul nopții. Vrei să spui că te suna angajatorul la miezul nopții?”

„S-a întâmplat doar o dată”, spun eu șchiop.

Recunosc cât de slab sună totul. Nu are sens — de ce mi-a trimis Douglas mesaje de pe un telefon? Nu este ca și cum m-ar fi pregătit să accept căderea pentru propria lui crimă. Mă uit la Brock, care a rămas ciudat de tăcut în cel mai rău moment posibil.

„De asemenea...” Ramirez deschide din nou folderul. Doamne, mai sunt? Cum ar putea fi mai mult? „Recunoști asta?”

Este o fotografie imprimată granulată a unei brățări. O recunosc ca fiind aceeași brățară pe care Douglas i-a dat-o lui Wendy după ce i-a dat acel ochi negru. „Da”, spun eu. „Aceasta este brățara lui Wendy.”

Sprâncenele lui Ramirez se ridică. „Atunci de ce l-am găsit în cutia ta de bijuterii din apartamentul tău?”

„Ea... mi-a dat-o.”

Sprâncenele lui se strecoară mai aproape de linia părului. „Wendy Garrick ți-a dat o brățară cu diamante de zece mii de dolari?

O brățară de zece mii de dolari? Cât a costat această brățară? Am avut ceva în valoare de zece mii de dolari în cutia mea de bijuterii?

„Mi-a spus că a fost un cadou de la soțul ei”, spun eu.

„Ce zici de inscripție?” Scoate încă o fotografie din dosar și mi-o dă. „Ti se pare cunoscut?”

Inscripția pe care o citisem pe brățara lui Wendy este acum aruncată în aer pe ecran, astfel încât atât eu, cât și Brock să o putem citi clar.

Spre W, ești a mea pentru totdeauna, iubire D

„Corect”, spun eu. „Spre W. Către Wendy”.

Ramirez atinge fotografia. „Numele tău nu începe cu W? Wilhelmina?”

„Eu...” Mi se usucă brusc gura. Aștept ca Brock să intervină și să protesteze împotriva întrebărilor, dar el este încă mut și așteaptă și el să audă răspunsul meu. „Mă duc mereu pe Millie.”

„Dar numele tău este Wilhelmina.”

"Da…"

„De asemenea...” Oh, nu, sunt mai multe? Cum ar putea fi mai mult? Dar încă o dată, se îndreaptă spre acel dosar stupid. Scoate o altă fotografie tipărită. — Acesta a fost un cadou de la domnul Garrick?

Îi scot fotografia din mâini. Este rochia aceea pe care Douglas mi-a cerut să o întorc. Dar apoi nu mi-a dat niciodată nicio chitanță și nici nu mi-a spus de unde vine. Cu tot ce se petrecea, uitasem complet de asta. Așa că a stat într-o pungă de cadou în dulapul din dormitorul meu.

„Nu”, spun eu slab, chiar dacă văd deja unde se duce asta. "Domnul. Garrick mi-a cerut să returnez rochia.”

„De ce a stat în dormitorul tău de mai bine de o lună?”

„El... nu mi-a dat niciodată chitanța.”

Nici măcar nu mă pot uita la Brock. Dumnezeu știe ce gânduri îi trec prin cap. Vreau să-l asigur că totul este o neînțelegere teribilă, dar nu pot avea acea conversație cu el cu detectivul din cameră.

„Uite”, spun eu, „voiam să-l returnez. L-am întrebat despre chitanță și mi-a spus că mi-o va primi, dar am uitat amândoi.”

„Domnișoară Calloway”, spune Rodriguez, „știați că rochia a fost cumpărată de la Oscar de la Renta pentru șase mii de dolari? Chiar crezi că ar uita să-l returneze?”

Sfânt…

Risc să arunc o privire rapidă în direcția lui Brock. Are o expresie lucioasă pe față și clătină ușor din cap. L-am adus aici să fie avocatul meu, dar se dovedește a fi complet inutil.

„De asemenea”, adaugă Ramirez. Oh nu. Nu poate exista nimic altceva. Cu siguranță nu am acceptat alte documente de la Garrick. Nu mai poate scoate nimic din acel dosar. — Ai petrecut noaptea la un motel cu Douglas Garrick săptămâna trecută?

"Nu!" Plâng.

Își drese glasul. — Deci nu v-ați cazat într-un motel din Albany miercurea trecută în timp ce domnul Garrick avea o întâlnire de afaceri acolo și nu ați plătit noaptea în numerar?

Deschid gura dar nu iese niciun sunet.

"Miercurea trecuta?" izbucnește Brock. „Aceasta este ziua în care trebuia să ne întâlnim la cină și m-ai ridicat! Acolo erai?”

nu pot minti. I-am dat funcționarului de la motel permisul meu de conducere. „Da, am închiriat o cameră de motel în Albany. Dar nu este ceea ce crezi.”

Ramirez își încrucișează brațele pe piept. "Ascult."

nu stiu ce sa spun. Nu vreau să dezvălui secretul lui Wendy. Dacă află despre problemele conjugale pe care le aveau Garrick, crima ar putea fi pusă

pe ea. Chiar dacă nu vreau să fiu învinovățit pentru asta, nici nu vreau să fie învinovățit.

„Am avut nevoie doar de o noapte liberă”, spun eu șchiop.

„Deci ai fost la un motel la întâmplare din Albany pentru a petrece noaptea?”

„Nu aveam o aventură cu Douglas Garrick.” Mă uit între Brock și Ramirez și ambii par incredibil de sceptici. "Jur. Și chiar dacă aș fi – ceea ce nu am fost – asta nu înseamnă că l-am ucis, pentru numele lui Dumnezeu!”

„A rupt-o cu tine aseară.” Ramirez își ține ochii ațintiți asupra mea în timp ce renunță la această revelație. „Erai furios pe el și l-ai împușcat înfuriat cu propria lui armă.”

„Nu…” Îmi simt gura îngrozitor de uscată. „Asta nu este nici pe departe adevărat. Nu ai nici o idee."

Ramirez dă din cap spre fotografiile de pe birou. „Poți vedea de ce pare suspect.”

„Dar nu este adevărul!” Plâng. „Nu am avut niciodată o aventură cu Douglas Garrick. Acest lucru este absolut nebunesc.”

Detectivul nu spune nimic de data asta. Se uită doar la mine.

„Niciodată nu l-am atins”, spun eu. "Iti jur! Întrebați-o pe Wendy Garrick. Ea va confirma tot ce spun. Intreab-o!"

„Domnișoară Calloway”, spune detectivul Ramirez, „Wendy Garrick este cea care ne-a spus despre aventura dumneavoastră cu soțul ei”.

Ce? "Scuzați-mă?"

„Ea a spus că domnul Garrick a venit cu ea ieri și te-a invitat cu intenția de a pune capăt lucrurilor”, spune el. „Dar când a ajuns acasă, l-a găsit întins pe podea, împușcat.

Nu... Ea nu a făcut... După tot ce am făcut pentru ea...

„Și”, spune el, „amprentele tale sunt pe armă”.

PATRUZECI SI PATRU

Interogatoriul merge la vale de acolo.

Încerc să împletesc o versiune a adevărului. O versiune care nu se termină prin a-l împușca pe Douglas Garrick mort în casa lui. Îi explic despre Douglas Garrick că a fost abuziv lui Wendy și încercările mele de a o ajuta. Îi spun că Wendy mi-a arătat pistolul și a spus că o folosea pentru protecție și că așa trebuie să fi ajuns amprentele mele pe ea, deși am probleme în a explica de ce amprentele lui Wendy nu sunt pe pistol. Îmi dau seama din privirea de pe fața detectivului Ramirez că nu crede niciun cuvânt din ceea ce spun.

Până la sfârșitul poveștii mele divagatoare, sunt sigur că Ramirez îmi va citi drepturile și mă va duce la o celulă de închisoare. Dar, în schimb, clătină din cap. „Mă întorc imediat”, îmi spune el. „Nu te duce nicăieri.”

Se ridică și părăsește camera, ușa trântindu-se în urma lui cu un ecou răsunător, lăsându-ne pe mine și pe Brock singuri în camera de interogatoriu.

Brock se uită în jos la masa de plastic, cu ochii sticloși. Trebuia să fie aici ca avocat, dar nu a spus niciun cuvânt în douăzeci de minute. Dacă aș fi știut cum se va întâmpla asta, nu i-aș fi cerut niciodată să vină.

„Brock?” Spun.

Ridică încet ochii.

"Te simți bine?" spun eu blând.

"Nu." Îmi aruncă o privire aprinsă. „Ce dracu a fost asta, Millie? Serios?"

„Brock”, scârțâi, „nu poți să crezi...”

„Ce crezi?” se repezi el la mine. „Până acum câteva ore, nici nu știam că ai fost în închisoare pentru crimă. Și acum aflu că m-ai înșelat cu ticălosul ăla bogat pentru care ai lucrat...

„Nu am înșelat!” am izbucnit. „Nu te-aș înșela niciodată!”

— Atunci ce naiba făceai miercurea trecută? el spune. "Ce faceai azi-noapte? Și în toate celelalte nopți trebuia să luăm cina, dar m-ai supărat? Trebuie să vezi cum arată totul al naibii de suspect. Mai ales că, știi, se pare că ai ucis un tip odată.”

Ei bine, nu doar o dată. Dar simt că furnizarea acestor informații nu mi-

ar ajuta cazul. — Ți-am spus, încercam să o ajut pe Wendy.

— Încercai să o ajuți pe femeia care acum te acuză că ai o aventură cu soțul ei și apoi l-a ucis?

Bine, când el spune așa... „Nu știu de ce îi spune detectivului asta. Poate a intrat în panică. Dar crede-mă, a fost abuziv cu ea. Am văzut-o cu ochii mei.”

„Millie.” Brock se uită la mine cu o expresie dureroasă pe trăsăturile lui frumoase. „Te-am sunat aseară și păreai foarte supărat de ceva. Evident, nu ai avut o boală de stomac. A fost o minciună.”

„Da”, recunosc. „A fost o minciună.”

„Millie.” Vocea lui sparge pe numele meu. — L-ai ucis pe Douglas Garrick?

Aproape tot ceea ce m-a acuzat detectivul Ramirez era neadevărat. Dar un lucru era absolut adevărat. L-am împușcat pe Douglas Garrick. L-am omorât. Și chiar dacă neg orice altceva, acel fapt rămâne.

„Oh, Dumnezeule”, mormăie Brock. „Millie, nu pot să cred că ai...”

„Nu este ceea ce crezi tu”, spun eu.

Scaunul de plastic al lui Brock se zgârie de podeaua tare a camerei de interogatoriu când se ridică în picioare. — Nu te pot reprezenta, Millie. Nu este potrivit și... nu pot.”

În ciuda cât de inutil a fost iubitul meu în timpul interogatoriului, gândul că mă abandonează mă sperie și mai tare. „Știi că nu am bani pentru un avocat...”

„Deci poți folosi apărătorul public”, spune el. „Sau împrumutați bani, sau... nu știu. Dar nu pot fi eu. Îmi pare rău."

"Deci asta este." Bărbia îmi clătinește când ridic privirea la el. „Te despărți de mine.”

"Cred?" El dă din cap. „Sincer, nici măcar nu știu cine ești.” Își trece mâna prin păr, trăgând obsesiv de șuvițe. „Nu pot să cred că se întâmplă asta. chiar nu pot. Am vrut să-mi cunoști părinții. Chiar am crezut că tu și cu mine...”

Nu are nevoie să finalizeze gândul. Și-a imaginat un viitor în care noi doi să ne căsătorim. Aveți copii împreună. Îmbătrânește împreună. Nu și-a imaginat că se va sfârși într-o secție de poliție, eu fiind interogat pentru crimă.

Deci, într-adevăr, nu-l pot învinovăți că a plecat. Dar tot am izbucnit în lacrimi de îndată ce ușa se închide în urma lui.

PATRUZECI ȘI CINCI

Adevărata minune este că, după toate acestea, detectivul Ramirez nu mă arestează. Când îmi dă vestea că sunt liber să plec, chiar îl întreb: „Ești sigur?” Eram sigur că mă vor lua în custodie, dar mi-a lăsat să plec cu avertismentul că nu ar trebui să părăsesc orașul. Având în vedere că nu am bani și nicio mașină, nu voi pleca nicăieri prea curând.

După ce ies din gară, îmi întind telefonul instinctiv. Apoi îmi dau seama că nu am pe cine să sun. De obicei, l-aș fi sunat pe Brock pentru a-l anunța că am fost eliberat, dar am senzația că nu-i pasă.

Desigur, există o persoană căreia i-ar păsa.

Enzo.

Enzo m-ar ajuta. Dacă l-aș suna, ar crede fiecare cuvânt pe care l-am spus fără întrebări. Dar nu știu dacă vreau să merg din nou pe acel drum. Și am ținut tot acel discurs despre faptul că nu am nevoie de ajutorul lui, așa că nu sunt pe cale să mă târăsc înapoi la el o săptămână mai târziu, implorându-l să mă salveze.

Mă pot salva. Nici măcar nu sunt arestat. Poate că toată chestia asta se va rezolva.

După ce am dezbătut opțiunile mele pentru un moment, selectez numărul de telefon al lui Wendy din lista mea de contacte. Nu știu dacă este cușer să o sun acum, dar am nevoie de răspunsuri. Am avut un acord aseară și ceea ce pretinde detectivul este complet împotriva a ceea ce am hotărât. Apoi, din nou, s-ar putea să fi inventat lucruri ca să mă sperie să mărturisesc sau să o implice pe Wendy. Nu aș pune nimic dincolo de acel detectiv.

Desigur, merge direct la mesageria vocală.

Aș putea la fel de bine să merg acasă. La urma urmei, mâine m-ar putea aresta și nu voi mai putea merge acasă niciodată. Nu mi-aș permite o cauțiune.

Iau trenul înapoi în apartamentul meu din Bronx. După tot ce s-a întâmplat astăzi, abia mai pot pune un picior în fața celuilalt. Trebuie să caut în geanta mea timp de cinci minute bune, căutându-mi cheile, până sunt sigur că le-am pierdut. Tocmai când sunt pe cale să renunț, îi găsesc înfundați în fundul pungii.

„Millie!”

Aproape în secunda în care intru în clădire, proprietara mea, doamna Randall, se grăbește să iasă din apartamentul ei de la primul etaj, purtând una dintre rochiile ei supradimensionate, care nu se prinde în talie. Fața ei încrețită este încrețită, iar buza de jos iese în afară.

„Poliția a fost aici!” ea plânge. „M-au pus să-ți deschid apartamentul și au făcut o percheziție! Aveau un ziar care îmi spunea că trebuie să le las să intre!”

„Știu”, gemu. "Îmi pare rău."

Doamna Randall își mijește ochii spre mine. „Ascunzi droguri acolo sus?”

"Nu! Cu siguranta nu!" Tocmai am ucis pe cineva, asta-i tot. Sheesh.

„Nu mai vreau probleme în clădirea mea”, spune ea. „Nu ești altceva decât necaz. De două ori a venit poliția din cauza ta! Te vreau afară. Ai o săptămână.”

"O saptamana!" Plâng. — Dar doamna Randall...

„Într-o săptămână și schimb lacătele”, șuieră ea la mine. „Nu te vreau prin preajmă și orice faci în acel apartament al tău.”

Inima mea se scufundă. Cum naiba o să găsesc vreodată un alt apartament cu tot ce se întâmplă cu mine? Poate ar fi mai bine dacă aș fi arestat. Cel puțin atunci, voi avea un loc unde să stau. Și mâncare gratuită.

Urc cele două trepte până la apartamentul meu. Mă aștept ca apartamentul să fie jefuit și nu sunt dezamăgit. Polițiștii care au percheziționat locul nici nu au încercat să pună totul înapoi acolo unde trebuia să meargă. Îmi va lua restul nopții să curăț totul.

Mă las jos pe canapea mea, epuizată. Nu pot face față acestei mizerie în seara asta. Poate mâine. Poate niciodată. Ce rost mai are dacă mă duc oricum la închisoare?

În schimb, iau telecomanda și îmi pornesc televizorul prost. Cred că asta o să fac în ultima mea noapte de libertate.

Din păcate, televizorul este acordat pe un post de știri. Povestea uciderii lui Douglas Garrick este peste tot în știri chiar acum. Prezentatorul de știri de pe ecran cu acel păr blond strălucitor raportează că poliția vorbește cu o „persoană de interes”.

Hei, am făcut știrile. Sunt o „persoană de interes”.

Apoi programul se reduce la un videoclip cu Wendy. Vorbește cu un reporter, iar ochii ei sunt injectați de sânge și umflați. Vânătăile de pe fața ei

pare complet dispărută, ceea ce presupun că este din cauza machiajului. Se întoarce să se adreseze camerei.

„Soțul meu Douglas a fost un bărbat incredibil”, spune ea cu o voce surprinzător de puternică, care nu seamănă deloc ca ea. „Era amabil, genial și plănuisem să întemeiem o familie împreună în curând. Nu merita să i se scurteze viața așa. Nu este corect că el...” Ea se oprește din vorbit, sufocată de emoție. „Eu... îmi pare rău...”

Ce a fost asta?

Cum a putut Wendy să vorbească despre Douglas așa după ce i-a făcut el? Înțeleg că nu vreau să vorbesc de rău despre morți, dar îl face să pară ca un fel de sfânt. Bărbatul era la câteva secunde să o sufoce până la moarte când i-am pus capăt vieții. De ce nu îi spune reporterului asta?

Videoclipul o face pe știerul blond. Ochii ei albaștri limpezi se blochează cu ecranul. „Dacă ni te alături acum, povestea noastră de top este uciderea brutală a multimilionarului CEO al Coinstock, Douglas Garrick. A fost găsit mort în apartamentul său din Upper West Side noaptea trecută, cu o rană mortală prin împușcătură în piept.”

Pe ecran apare o fotografie a unui bărbat în vârstă de patruzeci de ani, cu legenda „Douglas Garrick, CEO al Coinstock”. Mă uit la ecran, la părul închis la culoare și la ochii căprui ai bărbatului, la bărbia lui dublă și la cutele din jurul ochilor, în timp ce zâmbește pentru cameră. În timp ce mă uit la fotografia lui Douglas Garrick, îmi dau seama de ceva.

Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea pe acest om.

Bărbatul a cărui fotografie este pe ecran îmi este complet necunoscut. Seamănă puțin cu omul cu care am interacționat în penthouse și, de departe, s-ar putea să nu știi diferența. Dar nu este el. Cu siguranță nu este el. Omul acesta este cineva complet diferit.

Deci, dacă bărbatul de pe ecran este Douglas Garrick...

Pe cine naiba am ucis aseară?

PARTEA II

PATRUZECI ȘI ȘASE

WENDY

Trebuie să crezi că sunt o persoană groaznică.

Ar fi de ajutor dacă aș spune că, deși Douglas nu a pus niciodată un deget pe mine, a fost un soț groaznic? M-a umilit și mi-a făcut viața mizerabilă. Și aș fi fost fericit să divorțez.

Acest lucru nu trebuia să se termine cu uciderea lui. Asta depinde în întregime de el.

Și Millie? Ei bine, ea este o victimă nefericită. Dar ea nu este chiar atât de dulce pe cât ai putea crede. Dacă își petrece viața în spatele gratiilor, este spre binele mai mare.

Dar chiar și după ce ai auzit partea mea a poveștii, s-ar putea să crezi că sunt o persoană groaznică. Ai putea crede că Douglas nu merita să moară. Ai putea crede că eu sunt cel care merită să meargă la închisoare pentru tot restul vieții mele.

Și adevărul este că nu prea îmi pasă.

* * *

Cum să scapi cu uciderea soțului tău – Un ghid de Wendy Garrick

Pasul 1: Faceți cunoștință cu un bărbat care este singur, neștiu și bogat

Cu patru ani mai devreme

Nu înțeleg arta contemporană.

Prietena mea Alisa mi-a trimis o invitație la această expoziție de galerie, dar este prea ciudat pentru mine. Sunt obișnuit să admir picturile ca fiind lucrări frumoase de pricepere artistică. Dar asta? Nici măcar nu știu ce este asta.

Titlul expoziției este simplu: Garments. Și exact asta este. Îmbrăcăminte, atârnată de perete, tăiată în bucăți, reconstruită într-un mozaic de catifea, satin, mătase și poliester. Este absolut absurd. Când a devenit arta ceva care arată ca un copil a făcut-o în timpul orelor de arte și meserii de la școală?

Lucrarea la care mă uit acum se intitulează Socks. Este denumit corect. Este un cadru uriaș, cel puțin la fel de înalt ca mine și fiecare centimetru din el este acoperit cu șosete de diferite forme și dimensiuni.

Pur și simplu... pur și simplu nu înțeleg.

„Am o gaură într-unul dintre șosetele mele”, spune o voce masculină din spatele meu. „Crezi că ar fi bine dacă aș împrumuta una dintre acestea?”

Îmi rotesc capul pentru a identifica proprietarul vocii. Imediat, îl recunosc pe Douglas Garrick. Înainte de acest eveniment, am studiat cu mare atenție o fotografie rară pe care mi-a găsit-o Alisa — i-am memorat părul castaniu neîngrijit, încrețirea din jurul ochilor aproape cu un zâmbet, un incisiv strâmb în stânga. Poartă o cămașă de rochie albă ieftină care pare că ar fi putut fi cumpărată de la Walmart și a ratat un nasture. Nu așteptați, a ratat toate butoanele. Fiecare buton este oprit cu unul. Și are nevoie de un bărbierit – foarte mult.

Nu ai ghici niciodată că acest om este unul dintre cei mai bogați oameni din întreaga țară.

„Nu văd cum ar putea să rateze”, răspund, încercând să par rece, deși inima mea face sărituri în piept.

Îmi zâmbește și își întinde mâna. Abia s-a observat în fotografia pe care

am văzut-o, dar în viața reală, el are o bărbie dublă, deși nu este nimic de care nu s-ar ocupa unele dietă și exerciții fizice. „Doug Garrick”.

Îi iau mâna, care este caldă, și o înghite pe a mea ca și cum ar fi fost concepute să se potrivească. „Wendy Palmer.”

„Foarte încântat să te cunosc, Wendy Palmer”, spune el, în timp ce ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei.

— La fel, domnule Garrick.

„Deci...” Se rostogolește înapoi pe călcâiele mocasinii uzați. „Ce părere ai despre haine?”

Mă uit prin cameră la diferitele lucrări de artă centrate pe îmbrăcăminte. Știu puțin despre Douglas Garrick și cred că este un om care apreciază adevărul. „De fapt”, spun eu, „nu prea înțeleg. Aș putea crea chiar eu oricare dintre aceste piese cu puțin lipici de la Elmer și cu o cutie de îmbrăcăminte de la Goodwill.”

Douglas se încruntă. „Dar nu acesta este ideea? Artistul încearcă să conteste status quo-ul și să ofere o critică artei tradiționale și să demonstreze că chiar și cele mai obișnuite obiecte pot fi transformate în ceva care declanșează emoții.”

"Oh." La naiba, acum trebuie să mă gândesc la ceva inteligent de spus. „Ei bine, găsesc că interacțiunea dintre textură și culoare...”

Mă opresc scurt când văd zâmbetul de pe buzele lui Douglas. Îl ține o fracțiune de secundă, apoi izbucnește în râs. „Acea prostie a sunat ca și cum am știut despre ce vorbesc?”

— Un pic, recunosc timid.

„Știi ce îmi place la această galerie?” el spune. "Mancarea. Este...” Își sărută vârful degetelor. "Spectaculos. Sunt dispus să mă uit la câțiva pereți de șosete pentru aceste aperitive.”

— Da, murmur eu. Nu am mâncat nimic de când sunt aici. Această rochie Donna Karan mi se potrivește ca o mănușă, îmbrățișându-mi sânii, stomacul și fundul la fel de bine, dar ar putea exista o umflătură inestetică dacă încep să înghiți creveți cu sos cocktail.

Se uită în jos la mâinile mele goale. „Lasă-mă să iau câteva dintre preferatele mele pentru tine. Aveţi încredere în mine."

îi zâmbesc. "Sunt intrigat."

— Nu mişca niciun muşchi, Wendy Palmer.

Douglas îmi face cu ochiul înainte de a se năpusti la masa cu aperitive. Ia o farfurie și începe să stivuească un număr deranjant de articole. Oh

Doamne. De ce pune atâta mâncare pe farfuria aceea? Nu mă răsfăț cu micul dejun sau prânzul și am avut deja o salată înainte să vin aici. Ce îmi face omul ăsta?

Aproape am un atac de panică la toate alimentele pe care le pune pe acea farfurie, dar este o farfurie mică, așa că va fi în regulă. Voi lua o cină mai mică mâine seară.

"Poftim." Se grăbește înapoi la mine, dornic să-mi arate obiectele pe care le-a căutat pentru mine. „Acestea sunt preferatele mele. Încercați mai întâi tarta cu ciuperci.”

Îl ridic și iau o mușcătură. Este ceresc. Această singură mușcătură are probabil în jur de cinci sute de calorii dacă ar trebui să ghicesc. Nu e de mirare că Douglas are o bărbie dublă. Și nu-i pasă, pentru că nu este o femeie și, de asemenea, este incredibil de bogat.

„Acum”, spune el, „e acolo o piesă numită Pantaloni. Vrei să riscăm orice presupuneri despre ceea ce ne vom uita?

Îmi zâmbește, ținându-mi privirea, chiar dacă rochia mea prezintă o cantitate impresionantă de decolteu. Când am venit aici în seara asta cu intenția să-l seduc pe Douglas Garrick, nu l-am anticipat pe acest bărbat.

Acest lucru va fi mult mai ușor decât mă așteptam.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Pasul 2: Acordați-vă cu un om bogat

Cu trei ani mai devreme

Douglas poate fi absolut înnebunitor.

El mă chinuie. Se preface a fi un tip drăguț – chiar și la pământ, având în vedere jobul și averea personală – dar este sadic. Nu există altă explicație pentru ce s-ar comporta în acest fel.

"Ce crezi ca faci?" ma repez la el.

Cel puțin are bunătatea de a părea oi. El ar trebui să! Este destul de rău că bărbatul stă în sufrageria noastră purtând boxeri — boxeri! — dar ar trebui să ajungem în mai puțin de o oră la o petrecere la casa lui Leland Jasper și nu este deloc pregătit. Am programat acest lucru perfect pentru ca noi să întârziem la modă, și totuși acum stă în bucătărie, îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou și mănâncă Nutella din borcan folosind un cuțit de unt.

Inima mea nu poate suporta nebunia asta.

„Mi-a fost foame", spune el. Pune cuțitul pe blatul din bucătărie, untând maro închis pe suprafața de marmură.

„Douglas", spun cu răbdarea care se diminuează rapid, „trebuie să mergem în zece minute. Nici măcar nu ești îmbrăcat."

"Unde sa mergi?"

El mă chinuie. El face asta intenționat. Nu-mi pot imagina că acest comportament nu este intenționat - nimeni nu ar putea fi atât de necunoscut. „Casa lui Leland! Petrecerea este diseară!"

"Oh corect." Geme și își freacă tâmplele. „Hristoase, trebuie să plecăm? O urâm pe Leland și pe soțul ei. Nu am spus asta? De asemenea, ce fel de nume este Leland? Cu siguranță ea a inventat acest nume."

Are dreptate din toate punctele de vedere, dar asta nu înseamnă că putem sări peste această petrecere. Toată lumea va fi la această petrecere. Și vreau să mă vadă purtând noua mea rochie Prada, părul meu castaniu perfect coafat și evidențiat, atârnând de brațul logodnicului meu chipeș și imposibil de bogat, care va purta un costum Armani care îi ascunde burta din abdomen. L-am ales în acest scop explicit. Înainte să mă aibă, obișnuia să se plimbe în costume ieftine, unde puteai să-i vezi conturul intestinului.

„Trebuie să plecăm", spun printre dinți. „Nu vreau să mai aud un cuvânt

despre asta. Trebuie să te îmbraci – acum.”

— Dar Wendy. Douglas mă apucă de braț și mă trage aproape de el. Respirația lui miroase a alune de pădure. „Hai, petrecerea va fi atât de groaznică. Hai doar... Nu știu, hai să vedem un film, doar noi doi? Așa cum obișnuiam când ieșeam prima oară? Poate noul film Avengers?”

Ceea ce nu mi-am dat seama despre Douglas înainte să-l cunosc este că este un tocilar fără speranță. Nici măcar nu încearcă să-l ascundă. Tot ce vrea este să se uite la filme cu supereroi și să iasă legume pe canapea cu laptopul așezat pe picioare, mâncând Nutella din borcan. Singurul mod în care a ajuns să fie CEO al Coinstock este pentru că este un geniu nebun care a inventat o piesă de tehnologie care a ajuns să fie folosită de fiecare bancă din țară.

„Mergem la această petrecere”, spun pentru ceea ce mi se pare a suta oară. Jur, bărbatul nu mă ascultă niciodată. „Acum îmbracă-te. Toca, toca.”

"Bine bine."

Se apleacă să încerce să-mi sărute Nutella, dar eu port Prada, așa că fac un pas înapoi și ridic mâinile ca să-l țin departe. „Poți să mă săruți după ce te vei schimba”, îi spun.

Douglas împinge borcanul înapoi în dulap și iese din bucătărie în sufrageria noastră incredibil de mică. Tot acest apartament este o rușine. Avem doar trei dormitoare, iar unul dintre ele este biroul lui Douglas, așa că parcă am avea doar două dormitoare. De îndată ce ne căsătorim, vom primi un upgrade serios, precum și casa visurilor mele din suburbii. Ei bine, este într-adevăr casa de vis a lui Douglas, pentru că visul meu este cu siguranță să nu locuiesc în suburbii.

Zâmbesc ori de câte ori mă gândesc la casa în care vom locui cândva. În copilărie, tatăl meu era muncitor de întreținere, iar mama abia câștiga salariul minim lucrând la o grădiniță. Aveam o casă mică și împărțeam un dormitor cu sora mea mai mică, care obișnuia să udă patul noaptea până la vârsta de opt ani. Am studiat destul de mult la școală pentru a câștiga o bursă la un liceu privat smecher, unde toți ceilalți copii și-au luat joc de mine că nu m-am îmbrăcat la fel de bine ca ei.

Tot ce îmi doream era o pereche de blugi de designer precum frumoasa și crudă mea colegă de clasă Madeleine Edmundson. Și poate o haină de iarnă care nu a fost un joc de mână cu găuri în ea.

Am crezut că aș putea schimba lucrurile pentru mine la facultate, dar nu a funcționat așa cum am sperat. A avut loc acel incident îngrozitor în care m-au acuzat că înșel și nu mi sa permis să mă întorc pentru anul meu. Toate

perspectivele mele de carieră păreau să iasă pe fereastră când am fost escortat în afara campusului.

Mi-aș dori să mă vadă cu toții acum.

Înnebunitor, soneria sună în acel moment. Înainte să-i pot spune lui Douglas că voi avea grijă de oricine este la uşă, el spune: „Probabil este Joe. El lasă niște hârtii de care am nevoie. Va dura doar un minut."

Joe Bendeck este avocatul lui Douglas. Deși probabil că face parte din motivul pentru care Douglas este atât de bogat, nu este persoana mea preferată din lume și are un dezgust abia ascuns față de mine. Mă bucur că Douglas este cel care scăpa de el.

Este ciudat totuși că se oprește atât de târziu seara. Nu fără precedent, dar încă neobișnuit. Mă întreb ce vrea...

În timp ce Douglas merge să vorbească cu Joe, eu zăbovesc în apropiere, ascultând conversația lor. Douglas nu mă implică de obicei în afacerile lui, dar este inteligent să știu cât de mult pot ce se întâmplă.

„Asta este totul?" spune vocea lui Douglas.

„Da", răspunde Joe, „și mai am și altceva pentru tine..."

Aud amestecul de hârtie. Douglas deschizând un plic. „Oh, Joe. Ți-am spus, nu pot să-i cer să facă asta…"

„Doug, trebuie. Nunta ta este în doar câteva săptămâni și nu te poți căsători cu acea femeie fără un prenupțial."

"De ce nu? Am încredere în ea."

"Mare greșeală."

„Uite, nu pot… este ca și cum ai începe o căsătorie pe picior greșit."

— Lasă-mă să-ți dau niște sfaturi juridice gratuite, Doug. Dacă asta se destramă asupra ta, ea va primi jumătate din tot ceea ce ai lucrat. Acest document este singurul lucru care vă protejează. Ai fi un complet idiot să te căsătorești cu ea fără să o faci să semneze unul."

"Dar-"

"Nici un "dar. Nu te căsătorești cu acea femeie decât dacă ea semnează acest lucru. Dacă ea te iubește cu adevărat și îi pasă să rămână căsătorită cu tine, atunci nu ar trebui să conteze pentru ea, nu?

Îmi țin respirația, așteptând să văd ce spune Douglas. Aștept să-i spună lui Joe să meargă în iad. Dar, pe lângă faptul că Joe este avocatul său, el este și cel mai vechi și cel mai apropiat prieten al lui.

„Bine", spune Douglas. „O să-l termin."

PATRUZECI SI OPT

„Este extrem de generos”, mă informează Joe Bendeck.

Joe stă lângă mine și Douglas în sufrageria noastră și mă explică termenii contractului prenupcial. Douglas nu mi-a dat-o în noaptea aceea. A mai așteptat câteva zile, atenuând lovitura cu niște flori și un colier de diamante de la Tiffany’s. Nu a înmuiat prea mult lovitura.

„Nu mă simt confortabil cu ideea unui prenupțial.” Mă uit la Douglas, care stă lângă mine, îmbrăcat ca un slob complet în blugi și tricou. „Iubito, trebuie să trecem prin asta?”

„Este foarte generos”, spune din nou Joe. „Zece milioane de dolari dacă divorțați. Dar nu poți urmări niciunul dintre celelalte bunuri ale lui.”

„Nu vreau bunurile lui.” Mi-am pus mâna pe genunchiul lui Douglas. Țesătura blugilor lui se simte uzată sub mâna mea. „Vreau doar să mă căsătoresc în pace.”

„Așa că semnează”, spune Joe. „Și nu te voi mai supăra niciodată”.

„Eu doar...” îmi scot o batistă brodată din buzunar și îmi tamponez ochii. — Credeam că ai încredere în mine, Douglas.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu”, mormăie Joe. „Doug, chiar te îndrăgostești de prostiile astea?”

Douglas aruncă o privire prietenului său, iar el își aruncă brațul în jurul umerilor mei. El este un iubitor pentru o femeie care plânge. „Wendy, nu este deloc așa. Am încredere în tine. Și te iubesc atât de mult."

Îmi ridic fața pătată de lacrimi să mă uit la el. "Și eu te iubesc."

„Dar”, adaugă el, „nu mă pot căsători cu tine fără un prenupțial. Îmi pare rău."

Văd în ochii căprui ai lui Douglas că el este serios. Joe l-a convins, iar acum bea Kool-Aid.

Mă uit furiș la hârtiile de pe măsuța de cafea din fața mea. Este un teanc gros de doi centimetri. Dar Joe a evidențiat punctele principale pentru mine. Scrie în alb și negru că dacă divorțăm, voi primi zece milioane de dolari. Asta nu este aproape de jumătate din cât valorează Douglas, dar nu este nimic de care să strănuți. Mă va menține confortabil pentru tot restul vieții dacă lucrurile nu merg aici.

Nu că mă aștept să divorțăm. Mă aștept ca eu și Douglas să fim împreună până când moartea ne va despărți, yadda yadda yadda. Dar nu se știe niciodată. Douglas este un reparator superior și recunosc că există șanse să nu-l repar după bunul meu plac.

„Bine”, spun eu. „O să semnez.”

PATRUZECI SI NOUA

Pasul 3: Bucurați-vă de viața de căsătorie... pentru puțin timp

Cu doi ani mai devreme

"Iisus Hristos. Locul ăsta este nebun.”

Douglas este reticent să cumpere acest apartament penthouse. El crede că ar trebui să trăim în acel apartament minuscul cu trei dormitoare pentru tot restul vieții noastre. Ei bine, avem casa pe care am cumpărat-o pe insulă, dar nu știu cât timp voi petrece acolo. Lui Douglas îi place casa totuși. Are cinci dormitoare și tot vorbea într-un mod enervant despre toți copiii cu care urma să-i umplem.

„Acest penthouse nu este mai mare decât are Orson Dennings”, subliniez.

Tammy, agentul nostru imobiliar, dă din cap cu entuziasm. „Acesta este doar un penthouse la nivel mediu.”

Douglas clipește la luminatoare. „Nu înțeleg de ce avem nevoie deloc de un penthouse! Avem o casă întreagă!”

Nu mi-am dat seama cât de zgârcit este soțul meu până când am plecat la vânătoare de apartamente. Orice mai mult de patru dormitoare este „mult prea mare”. Și continuă să ridice casa de pe insulă, de parcă cineva își va petrece tot timpul pe Long Island. Vă rog.

„Țineam apartamentul în cazul în care trebuia să stau prin oraș pentru întâlniri”, îmi amintește el. „Dar nu acolo vom trăi. Casa este locul unde vom locui.”

„De ce putem să trăim doar într-un singur loc?”

„Pentru că nu suntem nebuni?”

„Mulți oameni își păstrează o reședință atât în suburbii, cât și în oraș”, spune Tammy.

„Avem deja o reședință în oraș!” argumentează Douglas.

Devine frustrat. Douglas a crescut cu o mamă singură într-un apartament din Staten Island. A mers la acest liceu public special din centrul orașului pentru copii super toci și a trecut prin MIT printr-o combinație de burse și muncă-studiu și împrumuturi. Nu este obișnuit să aibă bani. El nu știe ce să facă cu ea.

Ar trebui să ia o lecție de la mine. Tatăl meu nu a condus niciodată

altceva decât mașini uzate, iar mama a tăiat cupoane. Fiecare articol de îmbrăcăminte cumpărat pentru sora mea mai mare nu a fost aruncat până când ceilalți trei am avut șansa să-l purtăm și noi. Fiecare piesă de îmbrăcăminte a fost folosită până când a atârnat împreună de un fir.

Urăsc să trăiesc așa. Obișnuiam să stau treaz în pat și să fantezez despre cum ar fi să fii bogat într-o zi. Și acum că suntem, de ce nu ar trebui să obținem tot ce am visat vreodată?

După ce ne-am petrecut copilăria fiind săraci, amândoi avem bani. Și o să ne comportăm al naibii de bine.

„Douglas." Îi trec un deget pe braț. „Știu că pare puțin extravagant, dar acesta este apartamentul visat. M-am îndrăgostit deja de ea."

„Și", spune Tammy, „prețul a fost redus".

„Pentru că nimeni nu-și poate permite acest loc ridicol", mormăi Douglas, deși pot să-mi dau seama că o parte din luptă a ieșit din el.

"Te rog draga." Îmi bat ochii la el. „Va fi atât de grozav să avem un loc unde să stai noaptea când vom aduce copiii în oraș."

Asta merge mereu la el. Oricând vreau să-mi iau drumul, tot ce trebuie să fac este să cresc copiii noștri potențiali fictivi. Douglas vrea patru, dar nu el este cel care trebuie să le strângă.

"În regulă." Ochii i se înmoaie. "Ce naiba? Bănuiesc că ar putea fi, de exemplu, o anulare a taxelor sau ceva de genul ăsta."

"Sigur!" Tammy, care este complet plină de asta, ciripește.

"Vă mulțumesc dragă." Mă aplec să-mi sărut soțul. În timp ce mă înconjoară în brațele lui, nu pot să nu observ că a devenit puțin mai aluat decât era când ne-am întâlnit prima dată, care este direcția opusă în care ar trebui să meargă. Este ceva la care va trebui să lucreze mai mult, printre altele. Douglas este încă o lucrare în desfășurare.

CINCIZECI

Îmi place să iau prânzul cu prietena mea Audrey. Ea are întotdeauna cele mai bune bârfe.

Mereu am visat să am o astfel de viață. Unde sunt liber în mijlocul zilei să iau prânzul cu un prieten la unul dintre cele mai scumpe restaurante din oraș. Uneori vreau să mă ciupesc pentru a mă asigura că nu este un vis.

Și apoi sunt și alte momente când sunt cu Douglas și el îmi distruge până la urmă puterea. Uneori vreau să-l ciupesc.

Audrey pare că se încurcă cu niște bârfe grozave. Ea este căsătorită cu un bărbat destul de bogat (și destul de mai în vârstă decât ea), dar el nu este la fel de bogat precum Douglas. Nu și-ar putea permite niciodată un penthouse ca cel pe care îl avem noi.

„Deci ghici ce", îmi spune Audrey în timp ce își tamponează buzele de culoarea zmeură. Acesta este întotdeauna începutul unor bârfe uimitoare. Nu știu cum aude ea toate chestiile astea – nu i-aș spune niciodată niciun secret despre mine. „Divorțul lui Ginger Howell a trecut până la capăt."

„Ooh", spun eu. „A fost unul dur."

Soțul lui Ginger, Carter, este opusul lui Douglas. Este un tip super posesiv care nu și-a luat niciodată ochii de la Ginger când eram la petreceri. Ori de câte ori ieșea cu noi, trebuia să-i spună exact când va pleca, ce avea să facă și când se va întoarce. Sunt sigur că a fost obositor pentru ea, dar a fost și ceva sexy în modul în care i-a comandat soțul ei. Carter este, de asemenea, devastator de frumos și se menține destul de în formă, spre deosebire de soțul meu.

"Bine." Audrey ciugulește o frunză de salată. „A avut ajutor de la Millie."

„Millie? Cine este?"

Audrey se uită la mine uluită, iar obrajii mi se îmbujoră. Este Millie cineva important în cercul nostru social despre care am uitat cumva? Dar apoi Audrey spune: „Este o femeie de curățenie".

"Bine…"

„Dar are o reputație..." Audrey își coboară vocea un pic, ceea ce înseamnă că e pe cale să-mi spună niște bârfe foarte bune. „Pentru femeile

care au probleme cu soții lor, ea le ajută. Ai grijă de ei.”

„Probleme?”

În creierul meu, bifez lista de rufe a obiceiurilor proaste ale lui Douglas. Când folosește toaleta, folosește întotdeauna jumătate din rola de hârtie igienică. Mănâncă alimente direct din recipientele din frigider, chiar dacă i-am cerut în repetate rânduri să nu facă. Când mergem la un restaurant elegant, nu poate fi deranjat să afle ce furculiță să folosească la momentul potrivit și chiar și atunci când i-o arăt la începutul mesei, tot greșește jumătate din timp, ceea ce mă face să cred că doar ghicește.

Obișnuiam să cred că l-aș putea schimba pe Douglas. Că, cu ajutorul meu, el ar putea deveni un om mai bun, așa cum am făcut și mine. Dar se pare că nu face decât să se înrăutățească.

„Probleme proaste”, clarifică Audrey. „De exemplu, soțul lui Ginger a fost abuziv. El o lovea în jur – chiar și-a rupt brațul.”

"Oh!" icnesc. Nu pot pretinde că este o problemă pe care o am. Douglas nu ar pune niciodată un deget pe mine. Ar fi îngrozit de ideea asta. "Cât de teribil."

Ea dă din cap sobru. „Deci, această femeie Millie, te ajută. Îți spune ce să spui și ce să faci. Vă oferă resursele potrivite. A găsit pe Ginger un avocat grozav. Și chiar am auzit că ea a ajutat câteva femei să dispară când aceasta era singura opțiune.”

"Wow."

"Asta nu e tot." Audrey strânge una dintre frunzele ei de salată verde, apoi își tamponează buzele cu șervețelul. „Am auzit că în câteva situații nu a existat nicio ieșire, Millie... știi, a scos tipul afară.”

Îmi acopăr gura. "Nu…"

"Da!" Audrey pare încântată să împărtășească această revelație. „E hardcore, crede-mă – este periculoasă. Dacă crede că un bărbat rănește o femeie, va face aproape orice ca să oprească. A ajuns la închisoare pentru că s-a plâns pe un tip care încerca să-și violeze prietena. Ea l-a ucis.”

"Bunătate…"

Audrey mai ia o mușcătură din salată, apoi se îndepărtează. „Sunt atât de sătulă”, anunță ea, deși abia a mâncat jumătate din ea și pentru început era o mică salată de grădină. „Wendy, ești sigur că nu vrei să mănânci nimic?”

Iau o înghițitură din mimoza mea. „Am luat un mic dejun copios.”

Ea își îngustează ochii la mine, probabil pentru că nu am comandat nicio mâncare în ultimele trei prânzuri împreună. Dar eu întotdeauna beau ceva.

„Bănuiesc că nu ai noroc în fața copilului”, spune ea.

Blestem faptul că în urmă cu câteva luni, s-a întâmplat să menționez că Douglas era încântat să rămână însărcinată în curând. Pur și simplu a alunecat afară. Încercăm să avem un copil de aproximativ un an. Nu a mers bine, adică nu sunt însărcinată.

„Nu încă”, spun eu.

„Cunosc un specialist fabulos în fertilitate”, spune Audrey. „Laura s-a dus la el și uită-te la ea acum.”

Prietena noastră Laura are acum băieți gemeni, care nu s-au oprit să țipe ultima dată când am dat peste ea pe stradă. mă încântă. "Este în regulă. Preferăm să încercăm modul de modă veche.”

„Da, dar nu devii mai tânăr”, îmi amintește ea. — Tic-tac, Wendy.

"Amenda. Dă-mi numele doctorului de fertilitate.”

Programez numărul în telefon, deși nu am nicio intenție să sun. Dar dacă Douglas mă întreabă despre asta, măcar mă pot preface că fac ceva.

CINCIZECI SI UNU

Pasul 4: Realizează-ți că tu și soțul tău sunteți complet greșiți unul față de celălalt

Cu un an mai devreme

Douglas intră în sala de mese a casei noastre din Long Island și se oprește scurt când vede cele două locuri.

„Unde este restul cinei?” el intreaba. "În bucătărie?"

"Nu." Sunt deja așezat la masă, cu un șervețel în poală. „Aceasta este cina noastră. Blanca ne-a făcut o salată.”

Douglas privește castronul cu verdeață de parcă i s-a servit un castron cu otravă. "Asta este? Asta e toată cina?”

suspin. Îmi amintesc că am observat bărbia dublă a lui Douglas prima dată când l-am întâlnit; Am jurat în acea noapte să-l pun în formă, ca să dispară. Dar, în orice caz, el este chiar mai în formă decât a fost în acea noapte. Sincer, parcă nici nu-i pasă.

„Este salată verde și roșii și castraveți și morcovi mărunțiți”, subliniez. „Să mănânc salată în fiecare zi este ceea ce mă împiedică să mă ridic. Ar trebui să încerci."

„Wendy, ești o siluetă,” subliniază el. „Ești îngrozit de ideea de a mânca orice nu este o frunză de salată sau un bețișor de țelină.”

mă înţepenesc. „Pur și simplu rămân sănătos.”

"Sunt ingrijorat pentru tine." Se încruntă în timp ce se așează în fața salatei ofensatoare. „Nu mănânci niciodată nimic. Și ai leșinat după alergarea de ieri.”

„Nu am leșinat!”

"Ai făcut! Arătai atât de palid și apoi te-ai așezat pe canapea și nu am putut să te trezesc. Eram pe cale să chem o ambulanță.”

"Am fost obosit. Tocmai am avut un curs lung.” mă luminez. „De ce nu mergi cu mine în fugă mâine?”

„Isuse, nu cred că aș putea ține pasul cu tine.”

Îmi înclin capul. „Hmm. Deci, care dintre noi este nesănătos atunci?”

Douglas își zgârie părul întunecat. „De asemenea, poate că a fi atât de slabă este ceea ce te împiedică să rămâi însărcinată. Am citit că nu este bun pentru fertilitate.”

„O, Doamne”, gemu eu. „Trebuie să revin mereu la asta, nu-i așa? Nu mai putem avea o singură conversație în care să nu mă învinovățiți că nu am rămas încă însărcinată?”

Douglas deschide gura să spună ceva, dar apoi pare să se răzgândească. „Îmi pare rău, ai dreptate.”

Își lasă ochii în jos la salata din fața lui. Își încreți nasul. „Este îmbrăcat pe ea?”

„Este o vinegretă fără grăsimi.”

„Nu pot să văd.”

„Este incolor.”

Își înfige furculița în salata crocantă și înțeapă câteva bucăți. Îl bagă în gură și mestecă. „Ești sigur că se îmbracă pe asta? Pentru că mă simt de parcă mănânc iarbă în afara casei noastre.”

„I-am spus Blancei doar o stropire. Este fără grăsimi, dar nu fără calorii.”

Douglas continuă să mestece. Mărul lui Adam se învârte în timp ce înghite o gură de salată. După ce a terminat, își zgârie scaunul pe spate pe podea și se ridică în picioare.

"Unde te duci?" Il intreb.

„KFC.”

"Ce?" Mă ridic în picioare. „Hai, Douglas. Poți sa faci asta. O vom face împreună.”

„De ce nu vii cu mine?” el spune.

"Tu glumești."

„Obișnuiam să mâncăm uneori fast-food în timp ce ne întâlnim”, îmi amintește el. Este adevărat, deși am încercat să uit acele amintiri îngrozitoare. "Haide. Vom face drive-through. Va fi distractiv. Am auzit că au un sandviș în care chifla este făcută din pui prăjit. Nu vrei să încerci asta? Sau cel puțin, vezi cum arată?”

Zilele mele de fast-food trebuiau să se fi încheiat când m-am căsătorit cu un milionar din tehnologie. Eu dau din cap.

Douglas îmi aruncă o privire tristă, dar nu se oprește. Iese din casă, se urcă în mașină și pleacă, probabil să ia un sandviș cu o chiflă făcută din pui prăjit.

În acel moment știu că nu mai pot fi fidel soțului meu, pentru că nu-l mai respect.

CINCIZECI SI DOI

În fața căsniciei mele se destramă, decid că o terapie cu amănuntul este în regulă. Și anume, avem nevoie de mobilier nou.

Aștept până mă întorc în oraș, pentru că nu poți găsi nimic decent pe insulă. Fără să știu, Douglas a aranjat ca majoritatea mobilierului său să fie mutat din apartamentul lui în penthouse-ul nostru și totul este îngrozitor. Arată genul de mobilier pe care l-ai cumpăra de la un magazin cu cuvântul „reducere” sau „depozit” în nume. Abia suport să mă uit la el.

Am încercat să-i explic lui Douglas că mobilierul dintr-o casă trebuie să se potrivească împreună și că piesele clasice, vechi, s-ar potrivi nu numai între ele, ci și cu decorul clădirii noastre gotice. Douglas doar s-a uitat la mine în gol pentru că nu vorbeam în JavaScript sau Klingon sau orice altceva înțelege el cel mai bine. În cele din urmă, a dat din cap și mi-a spus să obțin tot ce vreau.

Așa că sunt pe drum să vânez niște antichități frumoase cu care să decorez penthouse-ul nostru când dau peste Marybeth Simonds în holul clădirii mele.

Marybeth este recepționer la compania lui Douglas. Am întâlnit-o de câteva ori și este destul de plăcută. La începutul anilor patruzeci, păr blond care devine gri și o față blândă. Ea poartă toate aceste fuste lipicioase care au lungimea absolută exactă pentru a-și face gambele să arate cât mai largi posibil. Prima dată când am pus ochii pe ea, am determinat-o să nu fie o amenințare pentru fidelitatea soțului meu și nu m-am gândit niciodată la ea.

„Wendy!” exclamă ea. „Oh, mă bucur atât de mult că te-am prins.”

Ea ține un plic manila, probabil niște documente incredibil de neinteresante destinate lui Douglas. Ea trebuie să le aducă pentru el, pentru că el vine rar la birou. Preferă să lucreze în orice număr de cafenele aleatorii împrăștiate prin oraș sau, altfel, în casa noastră din Long Island.

— Doug este înăuntru? mă întreabă ea.

"Mă tem că nu." Mă uit în jos la ceas. „Și nu am timp să iau documente aleatorii pentru el. Va trebui să-l lași portarului.”

Zâmbetul lui Marybeth se clătinește ușor, dar ea dă din cap. Douglas o place din cauza calității ei de bunăvoință, ceea ce bănuiesc că înseamnă că

este un preș. — Desigur, ceva sigur, Wendy. Incotro te indrepti?"

Sunt ușor surprins de familiaritatea ei, dar îmi amintesc cum, când eram sărac, viața de zi cu zi a celor incredibil de bogați mă fascina. Obișnuiam să citesc articole despre oameni ca mine. „Îmi cumpăr doar niște mobilier”, îi spun.

"Mobila?" Ochii i se luminează. „Știi, soțul meu Russell este managerul unui magazin de mobilă. Este un magazin mic, dar mobilierul de acolo este incredibil. Și ți-ar oferi o mulțime de bani.” Ea sapă în poșetă, aproape că scăpa plicul manila și, în cele din urmă, vine cu un cartonaș dreptunghiular alb cu o mică pată de ruj pe el. „Acesta este cardul lui. Spune-i doar că te-am trimis aici.”

Iau cardul între vârfurile degetului arătător și al degetului mare, reticent să îl ating după ce a fost în geanta misterioasă a lui Marybeth. "Da. Poate."

„Ei bine...” Ea îmi zâmbește strălucitor. — Mi-a făcut plăcere să te văd, Wendy.

Începe să se îndrepte spre portar, dar înainte de a putea, îi strig numele. — Marybeth?

Se întoarce, cu același zâmbet plăcut acoperit de trăsături. "Da?"

„Aș prefera să te referi la mine ca doamnă Garrick”, îi spun. „La urma urmei, nu suntem prieteni. Sunt soția șefului tău.”

Marybeth se străduiește să-și păstreze zâmbetul pe buze. "Desigur. Îmi pare foarte rău, doamnă Garrick.

Mă întreb dacă sunt răutăcios. Dar nu m-am căsătorit cu unul dintre cei mai bogați bărbați din oraș doar pentru a fi numit Wendy de către recepționerul lui.

CINCIZECI SI TREI

Doar pentru a dovedi că nu sunt cea mai groaznică femeie de pe fața planetei, decid să cumpăr o piesă de mobilier sau două de la Russell Simonds. La fel de bine să le aruncăm puțin din afacerea noastră. Și dacă este într-adevăr prea urât să îl am în casa mea – ceea ce bănuiesc că va fi – îl pot dona oricând.

Nu este de mirare că magazinul de mobilă este compact. Mă așteptam la niște canapele încarcate și rigide, dar în schimb, când intru, mă confrunt cu o comodă minunată. Mă opresc pentru o clipă să admir uimitoarea comodă din stejar, care a fost șlefuită și pătată cu grijă și este ordonată cu o frumoasă oglindă ornamentată. Îmi trec degetul peste unul dintre cele trei sertare în coadă de rândunică, fiecare dintre ele conţinând o mică gaură a cheii.

Este exact ceea ce am căutat. Am nevoie de asta pentru casa mea.

„Este o piesă frumoasă, nu-i așa?”

Îmi pivotez capul pentru a identifica proprietarul vocii profunde bogate din spatele meu. Pentru o fracțiune de secundă, aproape cred că mă uit la soțul meu. Dar nu, acest bărbat cu siguranță nu este Douglas Garrick. Are aproximativ aceeași înălțime ca și Douglas, cu o construcție similară - sau cel pe care Douglas o ar avea dacă ar merge la sală din când în când - și părul lui are aproximativ aceeași culoare, deși este tuns frumos. În ciuda faptului că lucrează într-un magazin de mobilă, poartă o cămașă de rochie albă și o cravată cu noduri expert. Acest bărbat arată ca omul în care speram să îl transform pe Douglas când l-am întâlnit prima dată la acea expoziție de artă modernă. El este Douglas 2.0, în timp ce soțul meu abia dacă este versiunea beta.

„Este o piesă de epocă”, îmi spune el, „dar am restaurat-o personal”.

„Ai făcut o treabă uimitoare”, respir eu. "Îmi place."

Îmi zâmbește și îmi tremură ușor genunchii. „Acum, asta nu este o modalitate de a negocia.”

„Nu am niciun interes să negociez”, spun. „Când vreau ceva, voi face tot ce este necesar pentru a-l obține.”

Există o sclipire de amuzament în ochii lui la comentariul meu. „Eu sunt Russell.” Îmi întinde o mână, iar când o iau, un furnicătură încântătoare îmi urcă pe braț. „Acesta este magazinul meu și mi-ar plăcea să vă vând această

comodă astăzi. Pun pariu că ar arăta grozav în apartamentul tău.”

Russell Simonds. Acesta trebuie să fie soțul lui Marybeth. Cumva mă așteptam la un bărbat cu o burtă și o chelie mare pe vârful părului cărunt. Nu acest om.

„Sunt Wendy Garrick”, îi spun. „Soția ta Marybeth lucrează pentru soțul meu. Ea mi-a sugerat să vin aici.”

Acel zâmbet jucăuș rămâne pe buzele lui. „Mă bucur că a făcut-o.”

Am ajuns să cumpăr aproximativ jumătate din magazin înainte de a termina. De fiecare dată când Russell îmi vorbește despre o altă piesă de mobilier vintage restaurată, pur și simplu trebuie să o am. Și apoi, când îmi predau cardul de credit cu limita șocant de mare, își scoate cartea de vizită, aceasta impecabil de clară și albă, și mâzgăleește zece cifre pe spate.

„Orice problemă cu mobilierul”, îmi spune el, „anunțați-mă.”

Am introdus cardul în geantă. „Așa o voi face.”

Și, pe măsură ce Russell îmi sună cumpărăturile, nu pot să nu mă gândesc că mai este un lucru în magazin pe care aș dori să-l aduc acasă cu mine. Și când vreau ceva, voi face tot ce este necesar pentru a-l obține.

CINCIZECI ȘI PATRU

Pasul 5: Încercați să găsiți fericirea în altă parte

Cu șase luni mai devreme

S-ar putea să mă îndrăgostesc.

Am încercat să mă îndrăgostesc de Douglas. Am făcut-o cu adevărat. Am crezut că va crește pe mine. M-am gândit că el se va schimba – în același mod în care m-am schimbat și eu când m-am ridicat de curele mele. Douglas habar nu are cât de uimitor ar putea fi dacă s-ar deranja să aibă grijă de el însuși sau s-ar fi operat de o mică operație plastică sau ar fi reparat acel dinte strâmb. (Pentru numele lui Dumnezeu, ce multimilionar se plimbă cu dinți imperfecți? Crede că aceasta este Anglia?)

Dar Douglas nu are niciun interes în niciunul dintre aceste lucruri. Nu are niciun interes să fie bărbatul pe care vreau să fie. El vrea doar să fie el însuși.

Russell, pe de altă parte...

Chiar dacă dormim împreună de șase luni acum, nu mă pot opri să mă uit la acest bărbat de peste masă. La părul său des, de culoarea ciocolatei închise, tuns scurt în lateral, dar suficient de lung în vârf pentru a se ondula puțin și sprâncenele sale groase și puternice. Nu am descris niciodată o pereche de sprâncene ca fiind „puternică”, dar bărbatul ar putea comanda o cameră cu acele sprâncene. Este preferatul meu dintre trăsăturile lui. Dar să fiu corect, îmi place totul la el.

În afară de contul lui bancar.

Chelnerița se apropie de masa noastră, cu un zâmbet de la ureche la ureche tencuit pe față. La un restaurant atât de scump, personalul de așteptare este întotdeauna neclintit de amabil. Douglas urăște locuri ca acesta. Nu-mi place când se bat atât de mult pe mine.

„Ți-ar păsa de vreun desert?” ne întreabă chelnerița. „Avem un tort de ciocolată fără făină incredibil.”

„Nu, mulțumesc”, spune Russell.

dau din cap de acord. Nu primim niciodată desert. La fel ca mine, Russell are grijă de el însuși. Merge la sala de sport de mai multe ori pe saptamana, iar corpul lui este tot muschi sculptati, cu doar o mica parte inevitabila de burtica de varsta mijlocie. Păcat că Marybeth nu o apreciază.

Nici măcar nu se deranjează să-și vopsească părul blond – în câțiva ani, va fi gri ca un catâr.

Russell întinde mâna peste masă, după mâinile mele. Având în vedere că suntem în public și ambii căsătoriți, este complet nepotrivit. Cu toate acestea, în ultimele săptămâni ale aventurii noastre toride, am aruncat puțin prudența în vânt. O parte din mine aproape că vrea să fie prinsă. Pentru că pentru prima dată în viața mea sunt îndrăgostit.

Dacă Douglas vrea să divorțeze de mine, îmi iau zece milioane și voi fi pe drum.

„Mi-aș fi dorit să nu fiu nevoit să mă întorc la muncă”, murmură el.

„Poate ai întârzia?” Sugerez.

Un zâmbet se joacă pe buzele lui Russell. Îmi place nerăbdarea lui. Douglas nu a mai fost așa de la scurt timp după ce ne-am căsătorit și chiar înainte de asta, nu a fost niciodată atât de priceput în dormitor ca Russell. Pur și simplu nu avea atât de multă rezistență.

Pentru o vreme, ne-am rezervat camere de hotel pentru întâlnirile noastre, dar în ultimul timp, Douglas merge rar la apartamentul nostru penthouse, așa că tocmai l-am dus pe Russell acolo. Există intrarea din spate, unde știu cu adevărat că nu există camere, așa că nu trebuie să ne ocupăm de ochii de judecată ai portarului.

„Nu ar trebui”, spune el. „Magazinul a fost ocupat în ultima vreme.”

„Nu pentru asta sunt vânzătorii?”

Russell are de obicei un alt vânzător care lucrează la magazin, deși s-ar putea să-și permită altul, deoarece practic am finanțat magazinul cu achizițiile mele. Pentru a fi corect, mi-a plăcut fiecare articol antic frumos pe care l-am achiziționat acolo. Russell are un gust impecabil. Dacă ar avea bani, ar ști cu adevărat cum să-i cheltuiască.

„Ce zici în seara asta?” el sugereaza.

— Dar Marybeth?

Buzele lui se curbesc de dezgust, așa cum fac întotdeauna când apare subiectul soției sale. Este ceva pentru care el și cu mine ne-am legat – dezgustul nostru reciproc față de soții noștri. „O să-i spun că muncesc din nou până târziu.”

Chelnerița se întoarce cu cecul și îmi predau cardul de platină. Întotdeauna plătesc atunci când mergem la restaurante de lux, pentru că, deși nu-i place să recunoască, Russell are cam lipsă de bani. Dar asta nu mă deranjează. Nu-mi place de el pentru banii lui – am o mulțime de ai mei chiar

acum.

„Voi număra secundele până când te văd în seara asta”, murmură Russell. Sub masă, degetele lui se mișcă în sus pe fusta mea până încep să mă simt puțin fără suflare.

„Russell”, chicotesc încet. "Nu aici. Sunt oameni în jur.”

„Nu mă pot abține în preajma ta.”

„Russell…”

Plăcerea mea față de ceea ce face iubitul meu sub masă este întreruptă de chelnerița își drese glasul. Are cardul meu de platină în mână. „Îmi pare foarte rău, dar asta nu a trecut. A fost refuzat.”

Îmi dau ochii peste cap. „Este o problemă cu mașinile tale. Te rog rulează-l din nou.”

„Am încercat de trei ori.”

Am scos un oftat. Doamne, oamenii de la aceste restaurante sunt drăguți, dar uneori dureros de incompetenți. Există un motiv pentru care așteaptă mesele pentru a-și câștiga existența. Îmi bag în geantă și îmi scot Visa. "Încearcă Aceasta."

Cu excepția unui minut mai târziu, chelnerița se întoarce cu a doua carte. „Și acesta a fost refuzat”, mă informează ea. Tonul ei nu este chiar atât de blând precum era în timp ce ne aștepta. Iar cei de la masa de lângă noi au început să se holbeze.

nu stiu ce se intampla. Sunt căsătorită cu Douglas, nenorocitul Garrick. Limita mea de credit este infinită. În mod clar, trebuie să fie o problemă din partea lor, dar nu se pare că altcineva are o problemă.

„Încearcă cardul meu”, spune Russell. Își scoate cardul de credit din portofel și i-o predă.

În timp ce chelnerița pleacă să încerce noul card, i-am aruncat o privire de scuze. „Îmi pare atât de rău pentru asta. Nu știu ce se întâmplă.”

„Nici o problemă”, spune el, deși chiar nu își poate permite un restaurant ca acesta. Nu este genul de loc în care am fi mers dacă am fi știut că va plăti. Dar nu prea putem face în acest moment.

Cardul de credit al lui Russell trece fără probleme. Se întâmplă ceva cu cărțile mele. Avem un fel de probleme financiare de care nu sunt conștient? Oamenii ca noi nu au datorii cu cardul de credit. Dar adevărul este că nu sunt la curent cu finanțele. Am cardurile mele de credit și le folosesc fără să mă gândesc la asta.

Va trebui să vorbesc cu Douglas despre asta în seara asta.

CINCIZECI SI CINCI

L-am sunat pe Douglas de mai multe ori, iar el nu răspunde. De asemenea, i-am trimis numeroase mesaje text la care nu a răspuns.

nu stiu ce se intampla. Mi-am încercat cardurile de credit la alt magazin și au fost din nou refuzate. Deci nu a fost vina restaurantului.

Am sunat la compania cardului de credit pentru a încerca să ajung la capăt. Și mi-au spus ceva șocant. Cardurile mele au fost anulate. Toti.

În cele din urmă, mă hotărăsc să merg cu mașina la casa noastră din Long Island să vorbesc cu Douglas. În ciuda apartamentului nostru superb din oraș plin cu mobilier de epocă, el preferă casa. Spune că îi place liniștea. Doarme mai bine fără claxonele constante și sirenele din oraș și îi place aerul curat. Dar Long Island este atât de dureros de plictisitor. Nu există absolut nimic de făcut aici și nicăieri decent să faci cumpărături.

Când ajung în casă, e goală. Îmi dau seama că nu am mai fost aici de peste o săptămână, chiar dacă Douglas doarme aici aproape în fiecare noapte. Presupun că eu și soțul meu am devenit mai îndepărtați recent. Singura dată când facem sex este o dată pe lună, când încercăm să rămânem însărcinată.

Casa este curată, cel puțin — când am intrat pe ușă, mă așteptam pe jumătate să găsesc cutii de pizza murdare și șosete uzate atârnate pe canapea, pentru că Douglas poate fi un pic cam slobod. Camera de zi pare... confortabilă, presupun că ar fi cuvântul. Douglas a scăpat de canapeaua albă pe care am ales-o și a înlocuit-o cu una albastru închis, cu perne cu aspect zdrobit. Mă așez pe canapea să aștept să vină acasă și trebuie să recunosc că este confortabil, deși este incredibil de urât.

Abia aproape de ora nouă aud zgomotul ușii garajului care se deschide. Mă așez mai drept pe canapea, apoi decid să mă ridic. Acesta va fi genul de conversație pe care trebuie să-l susțineți. Pot doar să spun.

Douglas intră prin spate un minut mai târziu. Părul are mai dezordonat decât de obicei și are cearcăne sub ochi. Cravata îi atârnă de gât, iar când mă vede în sufragerie, se oprește scurt.

„Mi-ați anulat cardurile de credit", spun eu printre dinții strânși.

„Mă întrebam ce ar fi nevoie ca să te duci aici."

Crede că acesta este un fel de glumă? „Încercam să iau prânzul și mi s-a

refuzat cardul. Nu aveam cum să plătesc. Îți dai seama de asta?”

Douglas intră în sufragerie, trăgându-și restul cravatei. "Ce? Russell nu avea cardul lui de credit?

Îmi rămâne gura deschisă. „Eu…”

Își aruncă cravata pe canapea. „Nu înțeleg de ce ești atât de surprins. Crezi că poți merge prin tot orașul să te faci cu alt tip și nu voi afla despre asta? Crezi că poți plăti pentru o cameră de hotel cu cardul meu de credit și habar n-am? Cât de prost crezi că sunt?”

„Eu... îmi pare rău.” Îmi bate inima. Nu l-am auzit niciodată pe Douglas vorbind așa, dar există o parte din mine care se bucură că avem această conversație. M-am săturat să fiu căsătorit cu Douglas Garrick. Mă bucur că scoatem totul la vedere. „Nu am vrut să se întâmple asta.”

"Oh te rog. Este cel mai bun lucru cu care poți veni?” Se uită la mine dezgustat. „Și soțul lui Marybeth? Cum ai putut, Wendy? Marybeth este practic ca o familie.”

Ca o familie pentru el, poate. Nu mi-a păsat niciodată de femeie, chiar înainte de a mă culca cu soțul ei. Și acum că știu ce partener inadecvat a fost pentru Russell, o displace și mai mult. „Știe ea?”

El dă din cap. „Nu aș putea să-i fac asta. Ar distruge-o.” El pufnește. „Nu că ți-ar păsa de asta.”

„Nu este ca și cum am avea căsnicia perfectă, Douglas”, subliniez. „Știi asta la fel de bine ca mine.”

Comentariul meu îi scoate o parte din luptă. Ochii lui căprui se înmoaie. În adâncul sufletului, soțul meu este un pic împingător. De aceea m-am căsătorit cu el în primul rând. Știam că îmi va da tot ce îmi doresc.

„Cred că ar trebui să mergem la consiliere matrimonială”, spune el. „Am găsit un terapeut care este foarte recomandat. Știu că sunt ocupat, dar îmi voi face timp pentru asta. Pentru noi."

Îmi imaginez că stăm cu Douglas în biroul unui terapeut, unde discutăm despre multitudinea noastră de probleme care se adaugă la faptul că ne dorim lucruri complet diferite din viață. "Nu știu…"

„Wendy.” Se apropie de mine și îmi ia mâna în a lui. L-am lăsat un moment, știind că o voi lua înapoi în câteva secunde. „Nu vreau să renunț la noi. Tu esti sotia mea. Și chiar dacă avem unele lupte în acest domeniu, vreau să fii mama copiilor mei.”

Îmi dau seama că acesta este momentul în care trebuie să fiu curat cu el. Trebuie să smulg Aid-ul, altfel s-ar putea să nu mă eliberez niciodată de acest

om. Și după tot acest timp, el merită adevărul.

„De fapt”, spun eu, „nu pot avea copii”.

După cum se dovedește, el este cel care îi smulge primul mâna. "Ce? Ce vrei sa spui?"

„Cu ani în urmă, am avut o infecție care mi-a distrus trompele uterine”, îi spun. S-a întâmplat când aveam douăzeci și doi de ani. Am avut dureri groaznice în zona pelviană, iar doctorii mi-au explicat ulterior că infecția a fost asimptomatică până s-a răspândit în tuburi. Durerea a fost atât de puternică încât am fost supus unei proceduri laparoscopice pentru a curăța o parte din cicatrici și atunci mi-au spus că nu voi putea niciodată să concep un copil în mod natural. Există o mică șansă să rămâi însărcinată cu tehnologia reproductivă, dar chiar și asta este extrem de puțin probabil din cauza cicatricilor extinse.

A fost devastator să aud la vremea aceea. La acea vreme, mi-am blestemat norocul. Chiar dacă crescusem sărac, tot visam să-mi umplu casa cu copii cândva, la fel cum au făcut părinții mei. Am plâns douăzeci și patru de ore consecutiv când am aflat vestea.

Dar de-a lungul anilor, am descoperit că este o binecuvântare. Am văzut atât de mulți dintre prietenii mei legați de copii și am observat cum descendenții tăi îți vor sângera conturile bancare. Mi-am dat seama că am fost norocos să nu am copii. Într-adevăr, acea infecție a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Douglas scutură din cap. "Nu înțeleg. Vrei să spui în tot acest timp că ai știut că nu poți rămâne niciodată însărcinată?”

"Asta e corect."

El cade pe canapeaua confortabilă, cu o privire lucioasă în ochi. „Încercăm de ani de zile. Nici măcar nu ai spus un cuvânt. Nu pot să cred că m-ai mințit așa.”

L-am supărat, dar e mai bine. Așa cum am spus, band-aid trebuia scos. „Știam că nu este ceea ce ai vrut să auzi.”

Se uită la mine, cu ochii ușor umezi. „Ei bine, ce zici de adopție? Sau…"

O, Doamne, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am grijă de bărbașii altcuiva. „Nu vreau copii, Douglas. Nu i-am dorit niciodată. Ceea ce vreau este să ies din această căsnicie.”

„Dar...” Maxilarul inferior îi tremură. Mai are bărbia aia dublă. În întreaga noastră căsnicie, nu am făcut niciun progres în a-l ajuta să scape de ea. Am crezut că este o lucrare în curs de desfășurare, dar nu am făcut

niciodată un progres real. „Te iubesc, Wendy. Nu mă iubești?”

„Nu mai”, spun eu. E mai amabil decât să-i spui că nu l-am iubit niciodată. „Nu vreau să mai fiu cu tine. Nu te respect și vrem lucruri diferite. Este mai bine să ne despărțim.”

Când voi avea zece milioane de dolari ai mei, nu va trebui să-mi fac griji că îmi va anula din nou stupidul card de credit. voi fi independent. Russell își poate părăsi soția și noi putem face tot ce vrem.

"Amenda." Douglas se luptă să se ridice în picioare. „Vrei să ieși din această căsătorie? Ai inteles. Dar nu primești un ban din banii mei.”

Din păcate, nu depinde de el. Vrea să mă pedepsească, dar îmi cunosc drepturile. „Prenupiul îmi oferă zece milioane de dolari. Nu voi cere mai mult de atât.”

"Dreapta." Privirea lucioasă a dispărut din ochii lui căprui, iar acum au devenit ascuțiți și razele laser concentrate pe fața mea. „Primești zece milioane de dolari dacă divorțăm. Dar contractul prenupțial spune că, dacă am dovezi că ai înșelat, nu primești nimic.”

Mă gândesc la acel document gros pe care mi l-a înmânat Joe înainte de nuntă. M-am gândit să-l dau unui avocat, dar am văzut în alb-negru că scria că primesc zece milioane în caz de divorț. Nu am vrut să pierd mii de dolari, nu a trebuit să angajez un avocat.

„Aș fi bucuros să vă arăt clauza în care scrie asta.” Un zâmbet se joacă pe buzele lui. „Este chiar la pagina 178. Nu știu cum ai fi putut să o ratezi.”

Mâinile îmi strâng în pumni. „Joe m-a păcălit. A fost întotdeauna atât de hotărât să te facă să nu ai încredere în mine.”

„Nu, prenupția a fost ideea mea. La fel a fost și clauza despre infidelitate.” Douglas își desface nasturele de sus de la guler. „I-am spus să se comporte de parcă ar fi fost ideea lui, ca să nu te superi pe mine. Am vrut să ai încredere în mine. Chiar dacă nu am avut încredere în tine.”

Mă uit la soțul meu, furia mea crescând. „Nu poți să arunci ceva fără să-mi spui. Asta e... asta mă înșală.”

Sprâncenele i se ridică. „Oh, vrei să spui că atunci când nu mi-ai spus că nu ai putea rămâne însărcinată niciodată?”

Îmi simt pieptul strâns. A devenit puțin greu să respiri. Douglas a vorbit mereu despre cât de mai bine este aerul aici, dar eu nu observ. "Amenda. Dar noroc pentru a dovedi că ți-am fost infidel.”

Chiar dacă mă va ucide, nu voi putea să-l văd pe Russell pentru o vreme. Nu-i pot da lui Douglas nicio șansă să-mi dovedească infidelitatea.

„Oh, nu-ți face griji. Am deja poze, videoclipuri... ce-i spune.”

icnesc. — Ai angajat un detectiv să mă spioneze?

Se uită la mine cu venin în ochi. „Tot ce trebuia să fac a fost să pun câteva camere ascunse în propriul nostru apartament. Subtil mult?”

La naiba. Nu ar fi trebuit niciodată să fim atât de neglijenți. Dacă aș fi știut…

„S-ar putea să-ți poți recupera vechiul loc de muncă”, spune Douglas gânditor. "Ce-ai făcut? Nu ai lucrat la vreun ghișeu de la Macy’s? Sună a distractiv.”

Il urasc pe acest om. Am simțit multe emoții pentru el în ultimii trei ani, dar n-am simțit niciodată acest tip de ură față de nimeni în viața mea. Da, nu am fost complet sincer cu el. Dar să mă lași fără bani? Este cu adevărat o persoană sadica.

„Nu voi divorța de tine atunci”, spun. „Nu voi semna actele. Nu mă vei scoate din viața ta.”

„Bine”, spune el cu un calm înnebunitor. „Dar nu îți primești cardurile de credit înapoi. Și toate conturile bancare sunt pe numele meu — îți întrerup accesul.”

Nu știam că Douglas o avea în el. Dar presupun că nu ajungi să fii CEO al unei companii atât de uriașe fără să ai o pereche de mingi.

„Poți să stai în continuare la penthouse”, adaugă el. "Pentru acum. Dar în câteva luni îl pun pe piață. Deci poți decide ce vrei să faci.”

Cu aceste cuvinte, se întoarce și iese din sufragerie. Cravata lui este încă întinsă pe canapea și o parte din mine este tentată să o apuce, să o înfășoare în jurul gâtului și să-i strângă viața.

Nu o fac, desigur, dar ideea este incredibil de atrăgătoare.

Pentru că dacă Douglas divorțează de mine cu dovada adulterului meu, nu primesc nimic. Dar dacă e mort, după voia lui, primesc totul.

CINCIZECI ȘI ȘASE

Pasul 6: Descoperă cum să-ți transformi soțul într-un bărbat care merită să moară

Cu patru luni mai devreme

„Douglas amenință că va scoate penthouse-ul în curând pe piață”, îi spun lui Russell. „Nu știu ce să fac.”

Suntem întinși împreună în patul king-size gigantic din dormitorul matrimonial. Am fost panicat să mă întorc aici după ce am aflat despre camerele instalate de Douglas, așa că am angajat un expert să le găsească pe toate și să le demonteze. A nu sta la acest apartament nu a fost o opțiune - la urma urmei, este al meu la fel de mult, cât este al lui Douglas. Eu sunt cel care a ales acest pat, deși probabil că pot conta pe mâinile mele de câte ori a dormit Douglas în el. Nu i-a plăcut niciodată acest apartament. Russell, pe de altă parte, este complet îndrăgostit de el. Lui îi place la fel de mult ca și mie.

Dar chiar dacă aș primi cele zece milioane de dolari, nu aș putea rămâne aici. Și fără acești bani, este un vis ridicol.

„Nu o va face.” Russell își trece degetele peste stomacul meu gol. „Dacă vinde apartamentul, va trebui să locuiești cu el. Și nu vrea asta.”

Vreau să ridic mâinile. „Cine știe ce vrea? El doar încearcă să mă pedepsească.” Toată minciuna despre mine că am încercat să rămân însărcinată l-a împins în mod clar peste margine. El vrea să sufăr pentru păcatele mele. "Dar ce pot face?"

„Ați putea divorța de el oricum”, spune el. „Și ai putea fi cu mine. O voi părăsi pe Marybeth.”

„Dar vom fi săraci!”

„Nu, nu vom face.” Pare ofensat de această sugestie. „Am magazinul meu. Și ai putea găsi și ceva. Nu vom fi săraci.”

Uneori simt că eu și Russell suntem făcuți unul pentru celălalt, dar alteori el spune așa ceva.

Deocamdată, o aștept. Odată ce Douglas și cu mine divorțăm, asta e — nu am nicio pretenție la banii lui. Așa că în fiecare zi, îmi încrucișez degetele pentru ca, în timp ce el merge pe stradă, este lovit de un autobuz. Asta se întâmplă tot timpul în oraș. De ce nu i se poate întâmpla o dată soțului meu?

„Dacă ar muri”, spun eu. „Ați crede că, cu cantitatea de mâncare grasă

pe care o mănâncă, ar fi murit de un atac de cord.”

— Are doar patruzeci și doi de ani.

„Bărbații mor din cauza atacurilor de cord tot timpul la patruzeci de ani”, subliniez. „Douglas chiar ia medicamente pentru inima lui. S-ar putea întâmpla."

„Sperarea că Douglas are un atac de cord nu este un plan solid pentru viitor.”

Lui Russell nu pare să-i facă plăcere să fantezeze despre moartea lui Douglas așa cum fac eu. Asta doar pentru că nu-l cunoaște ca mine.

„Trebuie să existe o cale de ieșire din această situație prenupțială”, spun eu. „Douglas este un nemernic sadic și trebuie să plătească pentru felul în care m-a tratat. Ar trebui să existe o modalitate de a pedepsi soții care își tratează soțiile în acest fel. Să-mi tai banii și să ameninț că-mi iau casa... Asta e, practic, un abuz.”

În timp ce rostesc cuvintele, ceva îmi trage în ceafă. O poveste pe care mi-a spus-o prietena mea Audrey cu mulți ani în urmă. Despre un fel de menajeră care pledează pentru femeile care sunt tratate rău de soții lor.

Este hardcore, crede-mă... Dacă crede că un tip rănește o femeie, va face aproape orice ca să oprească.

Închid ochii, încercând să-mi amintesc numele femeii. Apoi imi vine:

Millie.

Douglas nu este groaznic în același mod ca și soțul lui Ginger - nu este abuziv fizic. Dar el este totuși rău și manipulator. Abuzul nu este neapărat doar fizic – nu mă aruncă soțul meu din propria casă și mă lasă fără bani la fel de abuziv ca și spargerea unui os?

Ar fi de acord această femeie de curățenie? Nu știu. Ar putea avea nevoie de puțină convingere.

Dar... ce se întâmplă dacă ar vedea un bărbat care mă tratează îngrozitor și ar crede că el este soțul meu? Desigur, nu ar putea fi de fapt Douglas pentru că mă evită în mod activ. Și Douglas n-ar pune fizic niciodată mâna pe mine, chiar dacă l-aș provoca. Dar această persoană Millie nu știe cine este soțul meu. Douglas a măturat meticulos pe internet fotografii cu el însuși. Dacă Millie ar vedea un bărbat care mă plesnește, ar fi motivată să mă ajute. Dacă ceea ce face el este suficient de rău, nici nu o voi putea opri.

Încet-încet, un plan se formează în capul meu.

CINCIZECI SI SAPTE

Cu câteva săptămâni mai devreme

Când mă privesc în oglindă, aproape că țip.

Fața mea arată ca un coșmar de vânătăi violet înflorite, amestecate cu alte vânătăi care se estompează în galben. Este dureros să privești. Russell mă urmărește punând ultimele atingeri pe pomeți și pare impresionat.

„Ești un magician, Wendy”, îmi spune el. „Pare real.”

Am petrecut ore întregi exersând. Am vizionat mai multe videoclipuri pe YouTube, iar acum sunt unul dintre experții lumii în crearea de vânătăi cu aspect realist. Se pare că cineva mi-a dat o bătaie substanțială.

Sper că Millie apreciază munca depusă în această capodoperă.

În cea mai mare parte, Millie pare să accepte cu adevărat micul nostru act. Și în afară de asta, este o bucătăreasă și menajeră excelentă. Ea a reușit chiar să-mi găsească niște cucameloni – preferatul meu. Este păcat ce se va întâmpla cu ea.

Dar nu există altă cale.

„Este aproape perfect”, spun în timp ce îmi las pânza de machiaj. „Îi lipsește doar un lucru.”

Russell ridică o sprânceană. El a jucat rolul lui Douglas la perfecțiune de când a sosit Millie. Este incredibil – când combini înfățișarea și personalitatea lui Russell cu bogăția și puterea lui Douglas, ai cu adevărat omul ideal. "Într-adevăr? Mi se pare destul de perfect.”

Îmi inspectez fața în oglindă încă o dată. Perfectul nu este suficient de bun. Trebuie să fie mai bine decât perfect. Dacă Millie bănuiește pentru o secundă că acesta este machiaj, jocul s-a terminat. Trebuie să fie impecabil.

„Trebuie să mă lovești”, spun.

Russell își dă capul pe spate și scoate un râs. "Dreapta. Sună bine."

"Sunt serios. Am nevoie să-mi despici buza. Trebuie să arate real.”

Zâmbetul alunecă de pe chipul lui Russell când își dă seama că sunt 100% serios. "Ce?"

„Nu poate bănui că acesta este machiaj”, îi spun. „Și nu pot simula o buză despicată cu proviziile pe care le am. Trebuie să mă lovești.”

Russell îmi aruncă o privire îngrozită în timp ce se dă înapoi de la mine. „Nu te lovesc în față.”

„Nu trebuie să te simți rău din cauza asta. Îți spun să o faci.”

„Nu am lovit o femeie în viața mea.” Arată ușor bolnav. Mă face să mă

întreb dacă are curajul să treacă prin acest plan. Va trebui să facă mult mai rău decât să mă lovească în față înainte ca asta să se termine. — N-am de gând să te lovesc, Wendy.

"Va trebui să."

"Nu voi. Nu pot."

Sunt atât de frustrat încât aș putea țip. Crede că asta e o glumă? Am o sumă mică de economii pe care le-am ascuns pentru o zi ploioasă în propriul meu cont personal, plus niște bani pe care i-am câștigat vânzând bijuterii și îmbrăcăminte. Dar am folosit asta ca să trăiesc și să plătesc salariul lui Millie – extrem de generos, aș putea adăuga. Acum am cheltuit și o bucată din ea cumpărând o rochie pe care poliția o va bănui în cele din urmă pe care Douglas i-a dat-o lui Millie, precum și o brățară scumpă gravată. Și, bineînțeles, am împachetat dulapul cu rechizite de curățenie pe care le-am achiziționat sub pretextul unei alergii groaznice, dar le-am cumpărat într-adevăr pentru ca portarul să nu o surprindă pe Millie trăgând cu sticle de detergent pentru podea și lustruire pentru mobilier.

În orice caz, banii nu vor dura mult mai mult. Trebuie să închei asta, în curând.

Am nevoie de el să mă lovească.

„Ești jalnic”, l-am scuipat. „Nu pot să cred că nu vei face acest lucru mic pentru mine. Avem o șansă să-l îmbogățim și iată-l că s-o încurcăm.”

„Wendy…”

imi bat joc de el. „Nu e de mirare că ai patruzeci de ani și nu ești decât un vânzător de mobilă. Jalnic."

— Destul, Wendy, spune Russell printre dinți.

Mâna lui dreaptă bate în pumn. Este sensibil cu privire la cariera lui. Știu că este. Întotdeauna a visat să fie un om de afaceri de succes, iar conducerea unui magazin de mobilă de antichități zbuciumat este foarte departe de acest vis. L-aș ajuta să facă mult mai mult – l-aș transforma în bărbatul care își dorește să fie. Omul care merită să fie.

Trebuie doar să mă lovească.

„Ești atât de ratat”, continu eu. „Ce ai de gând să faci când magazinul se dă cu burta? Obțineți un loc de muncă la McDonald's, sărând cartofi prăjiți?

"Suficient! Încetează!"

„Vrei să mă opresc? Atunci lovește-mă!”

Înainte să știu ce se întâmplă, o explozie de durere explodează pe partea stângă a feței mele. Gâfâi și mă poticnesc înapoi, prinzându-mă pe suportul

pentru prosoape. Pentru o secundă, văd stele.

„Wendy!” Strigătul îndurerat al lui Russell mă scoate din ceață. „Iisuse Hristoase, îmi pare atât de rău!”

Se pare că e pe cale să izbucnească în lacrimi, dar nu se simte atât de rău pe cât se simte fața mea. Doamne, m-a lovit foarte tare. Nu eram sigur că o avea în el. Îmi ating fața și îmi dau seama că îmi curge sânge din nas.

„Sângerezi”, icnește el.

Mi-a luat niște prosoape de hârtie și fac tot posibilul să împiedic curgerea sângelui din nas. După câteva minute, pare că se oprește. Ei bine, mai ales.

Când ridic privirea la Russell, sprâncenele lui puternice sunt strânse. "Te simți bine? Îmi pare atât de rău."

Baia este un dezastru. Sângele meu a picurat peste tot pe podea. Și există o amprentă sângeroasă a mâinii pe marginea chiuvetei de la baie, de unde o strângeam când încercam cu disperare să-mi fac ca nasul să oprească sângerarea.

Doamne, este perfect.

CINCIZECI SI OPT

Pasul 7: Omorâți-l pe ticălos

Noaptea în care Douglas a fost ucis

Angrenajele macină dureros în lift. Douglas este acasă.

Acesta este momentul. La asta am lucrat în ultimele luni. Millie a părăsit apartamentul în urmă cu o oră, tremurând și convinsă că tocmai mi-a ucis soțul. Poliția o va interoga. Ea se va rupe și va mărturisi ceea ce a făcut. Și am pus dovezi atente pentru a-i convinge că a făcut-o pentru că a avut o aventură cu Douglas. Nu-mi permit să mă implic.

Acum a mai rămas o singură piesă din puzzle. Trebuie să-l ucidem pe Douglas pe bune de data asta.

Russell așteaptă în bucătărie, ținând în mână pistolul pe care Millie tocmai a folosit-o pentru a-l împușca cu un blank — cu excepția de data asta plină cu gloanțe adevărate. El este gata.

Ușile liftului se deschid și mă îndrept pe hol pentru a-mi saluta soțul pentru ultima dată. Mă opresc scurt, surprins de aspectul lui. A slăbit de când l-am văzut ultima dată și există cearcăne violet închis sub ochi. Există cel puțin două zile de creștere a unei barbi pe bărbie.

„Arăți îngrozitor”, am scapat eu.

Douglas ridică privirea tăioasă. „Îmi pare bine să te văd și pe tine, Wendy.”

„Vreau să spun…” Îmi îndepărtez o șuviță de păr de pe față. Am curățat cu grijă tot machiajul de pe vânătăile mele false după ce Millie a plecat. — Adică pari... obosit.

Scoase un oftat lung, chinuit. „Am lucrat non-stop la această nouă actualizare a software-ului. Și apoi suni și mă implori să vin aici practic în miezul nopții.”

„Tu l-ai adus?”

Douglas ridică servieta aia zdrențuită din piele pe care o poartă mereu în jur. „Am actele de divorț chiar aici. Sper că ești gata să semnezi.”

Nu chiar. Dar nu trebuie să știe asta.

Îl conduc pe Douglas în sufragerie. Corpul meu se încordează, așteptând ca Russell să iasă din bucătărie și să-l împuște pe soțul meu în piept. Ar trebui să o facă corect când intrăm în cameră. El ar trebui să o facă... chiar

acum.

La naiba.

Douglas reușește să ajungă până la canapeaua noastră, fără a fi ucis de iubitul meu. Sunt destul de dezamăgit. Se scufundă în pernă și lasă servieta pe măsuța de cafea.

„Hai să terminăm cu asta”, mormăie el.

Nu, nu încă. Nu l-am adus aici să semneze actele de divorț. Acesta este opusul motivului pentru care l-am vrut aici. Doar că Russell nu iese. Nu-l văd și nu-l aud. Ce se întâmplă?

„Pot să-ți aduc ceva de băut?” Întreb. Se pare că e pe cale să refuze, așa că îi spun repede: „Îți aduc niște apă”.

Înainte ca Douglas să poată protesta, mă îndrept spre bucătărie, lăsându-l în urmă pe canapea cu actele de divorț. Sunt absolut furioasă acum. Până în acest moment, totul a decurs exact așa cum am plănuit-o. Mai trebuie să se întâmple un singur lucru. Russell trebuie să-l omoare pe Douglas.

Cu excepția când intru în bucătărie, Russell se ghemuiește în colț. Pistolul este pe tejghea și pare că ar avea un atac de panică. Se strânge de tejghea cu mănușile de piele și respiră prea repede, cu fața ca un cearșaf.

„Russell!” șuier la el. "Ce dracu astepti?"

A fost remarcabil de dificil în seara asta. Înainte ca Millie să vină, a amenințat că se va retrage, declarând o listă completă de preocupări. Sunteți sigur că este sigur să fiți împușcat cu un gol? Nu așa a murit Brandon Lee? Dacă ea mă înjunghie în schimb?

În cele din urmă, l-am făcut să treacă cu scena în care s-a prefăcut că mă sugrumă. Și după ce Millie l-a împușcat cu ochiul și nu a murit, am crezut că am trecut de asta – partea cea mai grea sa terminat. Doar că acum pare să aibă probleme cu aspirarea aerului în plămâni.

„Nu pot,” înghite el. Sprânceana lui este transpirată, iar sprâncenele sale puternice s-au îmbinat în centrul frunții. „Nu pot să-l împușc, Wendy. Te rog nu mă pune să o fac.”

Glumește? Am petrecut luni de zile să organizăm asta împreună. Am fost atât de atenți să intrăm mereu prin intrarea din spate și să punem scena exact în modul corect. Abia părăsesc apartamentul pentru că nu pot să dau de Millie, și mi-am dedicat toată energia pentru a face să pară că Douglas încă locuiește aici. Am cumpărat chiar și o grămadă de haine bărbătești pe care le putea spăla. (Deși în prima zi am uitat prostesc să le desfășuresc pe toate. Sunt sigur că ea credea că suntem o grămadă de psihopați care ne împăturesc

rufele murdare.) Am petrecut atât de mult timp și energie pregătind toate astea.

Și acum iată-l, pe cale să strice totul.

„Ești absolut ridicol.” Îmi strâng dinții. "Ce e in neregula cu tine? Acesta a fost planul de la început! Așa vom obține tot ce ne dorim.”

„Nu vreau asta!” Vocea lui este o șoaptă urgentă. "Vreau doar să fiu cu tine. Și încă mai putem.” Traversează bucătăria și încearcă să-și pună mâinile în jurul taliei mele. „Ascultă-mă, nu trebuie să facem asta. Putem pleca chiar acum. Tu părăsești Douglas, eu o părăsesc pe Marybeth și putem fi împreună. Nu trebuie să-l omorâm.”

„Numai că atunci nu vom avea nimic.” Îi ridic din umeri îmbrățișarea, furios pe el. Am crezut că Russell își dorea aceleași lucruri pe care le-am făcut eu, dar acum nu sunt atât de sigur. Pentru că dacă ar fi făcut-o, soțul meu ar avea un glonț în piept chiar acum. — Aceasta este singura cale, Russell.

„Nu vreau să fac asta.” Acum scânce. — Nu vreau să-l omor, Wendy. Te rog nu mă pune să fac asta. Vă rog."

Oh Doamne.

Sunt prea mult timp în această bucătărie. Douglas va începe să se întrebe ce îmi ia atât de mult și va veni să investigheze. Sau ar putea chiar să-l audă pe Russell intră în panică. Nu am timp să-i dau lui Russell o discuție încurajatoare. Trebuie să mă ocup eu de asta.

Iau sub chiuveta o pereche de mănuși de cauciuc de unică folosință pe care Millie o folosește când curăță bucătăria. Le alunec pe mâini, apoi îi torn soțului meu un ultim pahar de apă. Ridic pistolul, dar după ce am ezitat puțin, o bag în buzunarul cardiganului. Buzunarele sunt mari, iar arma se potrivește perfect – parcă atunci când l-am pus, știam că va trebui să fac asta, pentru că Russell avea să fie un copil mare în privința asta și aproape să strice totul.

Când mă întorc în sufragerie, Douglas stă pe canapea și răsfoiește teancul de hârtii care reprezintă acordul nostru de divorț. Mi-a cerut de mult să semnez acest lucru, iar eu am refuzat. Știam că acceptul să semneze îl va face să vină aici.

Cu mâna liberă, simt pistolul în buzunarul cardiganului. Este greu, încordând ușor materialul. Nu există niciun motiv să așteptați. Aș putea să-l scot chiar acum și să-l împușc mort. Dar nu. Trebuie să o fac direct în fața lui. Deci se pare că Millie l-a împușcat frontal.

Și, de asemenea, o parte din mine vrea să-i vadă fața când o fac. Așa că

înțelege consecințele jocului cu mine. A încercat să ia totul de la mine și să mă lase sărac, iar acum va primi ceea ce merită.

Așez repede paharul cu apă pe masă înainte ca el să observe că port mănuși de cauciuc, apoi îmi bag mâinile înapoi în buzunare. Millie a pus deoparte acest set de vase, așa că amprentele ei vor fi pe tot paharul. Este prea perfect.

„Am un pix aici pe undeva”, mormăie Douglas în timp ce se plimbă cu pușca prin vechea servietă. După o clipă, își ia un pix. "Iată-l."

"Bine atunci." Degetele mele sunt înfășurate în jurul revolverului din buzunar. „Să terminăm cu asta, așa cum ai spus.”

Douglas începe să-mi întindă hârtiile, dar apoi se oprește. Umerii îi scad.
— Nu vreau să fie așa, Wendy.

mă încruntă la el. "Ce înseamnă asta?"

„Adică...” El aruncă actele de divorț pe măsuța de cafea. „Te iubesc, Wendy. Nu vreau să divorțez – mi-a fost rău din cauza asta. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat în trecut... Aș vrea să încep din nou. Doar noi doi."

Există o expresie plină de speranță pe chipul lui. Trebuie să recunosc, ideea este atrăgătoare. Oricât de mult am planificat evenimentele din această seară, nu există nicio garanție că eu și Russell vom scăpa cu crimă. Planul meu inițial a fost să-mi petrec viața cu Douglas și, deși nu am reușit să-l modelez în ceea ce îmi doream, el nu este în totalitate contestabil. Și mai ales, vom avea sume de nespus de bani. Poți fi fericit cu oricine dacă ai destui bani.

„Poate...”, spun eu.

Un zâmbet îi atinge buzele, iar cercurile violet de sub ochi devin puțin mai deschise. „Chiar mi-ar plăcea asta. Aș dori să fac un început complet nou.”

"In ce fel?"

„În primul rând, vreau să scap de toate astea.” Se uită în jurul apartamentului nostru spațios. „Nu avem nevoie de acest loc gigantic sau chiar de casa uriașă de pe Long Island, dacă suntem doar noi doi. Toți acești bani au stat în calea căsătoriei noastre. Avem prea multe.” Zâmbește timid. „Am vorbit cu Joe despre înființarea unei fundații de caritate cu cei mai mulți bani. Mai ales dacă nu avem copii, există atât de multe lucruri bune pe care le putem face cu toți acești bani – Dumnezeu știe că nu avem nevoie de ei. Poate poți face parte din fundație? Am putea să o facem împreună.”

A ieșit din mintea lui veșnic iubitoare? Cum ar putea el să creadă că asta

vreau? „Douglas, nu vreau asta. Vreau să mă întorc la viețile noastre așa cum era înainte.”

„Dar nu erai fericit înainte.” Fața i se întunecă. "M-ai inselat. Am fost complet deconectați.”

Strâng din dinți. „Deci crezi că a fi sărac ne va face fericiți?”

„Nu, dar...” își freacă mâinile peste genunchi. „Uite, nu vom fi săraci. Pur și simplu nu vom mai fi milionari. Și nu văd nimic rău în asta. După cum am spus, nici nu știu de ce avem nevoie de toți acești bani. Nici nu vreau!”

Și acesta este motivul pentru care Douglas și cu mine nu vom fi niciodată fericiți împreună. Pur și simplu nu înțelege. Nu știe cum e să le faci pe celelalte fete să râdă de tine și să te întrebe dacă ți-ai găsit haina în coșul de gunoi. Nu știe cum e ca tatăl tău să se rănească la spate, așa că intră în invaliditate, dar plățile nu sunt suficiente pentru a ține luminile aprinse, așa că din când în când trebuie să faci totul în întuneric, cu lanterne. . Și chiar dacă surorile tale se comportă ca și cum ar fi o aventură, nu este. Nu este o aventură. Este să fii sărac și să nu ai nimic.

Douglas nu înțelege asta. El nu va înțelege niciodată asta. Avem în sfârșit banii pe care i-am visat când îmi făceam temele la lumina unei lanterne, iar el vrea să-i dea pe toți! Mă enervează atât de mult, încât vreau să întind mâna cu mâinile goale și să-l sugrum așa cum s-a prefăcut Russell că m-a sugrumat mai devreme, cu excepția faptului că de data aceasta.

Doar că nu trebuie să-l sugrumă.

Am o armă în buzunar.

Scot pistolul și mâna mea este surprinzător de fermă în timp ce o îndrept spre pieptul soțului meu. Ochii lui ușor injectați de sânge se fac mari. El știa că lucrurile sunt rele, dar nu știa că era atât de rău.

„Wendy”, croncăie el. "Ce faci?"

"Cred că știi."

Douglas privește în jos țeava armei și corpul lui pare să se micșoreze. El clătină aproape imperceptibil din cap. Aș fi crezut că s-ar putea să-și cerșească viața, dar nu face asta. Există o privire de resemnare în ochii lui.

„M-ai iubit vreodată cu adevărat?” spune el în cele din urmă.

Răspunsul la această întrebare i-ar răni sentimentele. În ciuda tuturor, nu vreau să-l distrug în ultimele lui momente de viață. Așa că spun doar: „Nu este vorba despre asta”.

Nu am mai împușcat niciodată o armă, dar mi s-a părut întotdeauna de la sine înțeles. M-am gândit că Russell va fi cel care va face asta, dar încă se

ghemuiește în bucătărie, așa că depinde de mine.

Împuşcătura este mult mai puternică decât am crezut că va fi – o bubuitură puternică care pare să răsună prin cameră mult timp după ce pistolul a tras. Forța îmi călătorește prin brațe, în umeri și îmi dă înapoi gâtul și capul. Dar îmi țin mâinile neclintite.

Glonțul lovește pătratul Douglas în piept. Este o lovitură bună, mai ales pentru prima dată. Mai sunt o secundă sau două înainte de a muri când se uită în jos la sângele care se răspândește rapid pe cămașa lui albă și își dă seama ce urmează să se întâmple. Dar apoi culoarea i se scurge de pe față și se prăbușește de canapea. Ochii îi sunt încă deschiși, suflați în orbite, iar pieptul nu se mișcă.

„Îmi pare rău”, spun încet. „Sunt cu adevărat. Mi-aș fi dorit să o putem face să funcționeze.”

Încă îmi sună urechile când Russell iese în fugă. Primul lucru pe care îl face este să-și strângă mâna peste gură și mă gândesc doar că sper să nu vomite pe tot podea. Asta chiar va încurca lucrurile când va ajunge poliția aici.

„Ai făcut-o”, icnește el. „Nu pot să cred că ai făcut-o.”

"Am facut." Mă ridic de pe canapea și arunc pistolul pe măsuța de cafea. Îmi desprind mănușile de cauciuc de pe mâini. „Și dacă nu vrei să mergi la închisoare, ți-aș sugera să pleci de aici chiar în acest moment.”

Russell pare că încă încearcă să-și controleze respirația. „Chiar crezi că poți fixa toate astea pe Millie?”

"Priveste-ma."

PARTEA III

CINCIZECI ȘI NOUĂ

Capul meu nu se va opri din învârtit.

Închid televizorul și închid ochii pentru un minut. A trecut doar o zi de când am împușcat și am ucis un bărbat într-un penthouse din Upper West Side, dar ceea ce tocmai am văzut a schimbat totul.

Încerc să-l imaginez pe Douglas Garrick. Îi văd clar părul alunecat pe spate, ochii căprui adânci, pomeții proeminenți. L-am văzut de nenumărate ori în ultimele două luni. Iar acel om de la știrile de televiziune nu era el.

Nu cred, oricum.

Îmi scot telefonul și scot browserul de internet. L-am mai căutat pe Douglas Garrick și întotdeauna au existat articole despre poziția sa de CEO la Coinstock, dar niciodată fotografii. Cu toate acestea, acum zeci de link-uri umplu ecranul și pot face clic pe oricare dintre ele pentru a afișa aceeași captură a lui Douglas Garrick.

Studiez fotografia de pe ecranul telefonului meu. Acest bărbat seamănă trecătoare cu omul pe care îl cunosc, dar nu este el. Bărbatul din fotografie are cel puțin douăzeci sau treizeci de kilograme pe bărbatul pe care l-am întâlnit, iar acel incisiv strâmb strâmb este, de asemenea, diferit. Și trăsăturile lui sunt ușor diferite - nasul, buzele, bărbia dublă ușoară. Deși presupun că unii oameni arată diferit în fotografii decât în viața reală. Poate s-a făcut mult aerograf?

Poate că este aceeași persoană. Trebuie să fie, nu-i așa? Pentru că altfel nimic din toate astea nu are sens.

Doamne, simt că îmi pierd mințile.

Poate chiar o iau razna. Poate că am avut o aventură secretă cu Douglas Garrick. Adică, acel detectiv părea să aibă o mulțime de dovezi. Și se pare că Wendy Garrick a spus că este adevărat.

Dar nu am petrecut noaptea în acel hotel cu Douglas (sau oricine era bărbatul pe care îl știam că este Douglas). Și o pot dovedi. Pentru că m-am întors în oraș după ce am lăsat-o pe Wendy. Și am un martor.

Enzo Accardi.

Am fost reticent să iau legătura cu Enzo, dar nu am de ales. Iubitul meu

m-a abandonat, ceea ce nu a fost complet surprinzător, dar totuși sfâșietor. Am fost groaznic să mă apropii de oameni în ultimii patru ani, pentru că mi-a fost foarte frică de ce vor crede ei despre mine când vor afla despre trecutul meu. Și am avut dreptate. Al doilea Brock a aflat despre dosarul meu din închisoare, a fost plecat. Așa că iată-mă, fără nimeni în colțul meu. Nimeni care crede în mine.

Cu excepția lui Enzo. El va crede în mine.

Și dacă nu o face, așa știu că am cu adevărat probleme.

Găsesc numele lui Enzo în contactele mele, așteptându-mă ca întotdeauna. Ezit o fracțiune de secundă, apoi dau clic pe numele lui.

Telefonul abia a sunat când îl ridică. Aproape că am izbucnit în lacrimi la sunetul vocii lui cunoscute. „Millie?”

„Enzo”, reușesc eu. „Am mari probleme.”

"Da. Văd știrile. Șeful tău a murit.”

„Deci, um…” Tușesc în mână. — Există vreo modalitate de a veni?

„Acordă-mi cinci minute.”

ŞAIZECI

Patru minute mai târziu, îi deschid ușa lui Enzo.

„Mulțumesc”, îi spun în timp ce intră în micul meu apartament. „Eu... nu știam pe cine altcineva să sun.”

„Broccoli nu este aici să ajute?” rânjește el.

îmi las ochii în jos. "Nu. Aceasta s-a terminat."

Fața lui cade. "Îmi pare rău. Știu că ți-a plăcut Broccoli.”

Am făcut-o? Îmi plăcea de el, dar adevărul era că de fiecare dată când îmi spunea că mă iubește, îmi făcea pielea să se târască. Nu așa ar trebui să simți tu față de celălalt semnificativ. Brock era aproape perfect, dar nu m-am putut îndrăgosti niciodată pe de-a-ntregul de el – mi s-a părut întotdeauna temporar. Sunt sigur că va face o altă femeie extrem de fericită, dar n-avea să fiu niciodată eu.

„Sunt bine”, spun în cele din urmă. „Am probleme mai mari chiar acum.”

Enzo mă urmărește în apartament și ne așezăm împreună pe futonul meu șobolan. Când el și cu mine trăiam împreună, canapeaua noastră era doar puțin mai bună decât aceasta. Dar a trebuit să renunț la acel apartament când nu a mai fost disponibil să-și plătească jumătate din chirie și nu am reușit să găsesc o modalitate de a transporta canapeaua, așa că am lăsat-o în urmă. Încerc să nu mă gândesc la asta chiar acum. Nu are rost să mă enervez pe Enzo când încearcă să mă ajute.

„Poliția spune tot felul de lucruri nebunești despre mine”, îi spun. „Wendy le-a spus că am o aventură cu Douglas. Nu are sens, dar au răsucit toate aceste lucruri care s-au întâmplat pentru a face să pară că mă duc acolo să mă culc cu el.

Enzo dă încet din cap. „Ți-am spus că sunt periculoase”.

— Ai spus că Douglas Garrick este periculos.

"Același lucru."

„Nu este același lucru”, spun eu. „De fapt, când mă uitam la știri tocmai acum, mi-am dat seama de ceva. Omul care m-a angajat, care s-a numit Douglas Garrick, nu este același om de la știri. El este cineva cu totul diferit.”

Acum Enzo se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

„Știu că sună nebun”, recunosc. „Aud cuvintele care ies din gura mea și... Așa cum am spus, știu că este ciudat. Dar era un alt tip în acel apartament. Sunt sigur de asta."

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă simt mai sigur. Dar dacă acesta nu era Douglas, cine era? Și unde era Douglas adevărat în timp ce tipul ăsta era în casa lui?

Cine este omul pe care l-am ucis?

„Așa că o să-ți spun ceva interesant”, spune Enzo încet. „Când mi-ai spus despre Garrick, m-am dus să-i caut. Și știi ce? Acel penthouse din Manhattan nu este listat ca reședința lor principală.”

"Ce?"

"Da este adevarat. Acest apartament este doar un plus pentru ei. Reședința lor principală este o casă pe Long Island. Ei bine, se spune că este o casă. Probabil este mai mult ca un conac.”

Acest lucru începe să aibă un pic mai logic. Dacă adevăratul Douglas Garrick ar locui într-adevăr pe Long Island, înseamnă că ar fi ușor pentru alți doi oameni să facă să pară că locuiesc în apartamentul din Manhattan. Adevăratul Douglas Garrick nu ar trebui să știe niciodată.

„Deci”, spun eu, „mă crezi?”

Enzo pare jignit. „Desigur că te cred!”

„Dar trebuie să știi ceva.” Îmi șterg mâinile transpirate de blugi. „În noaptea în care Douglas a fost ucis, am văzut... Ei bine, mi s-a părut că l-am văzut încercând să o sugrume pe Wendy. Am văzut pe cineva încercând să o sugrume în apartament. Și nu s-a oprit. Așa că le-am luat arma și... l-am împușcat. Pentru a-l face să se oprească.”

Nu am fost niciodată foarte un plângător, dar simt că lucrările de apă se încep pentru a doua oară astăzi. Enzo se întinde spre mine, iar eu plâng în umărul lui. Mă ține mult timp în brațe, lăsându-mă să strig. Când în cele din urmă mă retrag, pe tricoul lui a rămas o pată umedă.

„Îmi pare rău că ți-am stricat cămașa”, spun.

El flutură cu mâna. „Este doar un mic muci. Nu e mare lucru."

îmi las ochii în jos. „Doar că nu știu ce am de gând să fac. Poliția crede că l-am ucis pe Douglas Garrick și, deși știu că nu, am împușcat pe cineva în acea noapte. Cineva a murit din cauza mea.”

„Asta nu este sigur.”

"Desigur ca este!"

„Crezi că ai ucis pe cineva”, subliniază el. „Dar după ce l-ai împușcat,

te-ai dus acasă. Ai verificat și te-ai asigurat că este mort? Nu respiră? Fără puls?”

„Eu... Wendy a spus că nu are puls.”

— Și o credem pe Wendy?

Clipesc la el. — A fost sânge, Enzo.

„Totuși a fost sânge? Este ușor să falsificăm sânge.”

Mă încruntă, gândindu-mă la noaptea trecută. Totul s-a întâmplat atât de repede. Pistolul a tras, Douglas a căzut și apoi tot sângele s-a răspândit sub corpul lui. Dar nu este ca și cum m-am dus și l-am verificat. Nu sunt paramedic. După ce l-am împușcat, tot ce am vrut să fac a fost să plec de acolo cât de repede am putut.

Este posibil ca nimic din toate acestea să fi fost real? Și dacă nu era...

„M-a păcălit”, răsuflesc. „M-a păcălit complet.”

În tot acest timp, mi-a părut rău pentru ea. Am încercat să o protejez. Și între timp, ea spunea oricui ar asculta că am o aventură cu soțul ei – de aceea, cu siguranță, Amber Degraw îmi zâmbea când l-a adus pe Douglas Garrick în ziua în care am dat peste ea pe stradă. Nu e de mirare că portarul acela îmi tot făcea cu ochiul! Și nimeni nu știa că nu am fost niciodată singur cu Douglas, pentru că el intra prin intrarea din spate, unde nu există portar sau cameră.

Nu, nu Douglas. Nici măcar nu l-am întâlnit pe Douglas Garrick. Habar n-am cine a fost acel bărbat.

„Unde este casa lui Wendy?” Il intreb. „Trebuie să vorbesc cu ea.”

— Crezi că poți merge acolo? El dă din cap. „Există un milion de reporteri în jurul casei ei. Și oricum nu va vorbi cu tine. Dacă mergi acolo, va fi doar mai multe probleme.”

Știu că are dreptate, dar este încă super frustrant. După ce mi-a făcut, vreau doar să o privesc în ochi și să întreb de ce. Dar are dreptate. Nu va ieși nimic bun din conducerea acolo.

„Omul ăsta care se numea Douglas Garrick...” Enzo își freacă bărbia. „Ai idee cum îl putem găsi? Acest om poate fi mai ușor de accesat decât Wendy Garrick.”

"Nu." Îmi strâng pumnii de frustrare. „Tot ceea ce știu este că numele lui nu este Douglas Garrick. Habar n-am cine este el cu adevărat.”

„Ai o fotografie cu el?”

"Nu, eu nu."

„Gândește-te, Millie. Trebuie să fie ceva. Poate un detaliu despre el care este distinctiv?”

"Nu. Este doar un tip alb de vârstă mijlocie generic.”

„Trebuie să fie ceva…”

Închid ochii, încercând să evoc o imagine a bărbatului care se numea Douglas Garrick. Nu avea absolut nimic distinctiv la el și poate de aceea l-a ales Wendy. Seamănă destul de mult cu adevăratul Douglas Garrick.

Dar Enzo are dreptate. Trebuie să fie ceva…

„Stai”, spun eu. "Este ceva!"

Enzo ridică din sprâncene. "Da?"

„L-am văzut intrând într-o clădire odată”, îmi amintesc. „Era cu o altă femeie. O femeie blondă. Am crezut că era o femeie cu care avea o aventură și poate că era. Dar... era un bloc de apartamente. Fie el locuiește acolo, fie femeia locuiește acolo sau...”

"Asta e bine." Enzo pocnește degetele. „Vom merge acolo și vom găsi fie el, fie femeia. Atunci vom afla adevărul.”

Pentru prima dată de când detectivul Ramirez mă interoga la secția de poliție, simt o scânteie de speranță. Poate că există o șansă să ies din asta cu libertatea mea intactă.

ȘAIZECI ȘI UNU

Enzo mă ajută să-mi fac curat în apartament, pentru că pare un uragan lovit după percheziția poliției. Din fericire, sunt doar două camere, așa că, în ciuda mizeriei, nu durează atât de mult. În mare parte, sunt recunoscător companiei. Ar fi atât de deprimant să curăț singur toate astea.

„Mulțumesc că ai făcut asta”, îi spun lui Enzo pentru ceea ce pare a suta oară, în timp ce punem la loc hainele din sertarele dulapului meu, care acum par să fie aruncate în toată camera.

„Nu este nicio problemă”, spune el.

Când arunc o cămașă în coșul de rufe, am observat că nu este atât de plin pe cât părea ieri. Cerne prin îmbrăcăminte — lipsește ceva.

Au luat hainele pe care le purtam aseară.

Îmi mestec unghia mare, încercând să-mi amintesc cămașa și blugii pe care le-am dezbrăcat aseară înainte de a cădea în pat. Nu era niciun sânge pe ea – sunt sigur de asta.

Destul de sigur, cel puțin. Dar dacă ar exista mici particule microscopice care vor fi găsite la testare? Asta pare posibil. Deși, dacă teoria lui Enzo este corectă, nu a existat niciodată sânge cât am fost în acel apartament. Dar nu sunt absolut sigur.

Enzo este ocupat să îndese haine într-un sertar. Sunt recunoscător că este aici, dar o parte din mine vrea să plece, ca să pot intra în panică mai mult.

îmi dresesc glasul. „Dacă trebuie să pleci, e în regulă”, îi spun.

„Nu, asta e distractiv.” El ține în sus o pereche de chiloți roz din dantelă care sunt pe podea. "Asta e dragut. Nou?"

Mă întind și îi smulg din mâini. El este o distragere bună, cel puțin. "Nu-mi amintesc."

„Îmi dau seama de ce Broccoli te-a plăcut atât de mult cu chiloți atât de drăguți.”

Îi arunc o privire. „Enzo…”

„Îmi pare rău.” Își lasă capul în jos. „Doar că... nu înțeleg pe acela.”

Facem curățenie de peste o oră fără să discutăm despre Brock. Cred că nu ar trebui să fiu surprins că a menționat asta. „Ce trebuie să obțineți?”

„Nu pare cineva pe care ți-ai dori.”

„Da, ei bine...” Mă las jos în pat, cu un hanorac înghesuit în poală. „Este un tip bun. Adică, a fost drăguț. A fost un avocat de succes. Nu există nimic care să nu-i placă.”

Enzo se așează lângă mine pe pat. „Dacă este un tip bun, unde este acum?”

Nu este un punct nedrept, dar Enzo nu cunoaște întreaga situație. „I-am ascuns câteva lucruri despre trecutul meu. A fost rănit. A spus că simte că nu știe cine sunt. Este de înțeles că s-a simțit așa.”

„Cine ești nu este ceva ce făceai când erai adolescent.” Ochii lui negri se uită cu atenție în ai mei. „Este clar cine ești. Dacă nu și-a dat seama că a petrecut timpul cu tine, atunci are dreptate – nu merită să fie cu tine.”

Nu era ca și cum Enzo și cu mine am avut relația perfectă, dar nu m-am îndoit niciodată că el mă înțelege. Uneori părea că mă înțelege mai bine decât mă înțelegeam eu însumi. Și știam că, dacă aveam vreodată necazuri, el ar face orice pentru a mă ajuta.

„Uneori cred că...” îmi mestec buza de jos. „Nu ne-am conectat niciodată în întregime. Și probabil că este vina mea pentru că i-am ascuns lucrurile. Oricum, s-a terminat.”

"Esti sigur?"

Îmi amintesc privirea pe care mi-a dat-o Brock când a ieșit din acea cameră de interogatori. "Da. Sunt sigur."

„Deci”, spune el, „dacă te-aș săruta, nu mi-ar da un pumn în nas?”

„Nu, dar aș putea.”

Un zâmbet îi tremură pe buze. „Îmi voi risca”

Se apleacă să mă sărute și simt că aș aștepta asta de aproape doi ani. În sfârșit, înțeleg de ce am ezitat să mă mut cu Brock și să-i spun secretele mele. Pentru că nu am simțit niciodată așa pentru el. Nici măcar pe aproape.

Și Enzo are dreptate. Nu-i dau un pumn în nas.

ȘAIZECI ȘI DOI

Suntem în fața clădirii din piatră brună de la șase dimineața.

A fost greu să mă trag din pat atât de devreme, mai ales că Enzo și cu mine am avut o noapte târziu împreună, dacă știi ce vreau să spun. Și cu o seară înainte, somnul meu nu a fost chiar stelară. Dar Enzo a fost ferm că ar trebui să fim acolo la prima oră dimineață, pentru a ne asigura că nu pierdem nimeni care intră sau iese.

Purtăm ceea ce Enzo numește „deghizări”. Când a spus-o, mi-am imaginat ochelari mari și negri cu mustață falsă, dar într-adevăr, sunt doar câteva șepci de baseball și ochelari de soare. Enzo poartă o șapcă de la Yankees și mi-a dat una pe care scrie „Iubesc New York”. Doar că, în loc de „dragoste”, este o inimă mare roșie. Arăt ca un turist nenorocit. Este umilitor pentru cineva născut și crescut în Brooklyn.

„Turistul este cea mai bună deghizare”, îmi spune Enzo.

Poate că are dreptate, dar urăsc asta. Cu toate acestea, sunt dispus să fac orice pentru a ajunge la fundul a ceea ce naiba se întâmplă. Înainte să ajung din nou în închisoare.

Nu putem sta într-un loc toată dimineața, așa că ne mișcăm, tot timpul cu ochii pe intrarea în clădire. Dacă există o intrare din spate, cum ar fi penthouse-ul lui Garrick, suntem înșelați. Dar mulți rezidenți vin și pleacă, așa că sper că aceasta este singura cale de intrare sau ieșire.

Chiar acum, este ora opt dimineața. Suntem aici de două ore și nu a existat nicio urmă de bărbatul misterios – dacă eu chiar nu l-am ucis, așa cum crede Enzo – sau de femeia blondă. În urmă cu aproximativ zece minute, Enzo a anunțat că îi este foame, așa că a intrat în Dunkin’ Donuts de peste drum. Iese cu două căni de cafea și o pungă de hârtie maro.

„Ia”, mă îndrumă el.

Iau cafeaua cu recunoștință. "Ce este în geantă?"

„Sunt covrigi.”

„Uf.” Stomacul mi se întoarce la gândul că mănânc ceva. Nici nu stiu de ce am intrebat. "Voi trece peste."

„Trebuie să mănânci la un moment dat.”

"Nu acum." Mă uit prin ochelarii mei de soare la maro. — Nu până când

nu-l găsim.

Mi-e teamă să-mi iau ochii de la clădire. Mi-ar putea lipsi și atunci nu voi găsi niciodată omul misterios. Mi-e teamă că voi fi arestat astăzi și, deși Enzo va continua să încerce să mă ajute, nu știe cum arată acel bărbat. Singura persoană care îl poate găsi sunt eu.

— Deci, spune Enzo. „Aseară... a fost bine, da?”

Iau o înghițitură lungă din cafea. — Nu mă pot concentra pe nimic acum, Enzo.

"Oh." Se uită în jos la propriul recipient plin cu cafea. "Da. Știu."

„Dar da, a fost bine.”

Un colț al buzelor i se ridică. „Mi-ai fost atât de dor de tine când am fost plecat, Millie. Îmi pare atât de rău pentru asta. Nu regret că m-am întors acasă în Italia pentru mama mea, dar nu am vrut să fiu nevoită să aleg între cei mai importanți doi oameni din viața mea. Voiam să aștepți, dar nu puteam întreba asta.”

imi atarn capul. „Ar fi trebuit să aștept.”

Enzo deschide gura să mai spună ceva, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, îl apuc de braț. "Ea e! Asta e femeia!”

Enzo își strâmbă ochii prin ochelarii de soare de peste drum, spre femeia cu păr blond care iese din maro, poartă o fustă până la genunchi și un blazer. "Esti sigur?"

"Destul de sigur." Îi recunosc fața și culoarea părului, dar este stilat diferit. Este posibil să nu fie ea. Dar nu am văzut pe nimeni altcineva care să se apropie. "Acum ce?"

Femeia își reglează cureaua poșetei, apoi traversează strada. Mă pregătesc să încep să o urmăresc, dar apoi intră în Dunkin’ Donuts din care tocmai a ieșit Enzo. Judecând după rând, ea va sta acolo cel puțin zece minute.

Enzo pocnește degetele. „Mă duc să vorbesc cu ea”.

"Tu? Ce ai de gând să spui?”

„Mă voi gândi la ceva.”

„Deci crezi că o vei aborda în Dunkin’ Donuts și ea doar o să-ți spună totul?”

Își pune o mână pe piept. "Da! Sunt foarte fermecător!”

Îmi dau ochii peste cap.

— Ai grijă, Millie. Mă strânge de braț, apoi îmi întinde punga de hârtie cu covrigi. „Voi afla totul.”

SAIZECI SI TREI

Enzo ia pentru totdeauna în Dunkin' Donuts.

Mi-a spus să stau peste drum, dar după ce trec zece minute, încep să fiu nervos. Ce se întâmplă acolo?

Mi-aș fi dorit să fi plecat cu el. Nu cred că i-ar fi îngrădit prea mult stilul. Ei bine, poate ar fi fost. Dar având în vedere că este viața mea în joc aici, aș vrea să știu ce se întâmplă.

În cele din urmă, trec strada spre Dunkin' Donuts. Vitrina este făcută din ferestre, așa că este destul de ușor să privești înăuntru. Mă uit prin ferestre și, la început, nu le văd deloc. Dar apoi o fac. Până la capătul celălalt al magazinului, unde oamenii își iau comenzile. Cei doi vorbesc intens împreună. Ochii negri ai lui Enzo par complet concentrați asupra ai ei.

Pentru o clipă, simt un strop de nedumeriri. Întotdeauna am avut încredere în Enzo, dar există momente în care nu sunt complet sigur că este de încredere. La urma urmei, motivul pentru care a părăsit Italia în primul rând a fost pentru că a bătut pe jumătate un bărbat până la moarte. Avea un motiv cu adevărat întemeiat, cel puțin după el, dar adevărul rămâne. Și apoi a plecat să plece din nou peste ocean, susținând că omul rău care îl urmărea s-a confruntat cu o moarte prematură, deși nu a oferit alte informații despre asta.

Mi-a spus că mama lui era bolnavă. A avut un accident vascular cerebral. Dar, într-adevăr, am avut cuvântul lui să continui. Nu a fost ca și cum aș fi văzut vreodată pe presupusa lui mamă bolnavă.

Și apoi, când s-a întors în State, în loc să mă sune așa cum ar fi făcut-o orice persoană normală, m-a urmărit timp de trei luni nenorocite, sub pretextul că mă protejează. I-am spus toate detaliile despre familia Garrick. Este suficient de priceput încât să fi ghicit că Wendy mă înșela, chiar dacă nu am văzut. De ce nu a spus nimic?

Și, Dumnezeule, despre ce naiba vorbesc ei acolo de atâta vreme?

Acum că suntem mai aproape, observ că femeia blondă are ochii umflați, de parcă ar fi plâns. Dar apoi zâmbește la ceva ce i-a spus Enzo, iar fața ei se luminează ușor. Pare destul de inocent, trebuie să recunosc. Este foarte fermecător când vrea să fie. Între accentul său și felul în care arată, se pricepe foarte bine să vorbească cu femeile.

După ceea ce par a fi încă zece minute, Enzo și femeia părăsesc Dunkin' Donuts. Îi face semn cu mâna și îi spune: „Ciao, bella!" Ceea ce o face să roșească.

Când mă vede stând în fața magazinului, îmi aruncă o privire dezaprobatoare. — Eu zic să stai peste drum, da?

Îmi încrucișez brațele pe piept. „Ai fost acolo de mult timp."

„Da, și acum știu totul." Își înclină capul. „Vrei să-ți spun?"

Mă uit în ochii întunecați ai lui Enzo. Acest om nu face întotdeauna totul ca la carte. La fel ca mine, a făcut niște lucruri rele în viața lui, deși a fost întotdeauna din motivele corecte. L-am văzut riscându-și viața pentru a ajuta femeile aflate în pericol. Dacă există cineva pe lumea asta în care pot avea încredere, acesta este el. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de el nici măcar o secundă. "Da. Spune-mi."

Enzo aruncă o privire pe stradă spre locul unde femeia se afundă într-o stație de metrou. „Acea femeie, ea este asistenta lui Douglas Garrick. Și ea este soția bărbatului pe care-l cauți."

Mă uit la el. "Serios? Esti sigur?"

„Vom ști într-o secundă." Își caută telefonul în buzunar, scrie ceva pe ecran, derulează o clipă, apoi îmi dă telefonul. „Acesta este el?"

Poza de pe ecran este o captură de la LinkedIn și recunosc imaginea imediat. Este bărbatul care a sufocat-o pe Wendy aseară. Același bărbat pe care l-am împușcat în piept. — El este, răsuflesc.

Am citit numele profilului LinkedIn: Russell Simonds.

„De azi dimineață..." Enzo își smulge telefonul înapoi din mâinile mele. "El este in viata."

Trăiește. La urma urmei, nu am ucis pe nimeni. Ușurarea pe care o simt este oarecum temperată de faptul că, deși nu am ucis pe nimeni, poliția cu siguranță crede că am făcut-o.

„Dar azi dimineață a plecat mai departe... ei bine, soția lui spune că este o călătorie de afaceri. Acest bărbat este foarte ocupat, spune ea. Întotdeauna lucrez până târziu."

Poate despre asta se certau în ziua aceea pe stradă. Sau poate că se certau pentru că ea bănuia că se vede cu o altă femeie.

Wendy.

"Si acum ce?" Spun. „Așteptăm până se întoarce din presupusa sa călătorie de afaceri?"

„Nu", spune Enzo, „acum aflu mai multe despre acest Russell Simonds".

"Cum?"
„Cunosc un tip.”
Bineînțeles că face.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Ne întoarcem la apartamentul lui Enzo.

Este la doar zece străzi distanță de locul unde locuiesc, ceea ce cred că are sens dacă și-ar fi preluat rolul de bodyguard secret. Apartamentul este chiar mai mic decât al meu, doar o garsonieră cu o cameră care servește drept bucătărie, dormitor, living și zonă de luat masa. Din fericire, există o baie separată. Este departe de penthouse-ul soților Garrick sau chiar de apartamentul spațios cu două dormitoare al lui Brock.

Când ajungem înăuntru, Enzo își aruncă cheile pe o măsuță de lângă ușă, apoi se duce la chicinetă, unde dă apa și o stropește pe față. Mă întreb dacă el este la fel de obosit ca mine. Simt o combinație ciudată de obosit și cu fir. Nu am dormit suficient noaptea trecută, dar anxietatea legată de venirea poliției după mine mi-a făcut inima să-mi bată tot timpul.

„Stai jos”, îmi spune el. „Vrei bere?”

— Abia e unsprezece dimineața.

„A fost o dimineață lungă.”

Asta e sigur.

Mă decid însă împotriva berii. Mă las jos pe un futon care pare că l-a luat de pe bordură – este chiar puțin mai rău decât al meu. Majoritatea mobilierului lui pare să fi fost gunoi în trecutul recent.

„Ce faci de serviciu?” Il intreb. A avut o slujbă decentă înainte de a pleca, dar sunt sigur că nu i-au ținut-o.

„Primesc un loc de muncă la o firmă de amenajare a teritoriului.” El ridică un umăr. "Este ok. Plătește facturile.”

Mă uit în jos la telefonul lui, pe care l-a pus pe o măsuță de cafea. „Ce va afla tipul tău?”

"Eu nu sunt sigur. Poate un record de închisoare pentru Russell. Ceva pe care l-am putea aduce poliției și ar putea verifica apartamentul pentru amprentele lui. Sunt sigur că au găsit amprente necunoscute la penthouse, așa că ne-ar fi de ajutor dacă le-am putea potrivi - orice pentru a vă scăpa de căldură.

„Dacă nu este suficient?”

„Sunt sigur că vom găsi ceva.”

„Dacă nu o facem?”

„Aveți încredere în mine”, spune Enzo, „există o cale. Nu vei merge la închisoare pentru ceva ce nu ai făcut.”

Ca la un semnal, telefonul lui Enzo începe să sune. Îl ridică și sare de pe futon pentru a prelua apelul din chicinetă. Îmi înclin capul pentru a-i urmări expresia, care dă puțin. Nici răspunsurile sale, care constau în principal în „uh-huh” și „ok”. La un moment dat, ia un pix și mâzgăleește ceva pe un prosop de hârtie.

„Grazie”, îi spune celui de pe cealaltă linie înainte de a-și lăsa telefonul jos pe blatul din bucătărie.

Pentru o clipă, el doar stă acolo, privind în jos la prosopul de hârtie. "Bine?" spun eu in sfarsit.

„Fără dosar de închisoare”, spune el. „Înregistrarea este curată.”

Inima mea se scufundă. "Bine…"

„Am primit adresa unei a doua reședințe”, spune el. „Este la un lac la aproximativ două sau trei ore la nord de oraș. Poate... poate aici stă el.”

Sar de pe futon și îmi iau poșeta. „Deci să mergem acolo!”

„Și ce facem?”

Mă îndrept spre locul în care stă el în chicinetă. Mă uit în jos la adresa de pe șervețel. Știu vag unde este. Google Maps mă va conduce acolo. „Scoate adevărul de la el.”

„Știm adevărul.” Îmi trage prosopul de hârtie din îndemâna mea. „Avem nevoie de poliție să știe asta.”

„Deci ce sugerezi?”

"Eu nu sunt sigur." Își freacă ochii cu mingii mâinii. "Nu vă faceți griji. Vom veni cu un răspuns. Trebuie doar să mă gândesc.”

Grozav. Și în timp ce el se gândește, poliția este ocupată să-și construiască cazul împotriva mea. „Cred că ar trebui să mergem acolo.”

„Și cred că va înrăutăți lucrurile.”

Nu știu ce să cred, dar sunt dornic să fac ceva acum. Pentru că poliția nu stă în chicinetă în acest moment, gândindu-se la lucruri.

Înainte să pot încerca să-l conving pe Enzo, telefonul îmi sună în poșetă. Îl scot și mi se prinde respirația în gât când văd numele pe ecran.

— Sunt Brock, spun eu.

SAIZECI SI CINCI

Ochii deja negri ai lui Enzo se întunecă și mai mult. Nu este încântat să audă că sună fostul meu iubit. Dar nu este genul gelos și nu mi-ar spune niciodată să nu răspund. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu l-aș asculta.

„Doar un minut”, îi spun lui Enzo.

El dă din cap. „Fă ceea ce trebuie.”

Știam că va fi de acord cu asta. Ei bine, el nu pare încântat. Dar el nu protestează, cel puțin.

"Buna ziua?" spun eu la telefon.

„Millie?” Vocea lui Brock sună îndepărtată, ca și cum am fi doi oameni care ne cunoșteau doar pentru scurt timp și în treacăt. Ne-am despărțit abia ieri și deja pare ciudat că ne-am întâlnit odată. "Hei…"

— Hei, spun eu ţeapăn.

Nu-mi pot imagina ce vrea. Nu vrea să se întoarcă împreună, asta e sigur. Probabil că le mulțumește vedetelor sale norocoase că nu ne-am mutat împreună. Bine ai venit, Brock.

„Uite,” spune el, „eu... am vrut să-mi cer scuze că am dat peste tine la secția de poliție ieri.”

"Oh?"

El oftă. „Am fost supărat, dar a fost incredibil de neprofesionist din partea mea. Indiferent ce ai greșit, mi-ai cerut să fiu acolo ca avocat și îți datoram asta.”

"Mulțumesc. Apreciez scuzele tale.”

„Și de aceea sun.” El face o pauză. „Am vorbit din nou cu detectivul azi dimineață și simt că ți-am datorat să te avertizez că au testat niște haine pe care le-au luat din coșul tău de rufe.”

Prind telefonul mai tare. „Pentru sânge?”

„Nu, pentru reziduuri de împușcături. Și a fost pozitiv.”

Îmi rămâne gura deschisă. Am presupus că căutau sânge pe hainele mele. Nici nu mi-a trecut prin minte că vor căuta altceva. "Oh…"

„Cred că așteptau să se întoarcă pentru ca cazul lor să fie un slam dunk”, spune el. „Bănuiesc că primesc un mandat de arestare chiar acum”.

Îngheț, genunchii îmi tremură. "Oh…"

„Îmi pare rău, Millie. Am vrut doar să vă avertizez. Îți datorez atât de mult.”

"Da…"

„Și...” Tușește în telefon. „Mult noroc, știi, cu toate astea.”

Mă întorc de la Enzo, ca să nu vadă că mi se umplu ochii de lacrimi. "Mulțumiri."

Multumesc pentru nimic. Îți mulțumesc că m-ai abandonat atunci când viața mea este în prăbușire.

Brock închide și eu rămân ținând telefonul la ureche, luptându-mă să nu las lacrimile să cadă. Sunt total nenorocit. Wendy m-a pregătit în mod genial să accept uciderea unui bărbat pe care nici măcar nu l-am întâlnit.

„Millie.” Mâna mare a lui Enzo cade pe umărul meu. "Ce s-a întâmplat? Ce a spus el?"

Îmi ating ochii înainte să mă întorc. „A spus că poliția a găsit reziduuri de împușcături pe hainele mele pe care le-a luat din coșul de rufe.”

Enzo dă din cap. „Dacă trageți un gol, mai aveți reziduurile de împușcătură pe haine.”

Îmi îngrop fața în mâini. „Brock spune că probabil au un mandat pentru arestarea mea, sau o vor face în curând. Ce urmeaza sa fac?"

"Nu voi renunta." Mă prinde de umeri. "Mă înțelegi? Indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi renunța. Te voi elibera.”

Cred că el vrea să spună. Dar nu cred că este capabil să mă scoată din încurcătura asta. Dacă mă arestează, asta este. Vor înceta să-l caute pe adevăratul criminal. Totul va fi fixat pe mine și se pare că au un caz puternic. Reziduuri de împușcături pe hainele mele, amprentele mele pe arma crimei și portarul poate depune mărturie că mă aflam în clădire la ora aproximativă a crimei.

Sunt atât de nenorocit.

„Vreau să merg la acea cabană de pe lac.” Mă uit la adresa mâzgălit pe prosopul de hârtie. „Vreau să-l găsesc pe nenorocitul ăla. Trebuie să ajung la fundul asta.”

„Nu va ajuta la nimic.”

„Nu-mi pasă”, mârâi eu. "Vreau sa il vad. Vreau să-l privesc în ochi și să-l întreb de ce mi-a făcut asta. Și dacă și Wendy este acolo, vreau să...”

Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Enzo. Ochii i se fac o clipă, apoi se îndreaptă spre bucătărie și apucă prosopul de hârtie cu adresa pe el înainte ca eu să ajung la el. Îl sfărâmă în mână și îl ține sub chiuvetă până când cerneala

curge.

„Nu”, spune el ferm. „Nu te voi lăsa să faci o prostie.”

„Prea târziu”, spun eu. „Am memorat deja adresa.”

„Millie!” Vocea lui este ascuțită, ochii mari. „Nu mergeți la cabină. Nu gândești clar acum. Nu ai greșit cu nimic și nu vei merge la închisoare decât dacă le dai un motiv să te trimită!”

"Gresesti." îmi ridic bărbia. „Merg la închisoare orice ar fi. Aș putea la fel de bine să-l câștig.”

„Millie.” Mă apucă de încheietura mâinii cu mâna lui mare. „Nu te voi lăsa să faci o prostie. Promite-mi că nu vei merge în acea cabină.”

Mă uit la el.

"Promite-mi. Nu vei pleca de aici decât dacă promiți.”

Nu mă ține suficient de strâns încât să mă rănească, dar suficient încât să nu pot scăpa. Se străduiește atât de mult să mă salveze de mine însumi. Este dulce. Brock nu se satură să spună asta, dar Enzo mă iubește cu adevărat. Și cred că, chiar dacă voi fi arestat, el va face tot posibilul ca să mă scoată. El va face tot ce poate pentru a dezvălui adevărul.

„Bine”, spun eu. „Nu voi merge.”

„Promiți?”

"Iţi promit."

Îmi eliberează încheietura mâinii. Face un pas înapoi, arătând mizerabil. „Și promit că voi îndrepta asta.”

Dau din cap. Mi-am lăsat poșeta pe futonul lui și acum mă întind spre ea. „Aș putea la fel de bine să mă întorc în apartamentul meu și să înfrunt muzica.”

„Vrei să merg cu tine?”

"Nu." Îmi pun poșeta pe umăr. „Nu vreau să vezi când îmi rup manșetele.”

Enzo se întinde spre mine. Îmi dă un ultim sărut, care, sincer, este aproape suficient pentru a trece de câțiva ani de închisoare. Nimeni nu poate săruta ca acel bărbat. Brock sigur nu putea.

„Promit”, îmi șoptește el la ureche. „Nu te voi lăsa să te întorci la închisoare”.

Mă îndepărtez de el, tremurând ușor. „Mă duc acasă acum.”

Îmi strânge mâna. „Îți voi găsi un avocat bun. Voi găsi o modalitate de a plăti pentru asta.”

Garsoniera lui minusculă este plină de mobilier din gunoi și îmi mușc

limba ca să nu spun ceva sarcastic. "Îmi va fi dor de tine."

„Și mie îmi va fi dor de tine”, spune el.

"Si te iubesc."

Nu mi s-a părut bine când i-am spus lui Brock, dar se simte chiar acum. Nu puteam pleca de aici fără să-i spun asta.

„Și eu te iubesc, Millie”, spune el. "Atâta."

Îl iubesc. Întotdeauna l-am iubit. Și de aceea urăsc să-l mint.

Dar nu pot să-i spun că am cheile mașinii lui ascunse în poșetă.

Își va da seama destul de curând.

PARTEA IV

ȘAIZECI ȘI ȘASE

Russell și cu mine sărbătorim cu o sticlă de șampanie.

Chiar dacă a fost un pic de risc, m-a condus la cabana lui de pe malul lacului, pentru a scăpa de numărul masiv de reporteri tabărați atât în fața penthouse-ului, cât și a casei de pe Long Island. Din punct de vedere tehnic, aceasta este cabina lui Marybeth, iar când o va părăsi, va fi din nou a ei. În regulă, pentru că acum sunt bogat dincolo de visele mele cele mai sălbatice. Sunt bogat dincolo de orice înțelegere umană. Nu am nevoie de această cabină mică cu două dormitoare.

Deși are o cadă cu hidromasaj incredibil de plăcută în cada foarte mare. E ca și cum ai fi într-un jacuzzi.

În timpul călătoriei, am urmărit oglinda retrovizoare pentru a ne asigura că niciun reporter nu ne urmărea. Ultima etapă a călătoriei a fost destul de pustie, așa că oricine ne urma ar fi fost ușor de observat. Russell i-a spus lui Marybeth că merge într-un fel de călătorie de afaceri. Scouting mobilier sau orice altceva. Nu-mi pasă ce i-a spus. Ea nu mai contează.

„Sunt atât de fericit”, murmur eu. „Nu cred că am fost atât de fericit de mult timp.”

Russell zâmbește, deși este ceva strâns în expresia lui. El nu a ascuns faptul că nu a vrut să-l omoare pe Douglas. Încă nu-mi vine să cred că m-a pus să fac treaba murdară în timp ce se ghemuia în bucătărie. Are noroc că este frumos pentru că mi-am pierdut mult respectul pentru el în acea noapte. Ar trebui să-mi fie recunoscător, să nu se uite la mine de parcă aș fi un fel de monstru, pentru numele lui Dumnezeu.

Ei bine, dacă nu este fericit, se poate întoarce la nevasta lui și voi găsi pe cineva nou cu care să mă bucur de milioanele mele de dolari.

Pun ultimul şampanie în paharul lui Russell. „Este delicios”, spun eu. "De unde ai luat-o?"

„Marybeth îi place.” Se simte ca și cum a vorbit mai des despre soția lui în ultima vreme și cu mai puține resentimente decât înainte. Nu este un semn bun.

"Mai ai?" Întreb.

„Nu cred că mai există șampanie. Dar poate fi niște vin în bucătărie.”

Sunt iritat că Russell nu se oferă să-l ia el însuși. Bărbații sunt toți la fel – la început, se împiedică de ei înșiși pentru a-ți oferi orice vrei, dar apoi, în cele din urmă, te iau de la sine înțeles. Ce fel de domn nu se oferă să ia o sticlă de vin pentru o femeie?

Dar îmi e poftă și șampania pe care am băut-o era doar pe jumătate plină de la început, așa că îmi iau un prosop pe care să-mi înfășor corpul gol și ies din baie și intru în sufragerie, cu picioarele ude. imprimeuri pe podeaua de lemn. Ploaia coboară cu putere pe verandă, picurând pe acoperiș. Este un lucru bun în cazul în care cineva a încercat să ne urmărească. Nu vor fi urme de anvelope de urmat.

Intru în bucătărie și, desigur, pe blat este o sticlă. Este pinot noir, plin pe trei sferturi și pare puțin ieftin, dar mai bine decât nimic. O iau și încep să mă întorc în baie, dar apoi mă opresc scurt.

Una dintre ferestrele din cabină este larg deschisă.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Era fereastra deschisă când am ajuns aici?

Nu-mi amintesc să fi fost deschis. Apoi, din nou, eram mai concentrați să sărbătorim faptul că detectivul Rodriguez mi-a spus că plănuia să o aresteze pe Millie Calloway. Am scăpat cu totul — chiar am scăpat cu asta.

Deci era deschis când am intrat? chiar nu-mi amintesc. Cu siguranță ar fi putut fi.

Și fereastra este mult mai vizibilă acum că plouă. Picături curg înăuntru, umezind lemnul din jurul ferestrei. Acea fereastră ar trebui să fie închisă.

Așez sticla de vin pe masa de lângă canapea, apoi mă îndrept spre fereastră. Picăturile de ploaie sunt reci ca gheața, mă pocnesc în față și îmi piperează brațele goale. După o scurtă luptă, reușesc să închid fereastra.

Acolo.

Iau vinul și îl aduc înapoi în baie, unde Russell este încă în cadă, cu părul negru lipit de craniu. La început, cred că fața lui este umedă de apa din cadă, dar apoi îmi dau seama ce se întâmplă.

"Plângi?" am scapat.

Russell își șterge în mod conștient ochii. „Doar că... nu pot să cred că l-am ucis. Nu am făcut niciodată așa ceva."

Nu înțeleg de ce plânge Russell. Eu sunt cel care l-a ucis pe Douglas. Și nici măcar nu îmi pare rău. În ceea ce mă privește, Douglas a meritat tot ce a primit.

„Trageți-vă împreună", îi răspund eu. "Ce e făcut e făcut. Oricum era o persoană groaznică. Mă chinuia."

— Pentru că l-ai înșelat.

Și asta e suficient să mă lase fără bani? Deși Russell nu știe cum l-am mințit pe Douglas că nu pot avea copii. Probabil mai bine să nu-i spun. Îl va face să se simtă și mai rău.

„Uite…" îmi dezlipesc prosopul și îl las să cadă pe podea. Apoi îi umplu paharul cu lichidul maro și îl umplu pe al meu. „De ce nu mă lași să te ajut să uiți de asta?"

În timp ce mă urc înapoi în cadă, scufundându-mă în lichidul fierbinte, Russell bea conținutul paharului de vin, lăsând în urmă o pată roșie pe buzele

lui. Decid că are ideea potrivită și îmi arunc înapoi propriul pahar de vin. Sunt lucruri ieftine, așa că nu trebuie să le savurez. După încă un pahar sau două, amândoi ne vom simți mult mai bine.

ȘAIZECI ȘI OPT

am avut perfecta dreptate.

După două pahare de vin, Russell nu mai plânge. Și am un zumzet drăguț. A trecut mult timp de când lucrurile au mers exact așa cum mi-am dorit. După ultimele șase luni, aveam nevoie de o victorie, iar astăzi a fost o victorie mare. Douglas a murit, primesc o moștenire uriașă, iar Millie este complet pradă de tot. Și-a îndeplinit scopul destul de bine.

„Aș putea rămâne în cadă asta pentru totdeauna”, oft în timp ce mă las pe spate, pielea mea goală alunecând pe cea a lui Russell. „Este frumos, nu-i așa?”

„Mm-hmm”, spune el. „Numai că mi-e cam somn. S-ar putea să fiu puțin beat.”

Nu sunt beat, dar cu siguranță mă simt ușor amețit. E dragut. Este atât de liniștit în cadă, cu excepția cântării de muzică care se aude în depărtare.

„Wendy”, spune Russell. „Nu este telefonul tău?”

El are dreptate.

Acesta trebuie să fie Joe Bendeck. L-am rugat să mă sune cu privire la averea considerabilă a lui Douglas. Îmi face puțină plăcere că Joe nu m-a plăcut niciodată, iar acum dețin întreaga proprietate a lui Douglas, precum și compania lui, așa că sunt în esență șeful lui Joe. Nu are de ales decât să mă suge. O să-mi facă plăcere să fiu o cățea bogată.

De data aceasta îmi întind un halat de baie, pe care îl înfășuresc în jurul corpului meu gol înainte de a ieși în sufragerie, unde mi-am lăsat telefonul pe măsuța de cafea. Desigur, numele Joseph Bendeck este pe ecran. Îl prind chiar înainte ca apelul să ajungă la mesageria vocală.

„Bună, Joe”, spun eu.

„Hei, Wendy.”

Îmi face plăcere cât de nenorocit sună. E bine să câștigi.

„Trebuia să mă suni în după-amiaza asta”, îi reamintesc. — Este aproape ora zece.

„Îmi pare rău.” Există o margine amară în vocea lui. „Cel mai bun prieten al meu tocmai a fost ucis. Nu funcționez exact la 100% acum.”

„Ei bine, asta e o problemă”, spun eu țeapăn în timp ce mă rătăcesc în

bucătărie. Mă uit pe fereastră – ploaia se îndepărtează cu adevărat. „Ești executorul moșiei lui Douglas și, dacă nu-ți poți face treaba, poate că altcineva ar trebui să-ți ia locul.”

"Nu. Doug mă dorea. Este... este cel puțin ce pot face pentru a-i urma dorințele.”

"Amenda." Dacă încearcă vreo afacere amuzantă, mă voi asigura că este eliminat din companie. De fapt, probabil că ar trebui să-l elimin oricum. Nu am încredere în el mai mult decât am avut încredere în Douglas până la urmă. „Deci, când îmi vor fi transferate bunurile lui? Trebuie să-mi pot plăti facturile.”

Moartea lui Douglas nu înseamnă că ipoteca nu va trebui plătită. Nici măcar nu am un card de credit funcțional pentru că le-a anulat pe toate. Numai penthouse-ul are un credit ipotecar de șase cifre, așa că o să am nevoie de niște bani, rapid.

„Vrei să-ți fie transferați banii lui Doug?” întreabă Joe.

"Da." Îmi bat cu degetele pe blatul din bucătărie. „Așa funcționează, nu-i așa?”

„Nu tocmai...” Joe tăce o clipă. „Wendy, știi că Doug și-a schimbat testamentul luna trecută?”

Ce? "Nu. Ce vrei sa spui?"

„Și-a schimbat testamentul. A lăsat totul în seama carității.”

Un val de amețeli mă cuprinde. La câteva luni după ce ne-am căsătorit, Douglas avea un testament întocmit care mi-a lăsat totul în seama. M-am dus cu el la avocat pentru a mă asigura că a făcut-o, mai ales că Douglas era un maestru amânat. Nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar fi putut schimba voința în scurtul timp de când ne-am despărțit. El nu ar fi făcut asta.

Dacă nu…

„Minți”, am scuipat în telefon. „Tu inventezi asta doar ca să mă împiedici să-i primesc banii.”

„Ar fi tentant. Dar nu, nu inventez. Am o copie legalizată a testamentului său chiar în fața mea.”

„Dar…” murmur eu. „Dar cum a putut să facă asta?”

„Ei bine, când Doug mi-a explicat, a menționat ceva despre tine că ești o cățea mincinoasă și manipulatoare și nu a vrut să ai banii lui.”

Inima pare să-mi sară în piept și, pentru o clipă, vederea mi se încețoșează. Cum s-ar putea întâmpla asta? Douglas a menționat că își dă toți banii în scopuri caritabile, dar nu mi-am imaginat niciodată că pusese deja

roțile în mișcare.

„Acesta este un scandal”, am răgubit. „Nu mă poate tăia din voința lui! Sunt soția lui, pentru numele lui Dumnezeu! Mă voi lupta cu asta și crede-mă, voi câștiga.”

"Bine. Orice ai spune, Wendy. Dar, între timp, o să am nevoie de tine să eliberezi atât penthouse-ul, cât și casa de pe insulă, pentru că le scoatem la vânzare.”

„Du-te naibii”, șuier eu în telefon.

Dau clic pe butonul roșu de pe telefon pentru a încheia apelul, dar mâinile îmi tremură. Trebuie să cred că Douglas nu a putut să semneze o hârtie în care să spun că nu mă lasă fără nimic și asta este tot. Pot lupta cu asta. Și cu Douglas plecat, nu poate riposta. Într-un fel sau altul, îmi voi primi partea echitabilă.

Deși nu voi avea moșia pe care mi-am imaginat-o. Dar este în regulă.

În timp ce mă uit la telefon, încercând să-mi dau seama următoarea mișcare, începe să sune din nou în mână. Trag aer în piept la identitatea apelantului:

Departamentul de poliție din New York.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Trebuie să fie detectivul Rodriguez. M-a sunat acum câteva ore, când eram în oraș, să mă anunțe că o vor aresta pe Millie. Sper că acesta este un apel ulterior pentru a mă anunța că se află în siguranță în spatele gratiilor.

Sperăm că acest lucru nu va fi la fel de supărător ca ultimul apel.

"Buna ziua?" spun în telefon, încercând să par ca o văduvă cu inima frântă. Acele cursuri de actorie pe care le-am luat la facultate dau roade. Merit un premiu al Academiei pentru interpretarea mea în fața lui Millie.

"D-na. Garrick?" Este vocea lui Rodriguez. „Acesta este detectivul Rodriguez".

„Bună, detective. Sper că ai acea femeie care mi-a ucis soțul în siguranță după gratii!"

„De fapt..." Doamne, acum ce? „Nu am reușit să o găsim pe Wilhelmina Calloway. Am venit la apartamentul ei cu un mandat de arestare și ea nu a fost acolo."

„Ei bine, unde este ea?"

„Dacă am fi știut, am fi arestat-o, nu-i așa?"

Din nou, simt acel salt în piept. „Ce faci ca să găsești acea femeie? E foarte periculoasă, știi."

"Nu vă faceți griji. O să o găsim în cele din urmă. Iţi promit."

"Bun. Mă bucur că te pricepi la lucruri."

— Dar mai este un lucru despre care trebuie să vă vorbesc, doamnă Garrick.

Ce acum? Mă uit în direcția băii. Nu știu de ce Russell este încă acolo când știe că am ieșit. O să devină tot prunat. — Desigur, detectiv.

„Deci iată chestia." Rodriguez își drese glasul. „Directorul clădirii pentru penthouse a plecat din oraș în ultimele două zile. În Europa și nu l-am putut pune mâna pe el. Oricum, am vorbit în sfârșit cu el în după-amiaza asta și mi-a spus ceva cu adevărat interesant."

"Oh?"

„A spus că există o cameră de securitate la ușa din spate a clădirii."

Cred că inima mea se oprește pentru cinci secunde bune. "Scuzați-mă?"

„N-am ratat cumva", spune el. „Spune că o scoate din vedere pentru că

locuitorilor nu le place să simtă că sunt spionați. Și iată partea amuzantă – soțul tău a fost cel care a furnizat echipamentul de securitate de la compania lui în urmă cu aproximativ un an, pentru că era îngrijorat de intrarea din spate.”

„El... a făcut-o?” m-am sufocat. Se aude un accident care pare să vină din baie, urmat de un strop de apă, dar îl ignor. Dacă Russell a încercat să iasă din baie și a căzut, va trebui doar să se ridice singur.

„Da, și tocmai am terminat de revizuit toate casetele. Și este o nebunie – conform acestor casete, soțul tău nu a mai fost în acel apartament de luni de zile. Ca, tot timpul când domnișoara Calloway a lucrat acolo. Așa că nu știu cum avea o aventură cu el în apartament dacă el nu era niciodată acolo. Ştii?"

Gura mi se simte aproape prea uscată pentru a scoate vreun cuvânt, dar reușesc să spun: „Poate că s-au întâlnit în altă parte?”

"Pot fi. Numai că nu văd nicio factură de card de credit pentru camerele de hotel sau ceva de genul ăsta.

„Bineînțeles că nu ar plăti cu cardul de credit. Atunci as vedea. Probabil a plătit cash.”

„S-ar putea să ai dreptate”, admite Rodriguez. „Dar aici este partea cu adevărat nebună. În noaptea în care soțul tău a fost ucis, el nu a apărut la intrarea din spate decât după momentul când portarul a văzut-o pe Millie părăsind clădirea.

„Asta… e ciudat…”

Dacă a văzut filmarea aceea, trebuie să știe și că am fost în clădire în același timp în care Douglas a fost ucis. Și dacă știe asta, am probleme foarte mari.

„Ascultă”, spune el, „mă întrebam dacă ai putea să vii la stație pentru a lămuri o confuzie din partea noastră. Vă trimitem o mașină de echipă acasă.”

„Eu... nu sunt la mine acasă acum...”

"Oh da? Unde esti atunci?"

Trag telefonul de la ureche. Vocea detectivului Ramirez sună brusc îndepărtată: „Alo? doamna Garrick?”

Apăs pe butonul roșu pentru a încheia apelul și las telefonul pe tejghea, de parcă m-ar putea opări. Mă aplec peste chiuveta din bucătărie, alungând un val de greață și amețeală.

Nu pot să cred că era o cameră la ușa din spate. Am întrebat în mod special despre asta și mi s-a spus că nu există. Dar asta s-a întâmplat înainte ca Douglas să-i ofere unul atât de amabil, pentru că, desigur, ar face așa ceva

– ăsta e genul de tocilar îngrijorat, generos și iubitor de tehnologie a fost soțul meu. Sau poate că a fost încă o încercare de a mă documenta întorcându-mă la spatele lui.

Dacă a existat o cameră, va fi suficient pentru a o exonera pe Millie. Și pune un cui foarte mare în sicriul meu.

Îmi frec tâmplele, care au început să bată. Trebuie să găsesc o modalitate de a învârti asta, pentru că nu îmi petrec restul vieții în închisoare. Dar am niște idei. Am jucat deja atât de bine rolul soției abuzate pentru Millie. Va trebui doar să spun povestea soțului meu teribil și abuziv. Poate că în acea noapte fatidică, el venea spre mine, gata să mă bată fără sens, și am făcut ce trebuia să fac. Autoapărarea este legală – eram el sau eu.

Acest lucru ar putea funcționa.

„Russell!” strig. "Trebuie sa vorbim."

Russell este o complicație uriașă. Dacă poliția ar fi trecut prin fluxul video al ușii din spate, l-ar fi văzut intrând și în noaptea aceea. Dar poate că nu există nimic care să-l lege direct de mine. El și cu mine trebuie să ne clarificăm poveștile. Sper că nu este un copil în legătură cu toată treaba asta. Îmi pot imagina că se dărâmă și le spune poliției toată povestea sordidă.

Sprintez spre baie. Russell nu va fi fericit să audă asta – a fost prea mult să mă aștept la o navigație complet lină. Vom trece peste asta, într-un fel sau altul. Am mai fost în blocaje proaste și am ieșit din ele.

„Russell”, spun din nou, „ce...”

Când intru pe ușa băii, primul lucru pe care îl văd este tot roșu. Atât de roșu, înotând în fața ochilor mei. Apa din cadă care odinioară era limpede, mărginind ceață, este acum o culoare purpurie profundă. Îmi ridic ochii și găsesc sursa sângelui, provenind dintr-o rană căscată pe gâtul lui Russell.

Și apoi mă uit la fața lui. La falca lui slăbită. La ochii lui, privind drept înainte, fără să clipească.

ȘAPTEZECI

Russell este mort.

Ucisă.

Și s-a întâmplat între momentul în care am plecat din baie și chiar acum.

Mă gândesc la fereastra aia deschisă pe care am văzut-o când am ieșit înainte să iau vinul. Cineva a intrat în această cabină. Cineva a intrat în această cabină și i-a făcut asta lui Russell.

Mi-e teamă că știu cine este acea persoană. Există o persoană care are o răzbunare pentru mine chiar acum, precum și o istorie de comportament violent. Și poliția nu a reușit să o găsească.

„Millie?" strig.

Nici un raspuns.

Și apoi luminile se sting.

Aș vrea să spun că a fost furtuna, dar nu cred că vântul este suficient de puternic pentru a ucide puterea. Cineva a tăiat curentul.

Îmi strâng brațele la piept când un fior mă străbate. Cabina s-a înnegrit acum că s-a întrerupt curentul. Mi-am luat telefonul și am primit ceva recepție, dar l-am lăsat în bucătărie. Dacă este inteligentă, probabil că a acceptat-o până acum. Ceea ce înseamnă că nu am cum să chem ajutor.

„Millie?" strig din nou.

Nu există niciun răspuns. Se joacă cu mine – trebuie să mă urască chiar acum. Și are tot dreptul să mă urască. Ea încerca să mă ajute și am pus totul pe ea. Ea a făcut-o mult prea ușor.

Și acum cuvintele prietenei mele Audrey îmi răsună în cap: Ea este hardcore, crede-mă, e periculoasă.

Millie este extrem de periculoasă. Asta e clar.

Și mi-am făcut un dușman din ea.

„Millie", scârțesc eu. "Te rog ascultă-mă. Eu... Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac ceea ce am făcut. Dar trebuie să știi că Douglas a fost abuziv. Îți spuneam adevărul."

Sticla se sparge undeva în cealaltă parte a camerei. Îmi smuci capul în direcția sunetului. Dacă Millie nu are ochelari de vedere pe timp de noapte, trebuie să fie la fel de oarbă ca și mine în întuneric. Poate pot folosi cumva

asta în avantajul meu.

„Douglas mi-a făcut toate aceste lucruri groaznice. Era groaznic ca soț. Trebuia să ies din acea căsătorie. Trebuie să înțelegi…"

Millie încă nu răspunde. Dar pot să-i simt furia aprinsă. M-am încurcat cu femeia greșită.

„Millie”, continu, „trebuie să știi că nu am prefăcut. Și bunătatea ta față de mine... A însemnat totul. A trebuit să fac ceea ce am făcut.”

Există un fulger și este suficient de strălucitor pentru a arăta că am o șansă curată la bucătărie. Bucătăria, care este plină cu cuțite și alte lucruri pe care teoretic le-aș putea folosi ca armă, chiar dacă ea mi-a luat telefonul.

La naiba cu raționamentul cu acel psihopat. Dacă vrea o luptă, va primi una.

Sprintez în direcția bucătăriei. Pașii lui Millie sunt în spatele meu, dar nu mă opresc. Îmi țin brațele întinse în fața mea, sperând să nu fug direct într-un perete. Prin harul lui Dumnezeu, ajung în bucătărie. Trec pe lângă măsuța mică din bucătărie, încercând să nu mă împiedic de ea. Trec peste acest obstacol și apoi picioarele îmi alunecă de sub mine.

E sânge pe tot podea.

Trebuie să fie sângele lui Russell, urmărit aici de tălpile pantofilor ei. Când închid ochii, îl mai văd întins în baie, cu gâtul tăiat, cu ochii uitându-se la nimic. Millie i-a făcut asta și nici măcar nu este cel pe care îl urăște cu adevărat. Nici nu-mi pot imagina ce trebuie să aibă ea pregătit pentru mine.

Nu o să-i dau șansa să o facă. O să cobor legănându-mă. Ea poate fi dură, dar eu sunt la fel.

Mă ridic în picioare, deși șoldul drept îmi pulsa din cauza căderii. Mă pipăiesc spre blatul din bucătărie și bâjbesc orbește după blocul de cuțite. Cu siguranță am văzut un bloc de cuțite pe blat. nu mi-o imaginez.

Vă rog să fiți aici. Vă rog.

Dar mâinile mele vin goale. Nu simt nimic care să semene cu o armă pe blatul din bucătărie. Desigur, Millie este prea inteligentă pentru asta. Nu am putut să o păcălesc decât pentru că avea încredere în mine, dar acum că îmi știe jocul, a anticipat toate mișcările mele. Ea a ucis deja o persoană în seara asta și are toate intențiile să mă facă următoarea ei victimă.

Mă simt în jur după aragaz. Sunt sigur că am văzut o tigaie pe ea. Dacă aș putea să-l apuc și să-l arunc cumva spre ea destul de tare, s-ar putea să o dau jos. Este singura mea șansă.

Dar apoi aud pașii în spatele meu, tot mai aproape. Prea aproape.

Oh Doamne. Ea este în bucătărie cu mine.

SAPTEZECI SI UNU

Bâjbesc orbește. Millie este chiar în spatele meu. Probabil la mai puțin de șase metri distanță. Dacă ar mai fi fost un fulger. Atunci s-ar putea să găsesc ceva ce aș putea folosi împotriva ei. Dar e prea întuneric. Nu pot vedea ce este chiar în fața mea.

„Wendy”, spune ea.

Mă întorc, întorcându-mă de aragaz. Inima mea simte că o să-mi explodeze din piept și, pentru o clipă, camera începe să se învârtească. Respir adânc, încercând să mă calmez. Nu-mi va face bine dacă leșin. Probabil că m-aș trezi cu mâinile și picioarele legate între ele.

Ochii mei au reușit să se adapteze la întuneric. Pot distinge clar silueta lui Millie dincolo de cameră. Și apoi ceva sclipește în mâna ei dreaptă.

Este un cuțit. Trebuie să fie același pe care l-a folosit pentru a-l ucide pe Russell, probabil încă ud de sângele lui.

Oh Doamne.

„Te rog”, o implor. „Îți pot oferi tot ce vrei. O să fiu nenorocit de bogat.”

Millie face un pas mai aproape.

„Știu că te-ai chinuit din punct de vedere financiar”, borboiesc. „Pot să plătesc pentru întreaga ta educație. Chiria ta. Și apoi un bonus pe deasupra. Nu va mai trebui să vă faceți niciodată griji pentru bani.”

Abia o văd în bucătăria întunecată, dar silueta lui Millie scutură din cap.

„Voi spune poliției că am greșit.” Vocea mea a căpătat o calitate isterică. „Le voi spune că nu ai fost deloc acolo. M-am înșelat în privința tuturor.”

Aș putea la fel de bine să promit că, având în vedere că poliția are casetele video care arată că Millie nu a fost niciodată în apartament în același timp cu adevăratul Douglas. Dar Millie nu știe asta. Când plec de aici, sunt șanse mari ca poliția să mă ia în custodie, dar accept asta. Voi merge la închisoare dacă va trebui, dar nu vreau să mor.

Millie nu pare să fie emoționată de oferta mea. Ea face încă un pas înainte în timp ce eu încerc să mă dau înapoi, dar nu am unde să merg.

„Te rog”, o implor. „Te rog să nu faci asta.”

Un fulger luminează camera în acel moment — prea târziu pentru a mă

ajuta să găsesc o armă pe tejghea. Ochii îmi străduiesc să capteze puțină lumină și, pentru o clipă, pot vedea clar fața femeii care se mișcă spre mine cu un cuțit în mâna dreaptă.

O, Iisuse Hristoase.

Nu este Millie.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

— Marybeth? şoptesc eu.

Secretara soțului meu – care se întâmplă să fie și soția lui Russell – stă acum la doar câțiva metri distanță de mine, cu ochii plictisindu-mă în mine. Nu mi-a fost niciodată frică de Marybeth până acum. Chiar și când dormeam cu soțul ei, nu m-am gândit niciodată la ea. Părea destul de drăguță, iar Russell nu mi-a spus niciodată altfel.

Am subestimat-o. Gâtul tăiat al lui Russell este dovada acestui lucru.

Sunt mai atrăgătoare decât Marybeth — în mod obiectiv. Ea este cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine și arată așa. Părul ei blond este strins, are linii fine în jurul ochilor și în jurul gurii, iar pielea de sub bărbie atârnă prea lasă. Dar apoi bucătăria este cufundată din nou în întuneric, iar ea redevine o siluetă.

— Stai jos, spune Marybeth.

„Eu... nu văd nimic”, mă bâlbesc.

Pentru o secundă, sunt orbit de un alt fulger de lumină – ea a aprins lanterna de pe telefonul ei mobil. Ea îl strălucește în direcția mesei de bucătărie: un pătrat mic de lemn cu două scaune pliante de fiecare parte. Mă împiedic spre masă și mă prăbușesc pe unul dintre cele două locuri cu câteva secunde înainte ca picioarele mele să cedeze.

Marybeth stă pe celălalt scaun. Acum că avem lumina de la telefon, pot distinge din nou trăsăturile de pe chipul ei. Buzele ei sunt o linie dreaptă, iar ochii ei albaștri, de obicei blânzi, sunt ca niște pumnale. Ea poartă un trenci care este pătat de sângele lui Russell. Arată absolut terifiant.

Dar mă mângâie cu faptul că încă nu m-a ucis. Ea mă vrea în viață dintr-un motiv oarecare și asta îmi câștigă ceva timp să-mi dau seama cum să ies de aici.

"Ce vrei?" o intreb eu.

Ea clipește la mine. Albul ochilor ei strălucește, plasat în orbite întunecate. „De cât timp te culci cu soțul meu?”

Deschid gura, discutând dacă ar trebui să mint. Dar apoi mă uit în ochii ei și îmi dau seama că e mai bine să nu te încurci cu această femeie. "Zece luni."

"Zece luni." Ea scuipă cuvintele. „Chiar sub nasul meu. Știi, eram fericiți înainte să vii tu. De douăzeci de ani. Nu era perfect, dar m-a iubit.” Vocea i se rupe. „Și apoi, de îndată ce te-a cunoscut…”

"Îmi pare atât de rău. Nu este ca și cum am plănuit-o.”

„Dar ai avut planuri. Planuri mari. Plănuia să mă lase pentru tine…”

Ea nu spune asta ca și cum ar fi o întrebare, așa că îmi țin gura. Russell a susținut că plănuia să o părăsească pe Marybeth pentru mine, dar la final, nu mai eram atât de sigur. A ajuns să nu fie bărbatul pe care îl credeam. „Te-a iubit foarte mult”, spun în cele din urmă, sperând să o pot linişti.

— Atunci de ce se culca cu tine? izbucnește ea.

„Uite,” spun eu, încercând să rămân calm, deși inima încă îmi bate ritmul, „a vrut să se întoarcă la tine. Avea îndoieli. Dacă nu ai fi...”

Se uită la mine. Nu pot uita că această femeie tocmai și-a ucis soțul. Ea nu caută să se întoarcă împreună cu el. Singurul lucru în mintea ei este răzbunarea.

„Și Doug...” Ochii ei sunt ca gheața în timp ce se uită în ai mei. „Tu l-ai ucis, nu-i așa? Tu și Russell.”

Deschid gura, gata să neg. Dar apoi văd privirea din ochii ei și îmi dau seama că nu era o întrebare. "Da am făcut."

Pentru o fracțiune de secundă, ochii ei se înmoaie în timp ce se umplu de lacrimi. „Doug Garrick a fost un om cu adevărat bun – cel mai bun. El a fost ca un frate pentru mine.”

"Știu. Și... îmi pare rău.”

„Îmi pare rău!” izbucnește ea. „Nu te-ai tăiat în fața lui la coadă la cinematograf. L-ai ucis! E mort din cauza ta!”

Îmi strâng buzele, temându-mă să mai spun un cuvânt pentru că nimic din ce spun nu va face totul corect. Marybeth este furioasă pe mine – m-am culcat cu soțul ei și l-am ucis pe șeful ei iubit. Dar asta nu înseamnă că merit să mor aici, în mâinile ei.

Trebuie să găsesc o cale de a ieși din asta.

Ochii mei cad pe cuțitul din mâna ei dreaptă. Îl are în poală și este încă ud de sângele lui Russell – sângele lui este absolut peste tot. Există vreo șansă să iau cuțitul de la ea? Marybeth nu este tocmai într-o condiție fizică de vârf.

"Ce vrei de la mine?" o intreb eu.

Își bagă mâna în buzunarul trenciului și scoate o bucată de hârtie albă. Apoi se plimbă cu pușca până găsește un stilou. Îmi pune ambele articole pe

masa din bucătărie.

„Vreau să scrii o mărturisire”, spune ea.

Bila îmi urcă în gât și trebuie să o împing din nou în jos. "Ce?"

"M-ai auzit." Ochii ei sclipesc. „Vreau să notezi tot ce ai făcut. Cum l-ai sedus pe Russell. Cum ați conspirat voi doi să vă ucideți soțul. Vreau o mărturisire completă.”

„Bine...” Nu vreau să fac asta, dar am văzut ce i-a făcut ea lui Russell. Gândul că mi-a tăiat gâtul așa cum ia făcut cu el...

"Fă-o!"

Mâinile nu se vor opri să tremure în timp ce îmi scriu mărturisirea pe bucata albă de hârtie, care acum este pătată cu amprente purpurie. Nu știu exact ce vrea ea să spun, așa că încerc să rămân simplu. Nu sunt prea îngrijorat din cauza asta, pentru că nimic din ceea ce scriu în timp ce țin cuțitul nu va apărea în instanță.

> *Pentru cei interesaţi,*
> *Am o aventură cu Russell Simonds în ultimele zece luni. Împreună, noi doi l-am ucis pe soțul meu, Douglas Garrick.*

Îi studiez trăsăturile feței. Fața ei nu dă nimic. „Asta este ceea ce vrei?” Întreb.

„Da, dar nu ai terminat.”

„Ce vrei să mai spun?”

„Iată ce trebuie să scrii.” Ea bate hârtia cu unghia lungă. „Nu mai pot trăi cu vinovăția.”

Mâzgălez propoziţia, care este aproape ilizibilă pentru că îmi tremură atât de mult mâinile. Pentru o secundă, pagina se estompează și nici nu pot continua să scriu, dar apoi revine în atenție.

„Așa că în seara asta”, continuă ea, „am decis să ne iau viața pe amândoi”.

Mă opresc din scris, pixul căzând din vârful degetelor amorțite. „Marybeth...”

"Scrie!"

Ea ridică cuțitul, aducându-l aproape de fața mea. Închid ochii pentru o secundă, amintindu-mi rana căscată de pe gâtul lui Russell. Oh Doamne. Femeia asta înseamnă afaceri. Scriu ultima propoziție a mărturisirii mele.

„Acum semnează-ți numele”, spune Marybeth.

O fac. Nu sunt în măsură să refuz.

Ea îmi ia mărturisirea semnată și o citește din nou, deși încă mai are un ochi pe mine. „Bine”, spune ea.

Îmi dau seama ce trebuie să urmeze. Mărturisirea se termină cu mine spunând că îmi iau viața. Ceea ce înseamnă că până la sfârșitul nopții mă va ucide. Gândul mă face extrem de amețit și, deși această femeie mă amenință cu un cuțit, mă năpustesc la chiuveta din bucătărie să vomit. Ea îmi dă drumul.

Mă aplec spre chiuvetă, tremurând uscat chiar și după ce mi-am golit stomacul. Am pătat chiuveta în roșu cu vărsăturile mele, din cauza pinot-ului noir. Scaunul din bucătărie scârțâie în spatele meu, iar o secundă mai târziu, Marybeth stă lângă mine la chiuvetă.

„Te rog să nu faci asta”, o implor.

Ea înclină capul. „Nu asta i-ai făcut lui Doug? Nu crezi că meriți asta?”

Cu Douglas a fost diferit. M-a tratat atât de oribil, încât nu am avut de ales. Și chiar și în moarte, el continuă să mă chinuie cu voința lui. Doamne, cum o să mă lupt cu voința asta stupidă? Dar îmi voi face griji pentru asta când voi pleca de aici. În primul rând, trebuie să o vorbesc pe această femeie de pe margine.

„Toată lumea face greșeli”, spun eu. „Mă simt îngrozitor pentru lucrurile pe care le-am făcut. Și acum trebuie să trăiesc cu asta.”

„Nu este suficient”, spune ea.

Îmi simt pieptul strâns, ca și cum un corset mă strânge. „Nu este suficient să mă trimiți la închisoare pentru tot restul vieții?”

"Nu. Meriți mai rău. Ești o persoană cu adevărat disprețuitoare. Și meriți să mori într-un mod dureros și oribil.”

Corsetul se strânge mai mult. „Deci, ce crezi că se va întâmpla? Crezi că poliția va crede că m-am înjunghiat până la moarte? Oamenii nu prea fac asta. Vor ști că cineva mi-a făcut asta.”

Marybeth este tăcută o clipă. „Ai dreptate”, spune ea gânditoare. „Și-ar da seama că nu este o sinucidere dacă ai fi înjunghiat.”

Oh, slavă Domnului. Am făcut-o în sfârșit pe această femeie să asculte rațiunea. "Exact."

„De aceea nu vei muri așa.”

Mai am un val de amețeli care aproape că mă doboară din picioare. "Ce? Ce vrei sa spui?"

Are o altă armă aici? Un pistol? Un nunchuck? Ce o să-mi facă femeia asta?

„Ați auzit vreodată de un medicament numit digoxină?” ea intreaba.

Digoxină? De ce sună cunoscut?

Apoi mă lovește. Douglas obișnuia să ia acel medicament. Pentru inima lui. Și Marybeth are o copie a cheilor casei din Long Island unde își păstrează medicamentele.

„Toxicitatea digoxinei este extrem de gravă”, continuă ea. „În primul rând, ai greață, amețeli, crampe abdominale groaznice și vedere încețoșată. Este destul de chinuitor. Dar felul în care te ucide este că inima ta intră într-o aritmie mortală.”

— Deci, spun încet, te aștepți să înghit o grămadă de digoxină?

Dacă ea îmi cere să înghit pastile, va trebui să găsesc o cale de a scăpa. Le pot pune sub limbă și le pot scuipa când am ocazia. Ea nu mă poate forța.

Dar apoi buzele ei se îndoaie într-un zâmbet. — Ai făcut-o deja, Wendy.

Doamne, vinul.

Mă arunc din nou în chiuvetă și nu iese nimic. Simultan, stomacul meu este cuprins de o crampe care lăcrima ochi. În ciuda amețelii mele tot mai mari, am făcut o treabă bună stând pe picioare, dar acum mă scufund pe podea, strângându-mă de stomac.

Marybeth se ghemuiește lângă mine. „Nu sunt sigur cât timp va dura asta. Încă o oră? Doua ore? Nu e nici o grabă. Nimeni nu ne caută aici.”

Ridic privirea spre ea. Fața ei se estompează înăuntru și iese. „Vă rog să mă duceți la spital.”

"Eu nu cred acest lucru."

„Te rog”, răsuflesc. "Ai milă…"

— De parcă ai avut milă de Doug?

Întind mâna, degetele mele abia zdrobindu-mă de piciorul blugilor ei. Încerc să mă țin de ea, dar parcă mâna mea nu-mi va mai asculta comenzile. „Voi face orice vrei tu. Îți dau orice vrei. Iţi promit."

„Și promit”, spune Marybeth, „că moartea ta va fi lentă și dureroasă. Și, spre deosebire de tine, nu îmi încalc niciodată promisiunile.”

ȘAPTEZECI ȘI TREI

MILLIE

Este timpul să facem față muzicii.

Am dormit aseară în mașina lui Enzo. Știam că poliția are un mandat pentru arestarea mea și pur și simplu nu eram pregătit să fiu închis din nou. Așa că m-am ascuns, am parcat pe o alee întunecată, dormind pe bancheta din spate. A fost o vreme când locuiam în mașina mea, așa că dormitul pe bancheta din spate mi-a dat un déjà vu serios.

De asemenea, m-a făcut să realizez că nu pot dormi pe bancheta din spate a mașinii lui Enzo pentru totdeauna. Trebuie să mă predau și să sper că adevărul iese la iveală.

Când opresc în fața blocului meu, mă aștept să văd jumătate din forțele de poliție acolo, care au tabărat și mă așteaptă. Dar, în schimb, există doar o singură mașină de patrulare. Totuși, știu că este acolo pentru mine.

Destul de sigur, de îndată ce ies din Mazda lui Enzo, un tânăr ofițer de poliție sare din mașina de patrulare. „Wilhelmina Calloway?” el intreaba.

— Da, confirm.

Wilhelmina Calloway, ești arestată. Mă pregătesc să spună cuvintele, dar el nu le face. — Vrei să cobori cu mine la secția de poliție?

„Sunt arestat?”

El dă din cap. „Nu din câte știu eu. Detectivul Ramirez ar dori foarte mult să vorbească cu tine, dar nu ești obligat să pleci.

Bine atunci. Acesta este un început bun.

Mă urc în spatele mașinii de poliție. Am avut telefonul oprit toată noaptea și îl pornesc acum. Există câteva apeluri pierdute de la NYPD și douăzeci de apeluri pierdute de la Enzo. Probabil că și-a dat seama că i-am luat mașina. Nu ascult mesajele vocale, dar parcurg șirul lung de mesaje text pe care mi le-a trimis.

Unde ești?

Ai mașina mea?

Mi-ai luat mașina!

Vă rog să reveniți cu mașina mea. Vom vorbi.

Nu mergeți în acea cabină!

Unde ești? Foarte îngrijorat.

Te rog intoarce-te. Nu mergeți la cabină. Te iubesc.

Voi repara asta. Întoarce-te.

Și pur și simplu continuă așa.

Mesajele text continuă toată noaptea. A stat treaz jumătate din noapte îngrijorat pentru mine. Îi datorez o explicație, sau cel puțin să-i spun că sunt bine. Așa că i-am trimis un mesaj:

Sunt ok. În spatele unei mașini de poliție chiar acum. Nu în arest. Mașina ta este în fața clădirii mele.

Răspunsul lui Enzo vine aproape instantaneu, de parcă s-ar fi uitat la telefonul său, așteptând să-i trimit un mesaj:

Unde ai fost???????

scriu inapoi:

Am dormit în mașină. Totul e bine.

Trei bule apar pe ecran pe măsură ce scrie. Mă aștept să spună ceva de genul că mă iubește sau că era îngrijorat, sau poate că mă certa pentru că i-am furat mașina. Dar, în schimb, spune ceva extrem de neașteptat:

Wendy Garrick a murit. Am văzut la știri.

Ce? Cum???

S-a sinucis.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

Camera de interogatoriu nu pare la fel de înfricoșătoare de data aceasta.

În timp ce mă aflam în mașina de patrulare, înghițim fiecare poveste pe care o puteam găsi despre sinuciderea lui Wendy Garrick. Se pare că i-a tăiat gâtul iubitului ei, apoi a înghițit o grămadă de pastile. Ea a lăsat chiar și un bilet de sinucidere.

Acest lucru adaugă o dimensiune cu totul nouă la ceea ce sa întâmplat cu Douglas Garrick.

Sunt în cameră de aproximativ o jumătate de oră când detectivul Rodriguez intră în sfârșit cu pași mari înăuntru. Încă are acea expresie serioasă pe față, dar nu mai pare la fel de amenințătoare. El doar pare... perplex.

„Bună ziua, domnișoară Calloway”, spune el în timp ce se alunecă pe scaunul vizavi de mine.

„Bună, detective”, spun eu.

Sprâncenele i se împletesc. — Ai auzit ce s-a întâmplat cu Wendy Garrick?

"Am facut. Era la știri.”

„Ar trebui să știți”, spune el, „că în nota ei de sinucidere, ea a mărturisit și uciderea domnului Garrick”.

Îmi permit un zâmbet mic, mic. „Deci nu mai sunt suspect?”

„De fapt...” Se lasă pe spate în scaunul său de plastic, care scârțâie sub greutatea lui. „Deja nu mai erai suspect. Se pare că era o cameră la intrarea din spate despre care nimeni nu știa. Am analizat fluxul video și se pare că nu ați fost niciodată în clădirea de apartamente în același timp cu domnul Garrick.

"Dreapta. Wendy m-a pus la cale.”

În tot acest timp a fost o cameră. Toată panica și stresul din ultimele două zile... și tot timpul, dovada nevinovăției mele a fost chiar acolo.

El dă din cap. „Așa arată. Așa că vreau să-mi cer scuze. Poți vedea cum am fi putut crede că tu ești responsabil pentru crimă.

"Desigur. Am un cazier în închisoare, așa că dacă se comite o crimă, eu trebuie să fiu cel care a făcut-o.”

Rodriguez are bunăvoința să pară jenat. „Am sărit la câteva concluzii, dar trebuie să recunoști că nu arăta bine pentru tine. Și Wendy Garrick a fost atât de insistentă încât a trebuit să fii responsabil.”

El are dreptate. Ea a făcut o treabă bună pregătindu-mă. Dar dacă ar fi fost puțin mai deșteaptă, nu ar fi fost deloc nevoită să mă aranjeze. În cele din urmă, Wendy Garrick și-a îngreunat lucrurile mult mai mult decât trebuia. Ar fi putut învăța multe de la mine.

Întreaga experiență m-a încântat totuși. Am ajutat o mulțime de femei de-a lungul anilor și, deși nu a mers întotdeauna conform planului, întotdeauna am simțit că duc lupta bună. Când femeile au venit la mine pentru ajutor, nu am simțit niciodată nicio ezitare să fac ceea ce trebuie.

Dar acum am început să mă întreb. Wendy părea în mod legitim o victimă. Va fi greu să am încredere în următoarea persoană care vine la mine după această experiență. Și acesta este unul dintre lucrurile pe care le supără cel mai mult la ea.

„Deci nu mai sunt suspect?” îl întreb pe Rodriguez.

"Asta e corect. În ceea ce mă privește, cazul este închis.”

Douglas este mort. Ei știu că Wendy este responsabilă. Și ea este moartă. Nu este nevoie de o anchetă, de alte arestări sau de un proces. Sunt liber.

„Atunci nu înțeleg. De ce sunt aici?"

„Ei bine...” Rodriguez zâmbește timid. „Se pare că ai un pic de reputație.”

„O reputație?” Stomacul meu se învârte ușor – asta nu sună bine. „Ca ce?”

„Ca un erou”.

„O... scuză-mă?”

„Recunosc că ai crezut că încerci să o ajuți pe doamna Garrick”, spune el, „pentru că ai mai ajutat alte femei înainte. Și vreau să știi, este de apreciat. Vedem niște lucruri rele aici și uneori ajungem la victime prea târziu.”

Comentariul lui ajunge acasă. Am făcut tot posibilul ca să nu fie vreodată „prea târziu”. Și indiferent unde mă va duce viitorul – ca menajeră sau asistent social – voi continua să o fac. „Eu... fac tot ce pot cu resursele pe care le am.”

"Inteleg asta." Îmi zâmbește. „Și vreau doar să știi că mă poți considera încă o resursă. Vreau să ai cardul meu și, dacă vezi vreo situație în care o femeie este în pericol, vreau să mă suni imediat — mi-am scris numărul de

mobil pe spate. De data asta, promit că te voi crede.”

Își alunecă cardul peste masă. O ridic, uitându-mă la numele lui. Benito Rodriguez. În sfârșit, un prieten din poliție. Cu greu imi vine sa cred. „Doar pentru a fi clar, nu te lovești de mine, nu?”

Își aruncă capul pe spate și râde. „Nu, sunt prea bătrân pentru tine. Și am presupus că ești cu tipul ăla italian care a venit ieri la secția de poliție, făcând tam-tam în legătură cu tine, despre cum am avut persoana nepotrivită și nu pleacă până nu ascultăm ce avea de spus. Am crezut că va trebui să-l arestăm pe tip.”

Zâmbesc în sinea mea. "Într-adevăr?"

"Oh da. De fapt, el este acolo chiar acum. Nu va părăsi sala de așteptare până nu va ajunge să te vadă.”

„Ei bine, atunci”, spun, încă incapabil să-mi șterg acel zâmbet de pe față (deși nu încerc cu adevărat), „presupun că voi pleca.”

Când mă ridic, Rodriguez se ridică și el. El îmi întinde mâna, iar eu o strâng. Apoi plec să-l întâlnesc pe Enzo și, în sfârșit, merg acasă.

EPILOG

MILLIE

Trei luni mai tarziu

Nu înțeleg cum Enzo avea atâtea lucruri în acel apartament garsonier al lui.

Intră în apartamentul meu, purtând ceea ce pare a zece milioane de cutie plină cu bunurile sale și o pune deasupra unei alte cutii. Bine, nu este tortură să-l privești pe Enzo transportând cutii, cu mușchii din brațe bombați sub tricou, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce este în toate aceste cutii? Bărbatul pare să se rotească ca șapte sau opt tricouri și două perechi de blugi. Ce altceva ar putea avea?

„Asta e tot?” il intreb, in timp ce isi sterge transpiratia de pe frunte.

"Nu. Mai sunt două.”

"Inca doua!"

Încep să regret asta. Nu chiar. După ce ne-am despărțit de Brock, Enzo și cu mine am continuat exact de unde am rămas înainte ca el să plece în Italia. Doar că de data asta știam amândoi că nu putem trăi unul fără celălalt. Așa că, când în cele din urmă a subliniat că arunca banii de la chirie în fiecare lună, când deja își petrecea toate nopțile la apartamentul meu, m-am grăbit să-i sugerez să se mute cu mine.

E amuzant. Când este corect, știi doar că este corect.

„Două cutii mici”, spune Enzo. "Nu este nimic."

„Hmm”, spun eu. nu-l cred. Definiția lui pentru „cutie mică” este ceva care cântărește mai puțin decât mine.

El îmi rânjește. „Îmi pare rău, sunt atât de enervant.”

Nu este deloc enervant. De fapt, el este singurul motiv pentru care mi sa permis să stau în acest apartament. Doamna Randall era încă gata să-mi dea cizma, chiar și după ce am fost complet exonerată, dar Enzo s-a dus să vorbească cu ea, iar ea s-a bucurat deodată să mă lase să rămân. El este destul de fermecător.

Enzo traversează camera pentru a-și pune brațele în jurul meu. Chiar dacă este puțin transpirat din cauza transportului de cutii înainte și înapoi între apartamentele noastre, nu-mi pasă. Încă l-am lăsat să mă sărute. Mereu.

„Bine”, spune el când se retrage în cele din urmă. „Mă duc să iau alte cutii.”

geam. Noi doi va trebui să trecem împreună prin aceste cutii și să scăpăm de o mulțime de lucruri. De asemenea, am un plan să eliberez un spațiu pentru sertar astăzi.

La câteva minute după ce Enzo decolează, soneria sună la ușa de jos. Enzo a menționat că a comandat niște pizza pentru cină, dar nu cred că a făcut comanda încă. Deci asta înseamnă că există o singură persoană care ar putea fi acolo jos.

Am lovit soneria ca să-l las să treacă.

Un minut mai târziu, aud bătăi în ușă. Iau cutia care a stat deasupra patului meu și o duc în sufragerie. Îl țin echilibrat într-un braț în timp ce descui ușa cu celălalt.

Brock stă la ușa mea. Ca întotdeauna, este îmbrăcat într-unul din costumele lui scumpe, părul perfect coafat, dinții strălucind albi. Este pentru prima dată când îl văd în trei luni și parcă am uitat cât de frumos este el. Sunt sigur că va face dintr-o femeie un soț minunat într-o zi. Dar nu aveam să fiu niciodată eu.

„Hei”, spune el. „Ai lucrurile mele?”

„Totul este în regulă aici.”

Am ridicat cutia în brațele de așteptare ale lui Brock. Când încercam să eliberez spațiu pentru Enzo, am observat că mai aveam un sertar plin cu hainele lui Brock și cu lucrurile aleatorii pe care le-a lăsat în urmă. M-am gândit să arunc totul, dar mi-am amintit cum mi-a dat un avertisment când poliția avea un mandat de arestare și am decis să-l sun și să-l întreb dacă își dorește lucrurile înapoi. Mi-a spus că va veni a doua zi.

„Mulțumesc, Millie”, spune el.

"Nici o problemă."

El ezită la uşă. "Arati bine."

Doamne, ne jucăm jocul ăla? "Mulțumiri. Și tu, spun eu. Și apoi, pentru că nu mă pot abține, întreb: „Te vezi cu cineva?”

El dă din cap. „Nimeni special.”

Nu-mi pune aceeași întrebare, pentru care sunt recunoscător. După toate câte ori l-am refuzat când mi-a cerut să locuiesc cu el, ar fi dureros să-i spun că mă mut cu Enzo. Și în ciuda felului în care lucrurile s-au terminat cu Brock, când a ieșit cu mine la secția de poliție, știu că m-a iubit. Mult mai mult decât l-am iubit.

„Ei bine...” Mută cutia între brațe. "Baftă în toate."

"Şi tu. Cred că ne vedem prin preajmă.” Nu știu de ce am adăugat ultima parte. Probabil că nu îl voi mai vedea niciodată.

Sunt pe cale să închid ușa când Brock întinde mâna ca să mă oprească. „Oh, hei. Millie?”

"Da?"

Scutură cutia, se uită în jos la conținut, apoi se uită înapoi la mine. „Este sticla mea suplimentară de pastile aici?”

Îmi înfig unghiile în palmă. "Ce?"

„Sticlă suplimentară de digoxină”, explică el. „Cea pe care o țineam în dulapul tău cu medicamente când îmi petreceam noaptea. Inca il ai? Iau sticla suplimentară când plec în excursii.”

„Hm…” Îmi înfig unghiile mai adânc în piele. „Nu, eu... Nu l-am văzut în dulapul cu medicamente. Trebuie să-l fi aruncat. Scuze.”

El flutură cu mâna. "Nu vă faceți griji. Mă bucur că nu mi-ai aruncat hanoracul Yale.”

Brock își ia rămas bun de la mine pentru ultima oară și, în loc să închid ușa, îl privesc coborând scările, ținându-mi respirația tot timpul. Nu scot răsuflarea până când nu a dispărut din vedere.

Nu credeam că își va aminti acea sticlă de pastile pe care a lăsat-o în dulapul cu medicamente. Dar cu siguranță mi-am amintit. Când l-am găsit pentru prima dată acolo, când ne întâlnim, am căutat medicamentele, doar pentru a afla mai multe despre iubitul meu. Așa am aflat că digoxina în doze mari poate provoca aritmii fatale. A fost un fapt pe care l-am depus în ceafă la acea vreme.

Digoxina, în ciuda pericolelor sale, este un medicament utilizat în mod obișnuit pentru inimă. Atât de obișnuit încât până și Douglas Garrick a fost pe ea pentru fibrilația atrială. Dar pastilele cu care Wendy Garrick a supradozat nu au provenit din depozitul lui Douglas, așa cum a presupus poliția.

După ce i-am luat cheile mașinii lui Enzo, imediat după ce am auzit că există probabil un mandat pentru arestarea mea, până la urmă nu m-am dus cu mașina la acea cabină – mi-am ținut promisiunea făcută lui Enzo. În schimb, am mers cu mașina în Manhattan. M-am dus la apartamentul soției lui Russell Simonds, Marybeth, care s-a întâmplat să fie un angajat al adevăratului Douglas Garrick, și m-am prezentat.

Marybeth s-a dovedit a fi o femeie drăguță. Era destul de despărțită de moartea șefului ei și m-am simțit groaznic că trebuie să-i explic ce știam despre soțul ei. Dar s-a simțit mult mai bine după ce am avut o discuție lungă și frumoasă. Și după ce și-a amintit de o poliță consistentă de asigurare de viață pe care Russell a încheiat-o cu câțiva ani în urmă, Marybeth a decis să ia o mică călătorie terapeutică în acea cabană din pădure.

Și în ceea ce mă privește, am continuat drumul, minus o sticlă de digoxină.

Partea ironică este că, dacă Wendy i-ar fi strecurat soțului ei un pic în plus din propriile medicamente, probabil că l-ar fi ucis și ar fi fost greu de demonstrat că doza nu a fost accidentală. Ar fi putut scăpa de multe necazuri.

În schimb, a făcut o judecată incredibil de proastă. Ea a subestimat o persoană extrem de periculoasă.

Pe mine.

Și ea a plătit prețul suprem.

* * *

Auziți mai multe de la FREIDA

Dacă doriți să fiți la curent cu ultimele mele lansări, trebuie doar să vă înscrieți la linkul de mai jos. Nu vă vom distribui niciodată adresa de e-mail și vă puteți dezabona oricând.

Înscrie-te aici!

CĂRȚI DE FREIDA MCFADDEN

SERIA MENAJERA

Menajera

Secretul servitoarei

Nu minti niciodata

Deţinutul

Vă amintiți?

Nu deranjați

Ușa Încuiată

Vrei să afli un secret?

Unul câte unul

Soția de la etaj

Fiul Perfect

Fostul

Mama surogat

Leziuni ale creierului

Baby City

Sinucidere Med

Diavolul Poartă Scrubs

Diavolul cunoscut

O SCRISOARE DE LA FREIDA

Dragi cititori,

Vreau să vă mulțumesc enorm pentru că ați ales să citiți Secretul servitoarei. Dacă v-a plăcut și doriți să fiți la curent cu toate cele mai recente lansări ale mele de la Bookouture, trebuie doar să vă înscrieți la următorul link. Adresa dvs. de e-mail nu va fi niciodată partajată și vă puteți dezabona în orice moment.

Înscrie-te aici!

Sper că v-a plăcut The Housemaid's Secret și, dacă ați fi plăcut, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați putea scrie o recenzie. Mi-ar plăcea să aud ce părere aveți și face o diferență atât de mult ajutând cititorii noi să descopere una dintre cărțile mele pentru prima dată.

De asemenea, îmi place să aud de la cititori! Trimite-mi un e-mail la freida@freidamcfadden.com. Și nu fi șocat când răspund! Puteți lua legătura cu mine și prin intermediul grupului meu de Facebook, Freida McFans.

Verificați site-ul meu la:

www.freidamcfadden.com

Pentru mai multe informații despre cărțile mele, vă rugăm să mă urmăriți pe Amazon! Mă poți urmări și pe BookBub!

Mulțumiri!

Freud

MENAJERA

„Bine ați venit în familie”, spune Nina Winchester în timp ce îi strâng mâna elegantă și îngrijită. Zâmbesc politicos, privind în jurul holului de marmură. Lucrul aici este ultima mea șansă de a începe din nou. Mă pot preface că sunt oricine îmi place. Dar în curând voi afla că secretele Winchester sunt mult mai periculoase decât ale mele...

În fiecare zi, curăț casa frumoasă a familiei Winchester de sus până jos. O iau pe fiica lor de la școală. Și gătesc o masă delicioasă pentru întreaga familie înainte de a merge să mănânc singur în camera mea mică de la ultimul etaj.

Încerc să ignor cum Nina face mizerie doar ca să mă privesc cum o curăț. Cum spune ea minciuni ciudate despre propria ei fiică. Și cum soțul ei Andrew pare tot mai stricat în fiecare zi. Dar când mă uit în ochii frumoși căprui ai lui Andrew, atât de plini de durere, este greu să nu-mi imaginez cum ar fi să trăiești viața Ninei. Dressingul, mașina elegantă, soțul perfect.

Am încercat o singură dată una dintre rochiile albe impecabile ale Ninei. Doar pentru a vedea cum e. Dar ea află curând... și până îmi dau seama că ușa dormitorului meu de la mansardă se încuie doar din exterior, este mult prea târziu.

Dar mă liniștesc: Winchester nu știu cine sunt eu cu adevărat.

Ei nu știu de ce sunt capabil...

O lectură incredibil de întortocheată, care te va lipi de pagini până târziu în noapte. Oricine iubește Femeia de la fereastră, Soția dintre noi și Fata din tren nu va putea renunța la asta!

Ia-l acum!

MULȚUMIRI

Vreau să-i mulțumesc Bookouture pentru că m-a ajutat la realizarea primei cărți Housemaid într-un succes atât de spectaculos și pentru că m-a sprijinit în această continuare. Mulțumesc editorului meu, Ellen Gleeson, care are o perspectivă uimitoare asupra cărților mele și un entuziasm nelimitat! Mulțumesc mamei mele pentru feedback-ul tău timpuriu, precum și lui Kate. Și, ca întotdeauna, le mulțumesc cititorilor mei incredibil de susținători - îl faceți util!

Publicat de Bookouture în 2023

O amprentă a Storyfire Ltd.
Casa Carmelitelor
50 Digul Victoria
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

eBook ISBN: 978-1-83790-131-9

Cuprins